

LEIFERUUN

Gul korn

2. samling

Artikler, historier,
vittigheder, ordlege
og alt mulig andet godt!

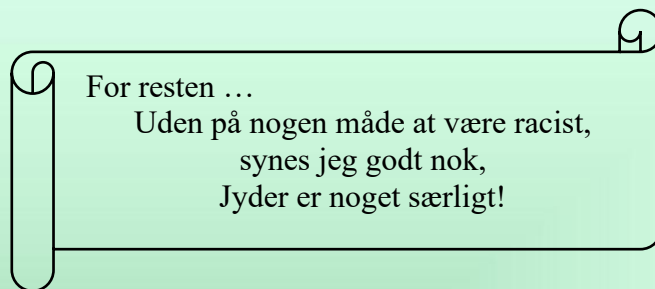
Tidligere blev affald kørt på lossepladsen. Så var det om ikke ude af syne så ude af sind - for os mennesker vel at mærke, men absolut ikke for miljøet. I dag har vi sindrige genbrugspladser, hvor affaldet sorteres og gøres værdifuldt og genanvendeligt på den ene eller anden måde.

I min indre fabrik har jeg gennem mange år produceret tekster, som for de flestes vedkommende er opstået i forbindelse med de bøger, jeg har skrevet. Men fra tid til anden arbejder min hjerne på egen hånd og producerer tekster, der har deres eget liv.

Mine guldkorn kaldte jeg dem og lagde dem ned i skrivebordsskuffen. Det var alligevel for utilfredsstillende, så derfor denne bog. Titlen 'Guldkorn' var oplagt, men det er lige højtravende nok for en jyde - ud i offentligheden - at kalde egne skriblerier for dette, så derfor den kryptiske titel 'Gul korn'.

Med lidt god vilje kan det sagtens udtales på samme måde, og skulle der være læsere, der egenhændigt ønsker at tilføje det manglende 'd', har det fuldt ud min velsignelse.

Venligst
Leif Bruun

For resten ...
Uden på nogen måde at være racist,
synes jeg godt nok,
Jyder er noget særligt!

Mine øvrige skrivelier

Såsom trykte bøger, der kan købes i boghandelsen og/eller lånes på biblioteket, ebøger, artikler og meget andet, finder du i Skriveri oversigten.

Klik her for at se den!

Leif Bruun - 2018
leifbr@leifbr.dk
www.leifbr.dk
Revideret: 2025-10-24

Mangfoldiggørelse af denne bog eller dele deraf er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående skriftlig aftale.

Indledning

Jeg er allergisk overfor digte. Jeg har gjort mange forsøg på at få noget fornuftigt ud af dem, men det er aldrig lykkedes. De siger mig simpelthen ikke noget. I dag er det så fremskredent, at jeg går i sort, når jeg ser et digt. Det er det, jeg kalder 'allergisk'.

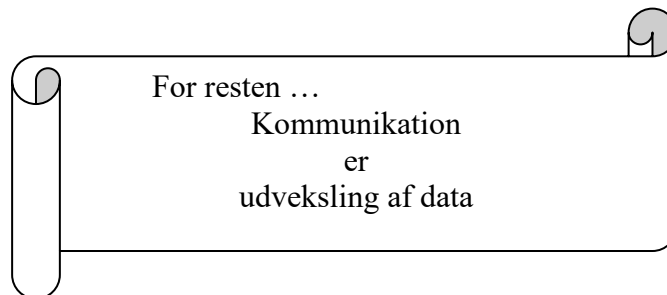
Det er egentlig lidt mærkeligt, for jeg har det ellers godt med ord og bogstaver. Jeg elsker at lege med dem. Læser bøger i stakkevis og skriver meget.

Skriveprocessen ligger i faste rammer for mig. Det udspringer altid af en idé, jeg har fået om noget, jeg synes, er så væsentligt, at det skal skrives ned. Det er for så vidt hurtigt overstået. Det er først bagefter, det egentlige arbejde begynder. Det er jo slet ikke ligegyldigt, hvordan man får forklaret sig. Det tager tid at finde den rigtige rytme og de rigtige ord. Man stirrer sig hurtigt blind på sin egen tekst. Så er der ikke andet for end at gemme den væk nogle dage. Nået så vidt kan jeg kigge på den med nye øjne. Rette til. Gemme væk. Nye øjne ... Den cyklus gentages, indtil jeg kan læse teksten med nye øjne, og sige, det er sådan, det skal være.

Overskrift, opsætning og eventuelle billeder kan jeg bruge lang tid på at nørkle med. Det synes jeg faktisk, er næsten lige så vigtigt som teksten. Det er jo det, der skal fange læseren og give lyst til at forstå budskabet.

Nu kommer så det rigtig spændende. Det er, når jeg beslutter mig for, at andre skal læse teksten. Allerede ved den beslutning, finder jeg sandsynligvis på nye rettelser. Så læser jeg igen teksten, for nu er der garanteret noget mere, jeg skal have rettet. Gemme væk. Rette til. I hele forløbet er jeg opmærksom på, om teksten udtrykker det, jeg vil fortælle. Hvis ikke ryger den i brokkassen.

Ellers havner den i denne bog!

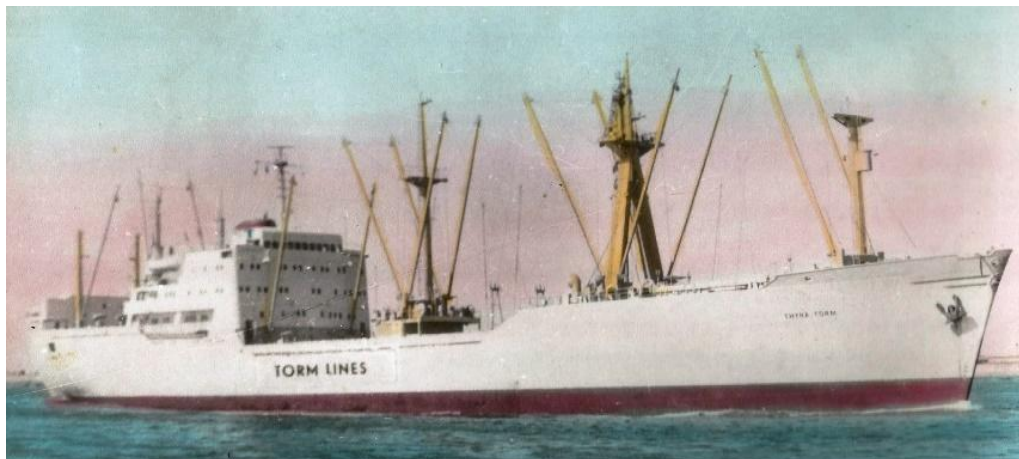

Overblik

Maskinchefen på mit første skib havde det bedst, når han sad tilbagelænet i messen med en kold øl og fortalte historier, som han selv grinede højt og larmende af. En af historierne brugte han til at forklare, hvorfor han var så hurtig til at overstå sit arbejde:

- Da jeg kom her ombord, overtog jeg et skrivebord, der var ved at drukne i papirer. Det første jeg gjorde, var derfor at tømme skrivebordsskufferne, skrive *Haster* på den øverste, *Snarest* på den midterste og *Ved lejlighed* på den nederste. Derefter sorterede jeg papirstakkene ud i de tre skuffer. Det viste sig selvfølgelig hurtigt at give problemer, men så fjernede jeg bunden i de to øverste skuffer.
- Og nu virker det!

Det var så her, han grinede højt og larmende. Men man skal nu ikke tage fejl af min gamle chef, for han vidste godt, hvad det drejede sig om, det var bare ikke alt, han sagde, man skulle opfatte ordret.

M/S Thyra Torm

Pædofili ...

Så blev der sat punktum i danmarkshistoriens største pædofilisag, bekendtgjorde medierne. Hovedpersonen fik 6 års fængsel:

- Så kan de små børn da slappe af så længe -
- for ham i hvert fald.
- Hvis det da lykkes at holde ham indespærret -
- og inaktiv - uden mobiltelefoner og lignende.
- I bedste fald går der nok 4 til 5 år, inden bliver han løsladt igen.
- Til den tid er de små børn blevet til store, traumatiserede børn.
- Men der kommer hele tiden nye, 'fristende' børn til
- og nye pædofile.

Der er vist ikke grundlag for at sætte punktum for noget som helst med hensyn til pædofili. Tværtimod!

Kykliky

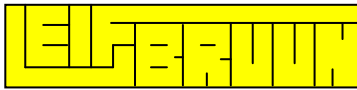
Jeg har i mange år været teknisk chef på et stort kyllingeslagteri i Farre ved Give. Fra mit kontorvindue kunne jeg kigge ud over forpladsen, hvor lastbilerne kom ind med de levende kyllinger, som var 'pakket' i store plastkasser stablet ovenpå hinanden.

Hvis en af de øverste plastkasser var i stykker, skete det, at en kylling slap ud. Men så stod den bare helt forstumlet og kiggede, indtil der kom nogen og tog den. Eller hvis lastbilen satte i gang, faldt den plumpt ned på asfalten og blev stående der. Også hvis lastbilen bagefter bakkede hen mod den, kom den under tvillingehjulene og eksploderede, som var det en blodfyldt ballon.

Her skal man nok forstå, at i slagtekyllingernes godt 30 dages korte levetid, havde de ikke oplevet andet end at stå i en tætpakket stald sammen med 50.000 andre kyllinger. Til den ene side var der et fodertrug og til den anden en vandautomat. Pludselig kommer der så nogle mennesker og putter dem i plastkasser og kører med dem på ladet af en åben bil. Så de er virkelig i chok, når de kommer til slagteriet.

Endvidere har jeg ladet mig fortælle, at hvis man ta'r en almindelig kylling fra hønsegården, stiller den på gårdspladsen og tegner en streg foran den, så bliver den stående der, indtil man kommer og henter den igen. Jeg

ved ikke om det er rigtigt, men med mit kendskab til kyllinger, lyder det sandsynligt. For det er altså ikke meget hjerneaktivitet, de har at gøre godt med.

Periodevis slagtede vi også ænder, og det var en ganske anden sag. De havde gået frit omkring på bondemandens mark i det meste af et halvt år, så de var anderledes selvstændige. Når de kom til slagteriet, ville de ud af kasserne. Og mange gange lykkedes det dem, at lukke låget op med næbbet.

Så hoppede der altså 6 ænder ud af kassen og på elegant vis svævede de ned på asfalten og marcherede, højlydt og i samlet flok den samme vej tilbage, som de var kommet ind. Og hvis porten ikke var forsvarligt lukket, fortsatte de ud af indkørslen tilbage til landevejen. Her valgte de af en eller anden grund altid at gå til højre. Det var dumt, for det førte direkte ned til Farre by, hvor beboerne stod og ventede på dem. Så det blev en kort tur i friheden.

Farreboerne er for øvrigt kendt for, at de alle har en lille andefarm bagerst i haven. Man kan så undre sig over, at slagteriporten ikke altid var forsvarligt lukket. Men forklaringen er den enkle, at ham der havde ansvaret for det, også var Farre-beboer!

Men slagtekyllingerne løb ingen steder, de blev stående, hvor de tungt faldt ned. Så det var en del af rutinen for slagteriarbejderne at de nogle gange om dagen, skulle rundt med krogen og samle de tiloversblevne kyllinger sammen og hjælpe dem frem til slagtekøen.

Det kunne dog ske, at en enkelt kylling forvirrede sig ind i et buskads, der lå fjernest på forpladsen, og således reddede sig en ekstra dag i 'frihed'. Og det var netop, hvad der var sket, den lørdag formiddag hvor vi skulle installere en ny slagtemaskine.

Slagteprocessen foregår ved, at et slagtebånd med bøjler kører rundt. De levende kyllinger bliver hængt op med benene i bøjlerne og på den måde ført rundt. Først sænkes de ned i et vandkar, hvor de bliver bedøvet med strøm. Herefter føres de frem til slagtemaskinen, hvor hovedet fikseret af to metalstyr, der fører det frem mod en roterende slagtekniv, hvor halspulsåren skæres over. Kyllingerne dør således ved, at det er deres eget hjerte, der pumper dem tom for blod.

Da vi havde fået installeret den nye slagtemaskine, skulle vi have de forskellige styr og stænger justeret ind til de rigtige mål. Så var det, vi kom i tanke om kyllingen, der stod ude i buskadsset. Den hentede vi, og hængte op på slagtebåndet. Men da vi hverken havde strøm på bedøveren eller kniv i slagtemaskinen, led den ikke nogen overlast ved det.

Tværtimod lavede den gevaldig op, da vi bagefter fandt lidt foder og en skål med vand frem til den. Nu var den helt på hjemmebane. Æde, drikke og skide, det var, hvad den var opflasket med. At vi nogle flere gange skulle låne den for en tur på slagtebåndet, tog den ikke det mindste anstød af.

Herefter hed den ikke kylling mere, men Kykliky. Og da vi pakkede sammen efter færdigt arbejde, tog vi den med om til bagpladsen, hvor værkestedet lå. Her var der et større område med buske og græs, så der installerede vi den med både foder- og vandskål. Det var ellers strengt forbudt, for på grund af smitterisikoen måtte der ikke være levende dyr i området.

Det helt spændende var så i de næste dage, at se hvordan en forpjusket slagtekylling, der dårligt nok kunne bevæge sig, forvandlede sig til en rigtig hanekylling med hvide fjer, der hele tiden blev pudset og med en rød hanekam. Den blev selvfølgelig hjulpet godt på vej ved, at smedene kom på besøg med forskellige godbidder. Og stolt bevægede den sig knejsende rundt i sit territorie, hvor den både pikkede og skrabe i jorden. Den levede også op til sit nye navn og sagde højt og tydeligt:

- Kyklikyyyy!

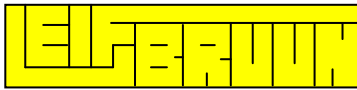

Det sidste skulle den dog ikke have gjort. For da slagteriarbejderne hørte det, kom de straks med krogen, og bar den om i slagtekøen. Og denne gang var der både strøm på bedøveren og kniv i slagtemaskinen.

Moralen må altså være, at man skal lære at holde sin kæft!

Fest

Dug på glassene!
Dug på bordene!
Dug på vinduerne!

ORD / R O D

GLÆDE FRYGT RÆK HUMØR
KLÆDE TRYGT TRÆK HUMOR
SLÆDE STRÆK

VANDOGBRØD MORMOR AFSTAMNING
SMØROGBRØD MARMOR AFSTEMNING
VINOGBRØD FARMOR LIDENSKAB
ØLOGBRØD VIDENSKAB

BAGE KRUKKE VEJ VELSKABT
CAGE KRYKKE VEJLE SELSKABT
DAGE KRIKKE VEJLEDE ELSKAB
GAGE
HAGE TÆNDSTIKKER GLÆDER
JAGE TANDSTIKKER LÆDER
KAGE ÆDER
LAGE KRIKKE MOTION DER
MAGE VRIKKE EMOTION ER
NAGE DRIKKE
PAGE PRIKKE PIGER SORTERER
RAGE FRIKKE SIGER SORTEPER
TAGE TIGER
VAGE BORD VI SPAND
 LORD LET VIE PANDE
BJØRN NORD MELET VIDE ANDEN
JØRN JORD OMELET VINDE
ØRN FORD VINDUE
 MORD RIKKE VINDRUE
 HIKKE
SELVANERKENDER DIKKE BAGERIS
 ANERKENDER KIKKE BAGERI
 ERKENDER NIKKE BAGER
 KENDER PIKKE BAGE ANANAS
VAND ENDER SIKKE BAG BANANAS
VANDRE DER TIKKE BA
VANDRET ER HAVISSEN
 AVISEN
RABARBER LABYRINT AFHOLDE VISEN
 BARBER LABORANT AFHOLDT ISEN
 BAR AFHOLDS SEN
 AR KRAMPE EN
 RAMPER PLAMAGER
TV AMPERE AMAGER VE
 MAGER LOVE
 AGER OVE
TVIND ER LOVE
 PLOVE

KASSER EREGERET
KASSERE REGERE REDNINGSBÆLTE
KASSERER EGER FREDNINGSBÆLTE

Farvelfærd

Korsbæk var en middelstor dansk provinsby i midten af det forrige århundrede. I byen var der et lille hospital med nogle få sygeplejersker til at passe de syge. Var der brug for lægehjælp, ringede man efter doktor Hansen. Det fungerede fint, og alle var glade og tilfredse. Det har vi alle kunnet erfare gennem filmserien Matador.

Ovennævnte står i skærende kontrast til vore dages hospitalspaladser. Og selv om der hele tiden bliver bygget flere og endnu større paladser, og uddannet læger og andet sundhedspersonale for fuld kraft, kan det slet ikke række til at dække det stadig stigende behov fra lidende borgere.

Man kan selvfølgelig argumentere for, at lægerne kan behandle flere sygdomme i dag end tidligere, men det skulle da alt andet lige give færre mennesker, der er syge.

Derimod er lægegerningens fremskridt medvirkende til, at vi lever lænere, men det kan på ingen måde forklare hvorfor sundhedsvæsnen i den grad er løbet løbsk og at flere og flere folk bliver mere og mere syge.

Tilbage er der kun den forklaring, at vi er i fuld gang med at opbygge et 'velfærdssamfund', der gør mennesker syge!

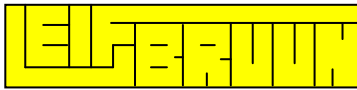
Kassedame psykologi

- Vil du ikke købe en lodseddel? spurgte kassedamen.
- Nej tak! svarede jeg.
- Du kan vinde en hel million? fortsatte hun.
- Ja, og så har jeg problemerne med at finde ud af, hvad jeg skal stille op med den.
- Hun tabte undermunden i tavshed og kiggede på mig, som om jeg var fuld af løgn.

Det har jeg så tænkt over efterfølgende. Men jeg satte jo bare lyd på de ord, der faldt ud af munden på mig, og det kan vel ikke være løgn.

Ja, med mindre jeg er fyldt med løgn selvfølgelig.

Men ...

At søge ulykken

Så fik jeg igen ødelagt den gode stemning. Til familiesammenkomsten. Samtalen havde i lang tid drejet sig om hvor forfærdelig synd, det er for moster Greta. Hun er så ulykkelig, at hun har meldt afbud. Problemet er, at hendes voksne datter lige har fortalt, at hun vil flytte til Amerika. Hun er nemlig gift med en amerikaner. En flink fyr. De er begge velfungerende og har det godt sammen. I hvert fald så vidt jeg er orienteret. De har egentlig slået sig ned i Danmark, i moster Gretas hus, men det går ikke. Så nu vil de søge lykken i Amerika.

Det var så her, jeg var nødt til at markere mig:

- Moster Greta har en dejlig datter, der er gift med ham, hun elsker, og som har mod og overskud til at kæmpe for at skabe sin egen tilværelse med mand og børn. Hvad kan man som forælder forlange mere? Moster Greta burde være stolt og lykkelig.

Jeg kan sagtens sætte mig ind i, at det bliver et stort savn for moster Greta. Der bliver tomt og trist i det store hus. Det tror jeg egentlig, der har været et stykke tid. Trist i hvert fald. Så helt overraskende er det nok ikke. Men uanset hvad, er det naturens gang. Det er en del af forælderrollen at give slip på sine børn. Det er en proces, der strækker sig over hele barndommen. Kulminationen er selvfølgelig, når børnene flytter fra reden. Det giver store omvæltninger og store savn. For alle parter. I særdeleshed når de flytter så langt væk. Men det er ingen ulykke. Det ulykkelige opstår først, hvis børnene aldrig flytter fra reden.

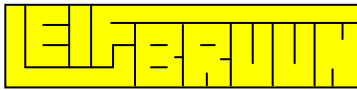
Men nu kan moster Gretas datter flytte til Amerika med visheden om, at hun har gjort sin mor ulykkelig og med hele familiens misbilligelse. Det bliver svært. For ikke at sige ulykkeligt!

Antipolitisk

Når de politiske diskussioner går højt, om fx Danmark skal modtage x, y eller z antal flygtninge, bliver jeg bare uendelig træt i hovedet. Jeg er med andre ord et antipolitisk menneske. Jeg kan simpelthen ikke koncentrere mig om delprocesserne, når de ydre rammer er helt og aldeles urimelige og umenneskelige.

Hvis vi holder os til de store rammer, kan hele min politiske forståelse af ovennævnte koges ned til disse 2 sætninger:

- Vi skal opbygge en verden, hvor mennesker ikke kommer i nød.
- Dem, der kommer det alligevel, skal hjælpes bedst muligt.

Det er ikke fordi, jeg har besluttet mig til at være sådan. Det er bare blevet sådan. Efterhånden tror jeg heller ikke på, at det kan blive anderledes. Jeg må erkende, at jeg er sådan.

Jeg har således aldrig fulgt med i politiske debatter. Det betyder så ikke, at jeg ikke interesserer mig for samfunds- og miljøforhold, for det gør jeg i høj grad. Men det betyder, at jeg er meget samfundskritiks og har gået og dannet mig mine egne opfattelser.

Mest for min egen forståelses skyld har jeg skrevet nogle af disse opfattelser ned. Men skulle andre have lyst til at kende dem, kan de læses i det efterfølgende og såmænd også mange andre steder.

Politikerfrit Danmark

Jeg kan ikke fordrage politikere. De er uærlige, og de har skjulte dagsordner. Det kan jeg selvfølgelig ikke tillade mig at sige. Men sådan ser det ud inde i mit hoved. Det kan jeg vel tillade mig at sige.

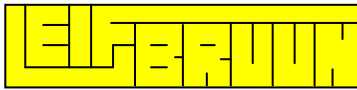
De taler med flere tunger, som indianerne ville sige det. Deres kropssprog, mimik og tale passer ikke sammen. Man kan høre det med det samme. De mest simple spørgsmål, der kun kan besvares med ja eller nej, er de ude af stand til at svare på. For de er bundet op på partipolitiske hensyn og alle mulige andre aftaler. Men da de altid er veltalende, kan de give nogle lange udenoms forklaringer. De taler med uld i mund og giver aldrig udtryk for egen mening. Den kan de jo blive holdt op på – på et senere ubelejligt tidspunkt. I stedet prøver de på at sige det, der tækkes flest mulige vælgere.

Det er ikke nødvendigvis personen, der er noget galt med. Jeg har mange gange oplevet tidligere politikere udtale sig. Så lyder de pludselig helt fornuftige, som ganske almindelige mennesker. Helt tydelig husker jeg Poul Nyrup Rasmussen fra før han blev politiker og var ansat i LO. Han var ofte benyttet i medierne til at forklare om forskellige faglige forhold. Det var han god til på en engageret og letforståelig måde. Men i samme øjeblik han trådte ind på den politiske scene, var han ændret. Lige siden har jeg simpelthen ikke kunnet holde ud at høre på ham.

Magt for magtens skyld

Og så er ovenstående ikke engang det værste. Politikere stjæler også. Med både arme og ben. Og det tør jeg påstå helt uden forbehold. De har tilranet sig al magt i landet. Vores hæderkronede Grundlov har ellers tilsikret, at dette ikke sker ved at tredele magten. Den lovgivende, den udøvende og den dømmende. Men det har ikke stoppet politikerne. De har snuppet det hele.

At politikerne at lovgivere, kan nok ikke komme bag på nogen. Nogle af disse lovgivere er også ministre – og dermed øverste chefer for dem, der udøver og dømmes. Politi, dommere og alt mulig andet. Administrative ledere vil de så sikkert forsvare sig med. Men er der nogen, der tror på, at politikerne holder sig til det. Nej, de går helt ned i petitesserne - i hvert fald i de sager, der har mediernes interesse. For mediedækning er lig med

vælgerinteresse. Og det kan bringe det værste frem i selv de bedste politikere.

Lederskab

Her kommer vi så til det allerværste. Det er her filmen virkelig knækker. At tro på at en politiker kan være leder, må svare til at tro på, at en elefant kan flyve. Når der laves meningsundersøgelser om, hvordan danskerne opfatter forskellige faggrupper med hensyn til dygtighed, troværdighed, ærlighed m.m., kan man være sikker på, at politikerne ligger helt i bund. Det er da et paradoks, der er værd at kigge nærmere på:

At kalde politikere for en faggruppe er noget af en overdrivelse, for det er ikke noget fag, og det er ikke beskyttet på nogen måde. Enhver kan kalde sig politiker fra den ene dag til den anden. I almindelighed foregår det ved, at man melder sig ind i et politisk parti, opfører sig loyalt og gør et stykke aktivt arbejde. Med tiden kan man så opnå forskellige tillidsposter, og når der skal være valg, kan man blive opstillet som kandidat på partiets valgliste.

De politikere der gør sig bedst i deres respektive partier og i valgkampen, bliver stemt ind og kan begynde deres arbejde som professionelle politikere i folketinget. Hvis de fortsætter med at gøre et godt arbejde, være partiloyale og vellidt blandt vælgerne ikke mindst, bliver de måske en dag ringet op af landets statsminister, der tilbyder dem en ministerpost.

Her skal man lige gøre sig klart, at når en statsminister skal have sammensat sin regering, er det en kæmpekabale han skal have til at gå op. Oftest er der flere partiledere involveret. De kæmper selvfølgelig for at få så mange af deres egne medlemmer ind på så tunge ministerposter som muligt. Hermed er det indlysende, at det ikke så meget er kandidaternes kvalifikationer, der er afgørende for, hvilken ministerpost vedkommende får, som det er et spørgsmål om, at kabalen kan gå op.

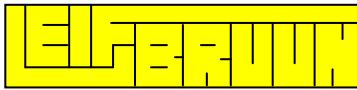
Med andre ord man kan risikere, at den nye minister med ansvar for tusindvis af mennesker og er stor del af Danmarks nationalbudget ikke har hverken uddannelse eller erfaring og aldrig har præsteret andet end at være loyal, lavet forefaldende partiarbejde og ser venlig og troværdig ud, når tv-kameraerne ruller.

Når de tunge drenge i erhvervslivet skal vælges, er kravene: Uddannelse, uddannelse og uddannelse. Eksamensbeviser, diplomer, autorisationer og erfaringer. Når de så har bevist, at de kan skabe resultater i større og større virksomheder, ender det måske med, at de headhuntedes til en toppost.

På førnævnte meningsundersøgelser kan det vel ikke undre nogen, at erhvervslivets ledere ligger i toppen af de samme lister.

En effektiv leder taler et klart, entydigt og letforståeligt sprog, så alle i organisationen forstår, hvad det drejer sig om, og hvad man har at rette sig efter. Det er politikere som tidligere nævnt ude af stand til at præstere.

En dygtig leder uddelegerer ansvar og beslutninger til medarbejderne, så de bliver engagerede og resultatorienterede. Det kan politikere ikke. De er pr definition magtbegærlige og suger den til sig. I stedet får de

udfærdiget cirkulærer og regulativer i læssevis, for at få medarbejderne til at indordne sig.

Politikerfrit Danmark

Jeg går ikke rundt og tror, at jeg har løsningen på, hvordan vi får et velfungerende Danmark. På den anden side vil jeg heller ikke være så fattig, at jeg ikke tror på, at det kan gøres meget bedre uden politikere. Så lad os begynde med at sende dem ud i den arbejdsløshedskø, de i alle årene har påstået, ikke eksisterer.

I stedet benytter vi demokratiet til på enkelt vis - ikke til at få valgt - men til at få udvalgt nogle visionære mennesker, der samtidig med er gode solide samfundsstøtter, og som vi har tillid til. Disse mennesker skal så i fællesskab udfærdige en ønskeseddel til, hvordan samfundet skal se ud både nu og fremover.

Med denne ønskeseddel i hånden skal der igangsættes en politisk proces, hvor alle skal have mulighed for at ytre sig.

Efter ovennævnte høringsfase og tilretninger overlades ønskesedlen til ministerdirektørerne. Nu bliver det deres ansvar at opfylde ønskerne bedst mulig og med bedst mulig hensyntagen til involverede parter.

Ønskeseddel, høringsfase og beslutninger skal foregå som en kontinuerlig proces, hvor der løbende foretages tilretninger.

I ovenstående fik jeg indført et nyt ord 'Ministerdirektører'. Jeg forestiller mig at ministerierne skal arbejde mere eller mindre som i dag, blot med en ansat direktør som øverste leder. Han skal selvfølgelig være valgt ud fra dygtighed, uddannelse og erfaring.

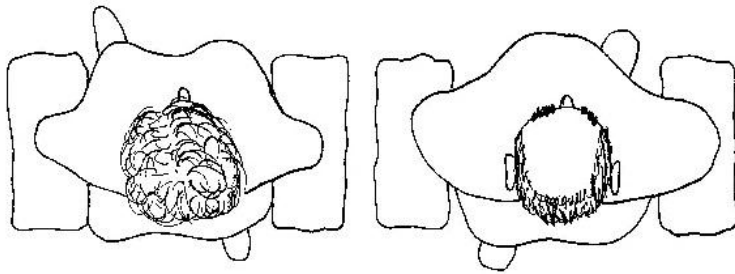
Det er selvfølgelig et kæmpe ansvar med tilhørende beføjelser, der uddelegeres til disse direktører, men det kan ikke være anderledes, hvis man vil have en effektiv ledelse.

Derfor skal de holdes i kort snor. Ikke i form af at de skal forklare sig, hver gang de tager beslutninger, men i mere overordnet betydning. Her tænker jeg specielt på, at de medarbejder, der dagligt arbejder sammen med dem, er dem, der har størst indsigt. De skal derfor i høj grad inddrages i den løbende proces, der skal foregå for at vurdere om ministerdirektørerne er effektive og målrettede overfor ansvarsområdet, eller om det er på tide at skifte dem ud.

Alt sammen skal det selvfølgelig foregå i fuld offentlighed, så befolkningen har mulighed for at følge med. Man kan ligefrem sige, at jo mere befolkningen involverer sig, des større er succesen.

Kender du Laura og Bertil

De fylder enormt meget.
 Jeg møder dem ofte på strøget.
 De er ikke til at komme uden om.
 Det er ret irriterende.

I supermarkedet
 er de helt i deres egen verden,
 når de falder i svime over
 stegeflæsk og medisterpølser,
 og sammen med indkøbsvognen
 spærrer for hele kølemontren.

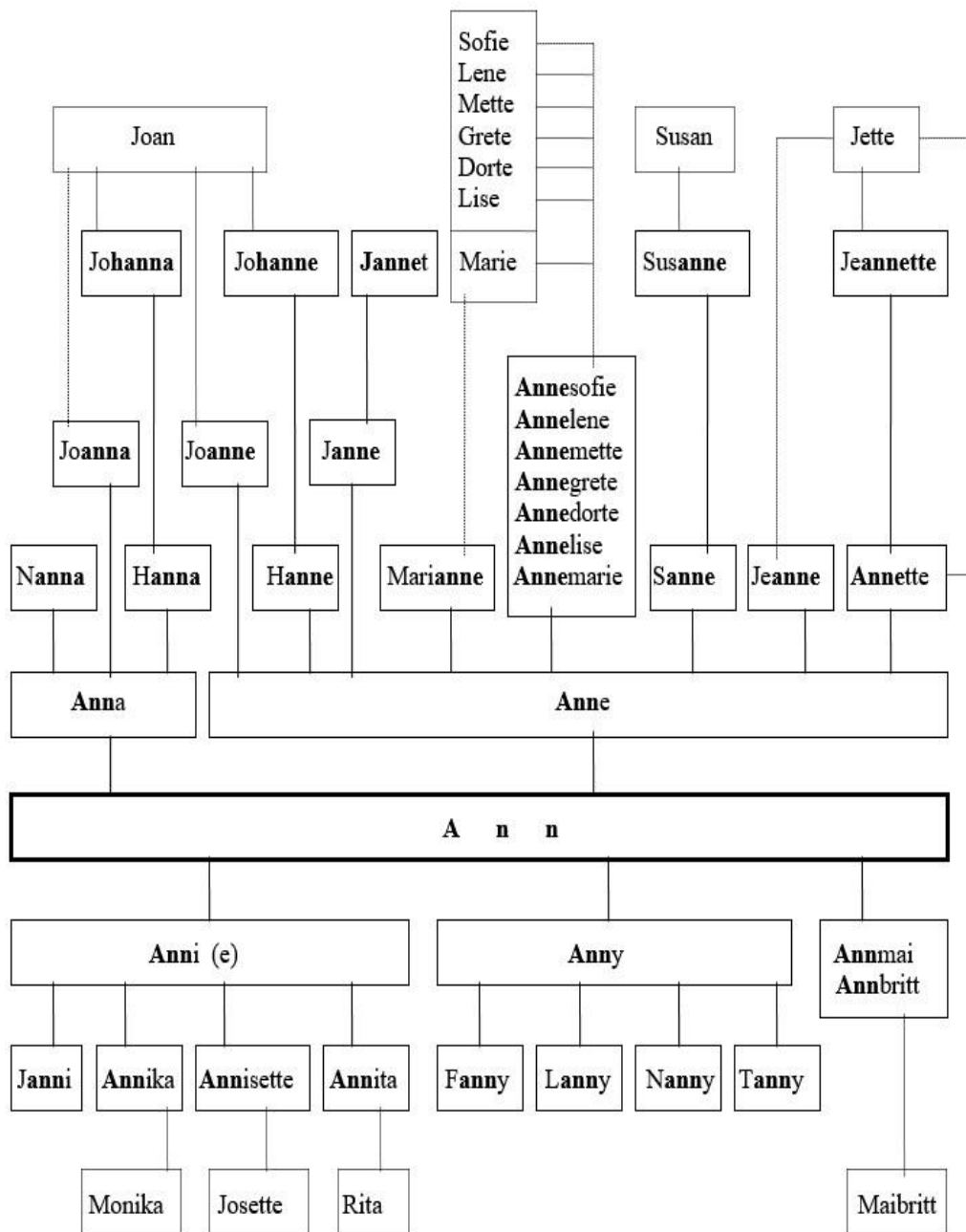
Der er ikke bare irriterende.
 Det er fandeme træls.

Midt om natten

Gadedrengen Kim Larsen og gøgleren Erik Clausen har gennem de sidste mange årtier lavet mange ting både hver især og sammen, hvor de altid tager parti for de socialt dårligst stillede og deres kampe mod de korrupte magthavere og de grådige kapitalister.

Så vidt, så godt, for det har de virkelig gjort godt, og det skal der ikke sættes en finger på. Men ret beset er der nok ikke ret mange andre, der har tjent så mange penge på de selvsamme mennesker, som de har!

Outside A n n

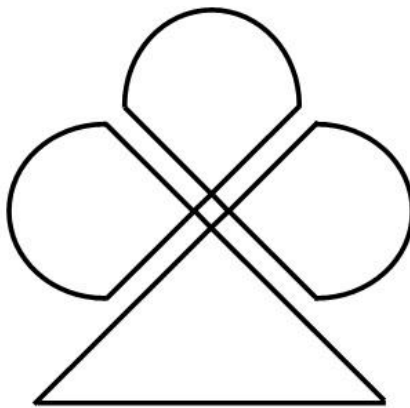
Målrettet ledelse

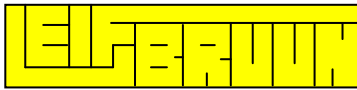
En leders opgave er at få medarbejderne til med størst mulig fart at bevæge sig i den rigtige retning for at nå målet. Billedlig talt kan man forestille sig, at der er bundet et tov i hver medarbejder, og at lederen står med op til flere tovender i hver hånd og skal styre dem i den rigtige retning.

Hvis medarbejderne vil i forskellige retninger, har lederen et problem. Han kan vælge at slippe tøjlerner og opgive styringen, eller han kan gøre modstand og håbe på, han ikke bliver revet i stykker.

Den målrettede leder binder tovenderne sammen i en stor knude og styrer denne i den rigtige retning ved at lede de enkelte medarbejdere.

Ligeså effektivt et tov er til at trække med,
ligeså ubrugeligt er det til at skubbe med!
Mennesker derimod,
de kan hverken trækkes eller skubbes
til noget som helst fornuftigt,
de skal motiveres!

Om lidt

- er et ganske kort stykke tid ude i fremtiden, som regel kun et øjeblik; synonym 'snart', siger Den danske ordbog.

Men sådan bruger de unge mennesker det ikke:

- Vejret skifter om lidt, siger de i vejrudsigten - og mener dermed om et par dage.
- Jeg skal til eksamen om lidt, siger Mathilde – og mener dermed om et par måneder.
- Den nye serie starter om lidt, siger de i tv-oversigten – om mener dermed i næste uge.

Det er noget sjusk, er det!

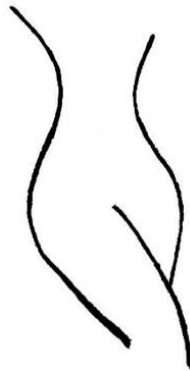
Om lidt er kaffen klar, skriver Benny Andersen. Han har nemlig forstået det!

Idealkvinden

Jeg har mødt kvinden i mit liv. Birgit hedder hun. Hun følger mig i et og alt. Jeg har aldrig oplevet, at hun så meget som har hævet stemmen overfor mig. Ja ikke, at hun ikke har sin egen mening, for det har hun bestemt. Og hun giver udtryk for den. Kort og præcist. Men hun blander sig ikke i, hvad jeg gør.

Jeg kan frit vælge mine egne veje. Misbruge hende. Ja, jeg har ligefrem opført mig uterlig foran hendes åsyn. Det ændrer ikke noget. Hun bærer ikke på gammelt nag. Hvor er vi nu, hvor skal vi hen, og så gør vi det, er altid hendes udgangspunkt. Bevares hun kan også tage fejl. Det kan tænde mig fuldstændig af. Så siger jeg grove ord. Højt! Birgit venter blot til jeg er faldet ned igen, og siger:

- Vend om, når det er muligt!

Gamle Gorm og mig

Tidligere var slægtsforskning noget med at sidde på Stadsarkivet og studerede gamle, støvede, håndskrevne bøger. I dag er det helt anderledes let at gå ind på Google og søge, og vupti så er man i gang med at finde masser af nye oplysninger om sin familie. Faktisk vil jeg i dag hellere kalde det 'Slægtssøgning', og det beskæftigede jeg mig en del med for nogle år siden.

Specielt var jeg spændt på at finde ud af noget om min Morfars familie, fordi min Mormor ofte skød ham i skoene, når hun var sur på ham, at "du er jo også ud af sådan en fin familie". Og Mormor havde ret, det var ikke bare landarbejdere og arbejdsmænd, som jeg var vant til at finde. Der var mange med både titler, ejendomme og sikkert også formue iblandt.

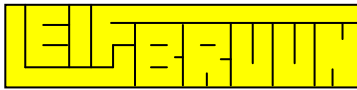
Uden de store problemer fandt jeg tilbage til min 6 * tipoldemor, Kristine Høyer, der er født i 1760. Men så var det også slut. Det vil sige, det var det lige til jeg fandt frem til *Ole Spanggaard Christensen's Family History*, hvor Kristine Høyer også figurerede. Og ved at klikke på hendes navn, kunne jeg komme tilbage til hendes forældre. Og ved at klikke på dem tilbage til deres forældre. Således blev jeg ved generation efter generation. Og til min store undren var jeg pludselig tilbage ved et billede af en af Jellingstenene og Gorm den Gamle, der er født før år 900.

*Jelling -
herfra min verden går!*

Sikke en rejse - og især mærkeligt, fordi Ole Spanggaard bor i Canada og jeg på det tidspunkt i Jelling – få hundrede meter fra Jellingstenene. Som netop var blevet optaget på Verdensarvslisten og var årsag til, at det meste af Jelling by var gravet op.

Min første tanke var, at det ikke kan passe. Hvordan kan man finde frem til så mange oplysninger – især hele vejen ned gennem den mørke middelalder? Den undren har jeg stadigvæk, men jeg må indrømme, at Ole

Spanggaards familiehistorie er bygget særdeles professionelt og tillidsfuldt op med masser af fakta og kildehenvisninger.

Min næste tanke var, at så havde min mormor da i den grad ret. For som jeg skrev i indledningen, mente hun, at morfar var ud af en fin familie. Og det må man sige, en perlerække af konger, dronninger og i det hele taget hele galleriet af danmarkshistoriens største kendisser.

Herefter må jeg indrømme, at jeg gik en tur op over højene og rundt i byen og pralede med, at jeg havde fundet ud af, at jeg havde blå blod i årene. Men straks blev jeg pillet ned igen med kommentaren: Det har vi vel alle, når man går så langt tilbage. Men det kunne jeg alligevel afvise igen, for der levede cirka 500.000 mennesker i Danmark omkring år 900, og det var ikke kun Unge Gorm, der lavede børn.

Alligevel nagede tvivlen mig. Og ved at tænke baglæns kom jeg i stedet til at tænke på, at antallet af forfædre fordobles for hver generation, man går tilbage. Altså 2 forældre, 4 bedsteforældre, 8 oldeforældre og så videre. For mit vedkommende er der 30 generationer tilbage til Gorm den Gamle. Det vil altså sige, at jeg skal gange 2 med sig selv 30 gange for at finde antallet. Min lommeregner siger, at det giver 1.073.741.824 forfædre tilbage i år 900.

Ja, ja, ok! Nu kan jeg selvfølgelig ikke have flere forfædre, end der var mennesker, så hen ad vejen må der nødvendigvis være nogen af dem, der har giftet sig 'indenfor' familien, så regnestykket er kommet til at gå op. Men alligevel fortæller de mange forfædre, at det ville være særdeles mærkeligt, hvis ikke op til flere af mine slægtslinjer har krydset, og dermed er blevet blodsbeslægtet med Gorm den Gamles.

Noget helt andet er, at jeg engang har læst, at 12 % af os har en anden far end den officielt anerkendte. Jeg ved ikke, hvordan man er kommet frem til dette tal, men jeg har på fornemmelsen, at det nok ikke er helt forkert. I så fald er der mindre og mindre sandsynlighed for, jo længere man går tilbage i generationerne, at det er de rigtige mennesker, man har fat i. Summa summarum er altså, at det er ude af trit med virkeligheden og derfor meningsløst at arbejde med slægtssøgning over så mange generationer.

Moralen med *Gamle Gorm og mig* må altså nødvendigvis være, at det er vigtigt med en vis sund skepsis, over for de oplysninger man får – både sådan i al almindelighed og i særdeleshed, når de kommer fra Internettet!

Manipulation

Mene end halvdelen af Jordens befolkning lever i nød og elendighed. Og jordkloden himself såmænd også på grund af menneskehedens ødselhed med ressourcerne og øvrige svinestreger.

Hvorfor er det sådan? Ja, det er nemt at svare på, for det er fordi, penge bestemmer alt. Det er pengemændene der sætter dagsordenen for verdens udvikling - eller afvikling, om man vil.

Hvorfor finder vi os i det? Det er fordi alle os, der har muligheden for at gøre noget ved det, er programmeret til at lukke øjnene for virkeligheden og gå rundt og sige, at alt er godt, og at vi er lykkelige!

Faglig stolthed

- Landmænd effektiviserer produktionen til skade for både dyr og miljø:
 - Når folk ikke vil betale, kan det ikke være anderledes!
- Læger udskriver stærk medicin med rund hånd:
 - Vi kan jo ikke rende efter patienterne og kontrollere, hvad det bliver brugt til!
- Pressefolk jager de kendte som hæmningsløse gribbe:
 - Det er jo de billeder og artikler folk vil ha'!
- Politikere tillader sig at mene hvad som helst, blot det meler deres egen kage.

Faglig stolthed er en by i Rusland.

- Jamen har forbrugerne / befolkningen da intet ansvar?

Nej, befolkningen er, som den er. Det vil være ansvarsløst at tage udgangspunkt i andet!

Identitetsdannelse

Her i min forholdsvis fremskredne alder er jeg blevet klar over, hvor grundlæggende mine første skoleår har været for mig. Jeg bliver dybt rørt, når jeg tænker på tiden, og nye og gamle minder dukker frem – og hele tiden med nye facetter, der gør mig klogere på, hvad jeg egentlig var for en lille fyr.

Og det er ikke kun for mig, det forholder sig sådan. Det oplever jeg gang på gang, når jeg taler med andre om det. De er lige så grebet af deres første skoleår.

Der er også dem - og der er faktisk ret mange af dem - der ikke ønsker at blive mindet om det. Men det fortæller desværre bare, at det har præget dem endnu mere grundlæggende - negativt!

Fra hustryran over overgivelse til egen identitet

Jeg er også kommet frem til, hvorfor det for mit vedkommende forholder sig sådan. Straks ser jeg billedet af mig selv med min mor i hånden på vej til min første skoledag. I almindelighed gik jeg ikke med min mor i hånden. Det havde jeg normalt ikke tid til, da der var så meget, jeg skulle undersøge. Men lige netop den dag har jeg garanteret knuget hendes hånd til mig.

Jeg var nemlig blevet indprentet, at fra nu af skulle jeg afleveres i skolen og stå på egne ben. Det havde jeg aldrig prøvet før. I nødsfald havde min far, min storesøster eller min mormor passet mig, hvis mor absolut skulle noget uden mig. Ellers havde jeg været vant til hendes opvartning 24 timer i døgnet.

Her ser jeg igen billedet af mig selv i 4-årsalderen, siddende på stuegulvet fordybet i leg med trygheden om, at mor skramler ude i køkkenet. Så stikker hun hovedet ind ad stuedøren og siger, at hun lige løber over til købmanden for at købe gær. Det reagerer jeg ikke på, men fortsætter min leg. Hun skal jo lære, at hun ikke sådan uden videre skal komme og forstyre mig.

Først da yderdøren smækker, og jeg med alle sanser kan mærke husets stilhed og at mor har forladt mig, reagerer jeg – fuldstændig afsindigt ved at skribe som en besat. Mor kommer straks tilbage igen. Hun skælder mig ud for at være hysterisk, at hun kunne høre mig helt ned på gaden, og hvad mon naboerne tænker. Men jeg fik da lært hende én gang for alle, at hun ikke måtte forlade mig.

Det holdt lige til min første skoledag. Jeg havde jeg som sagt fået indprentet, at jeg fra nu af skulle jeg lære at klare mig selv. Det kunne hverken min mor eller mine tyranniske evner ændre på. Så jeg lagde mig fladt ned i blind overgivelse, og lod det ske, som alligevel ikke kunne ændres.

Det første år i børnehaven husker jeg stort set ikke noget fra. Det må simpelthen have været for overvældende til, at jeg har formået er registrere, hvad jeg oplevede. Jeg har blot fornemmelsen af, at jeg var misundelig på de andre børn, som var frie nok til at have det rart med de mange spændende aktiviteter.

Det er først i de efterfølgende skoleår mine minder har bundfældet sig. Det var her, jeg begyndte at involvere mig og gøre erfaringer og udvikle min egen identitet. Dog ikke med min klasselærer. For han var en skrap, lukket mand, jeg vedvarende gemte mig for. Så i hans nærhed fra 1. til og med 7. klasse var jeg stort set ikke i stand til at tage læring til mig. Men det er for så vidt en hel anden historie.

Nutid

Ovenstående erfaringer gør det så spændende at sammenligne med, hvordan det er i dag, hvor børn bliver afleveret lige fra spæde til vuggestue, dagpleje og børnehave inden skolealderen. Jeg skal ikke gøre mig nogen forestillinger om, hvad der er bedst. Det må egentlig også afhænge af mange forskellige forhold. Men jeg tør da påstå, at det er væsentligt forskelligt fra min generations barndom.

Påpasselig

Pas på dig selv
 Pas selv på
 Pas dig selv
 Pas på
 Pas

Nudisme i billeder

Lad det være sagt straks: Jeg kender ikke andet til nudisme, end at jeg har set et par korte indslag i tv med nogle midaldrende, uformelige mennesker, der gik splitter nøgne rundt på en campingplads og prøvede på at se ud som om, det var den naturligste ting i verden. Her skal det nok lige indskydes til nudisternes forsvar, at tv-holdets tilstedeværelse, nok ikke har gjort det lettere. Men uanset hvad, så fremkaldte det ikke andre billeder hos mig, end det viste.

Derimod synes jeg, at det er ulækker, at de gnubber røv på hinandens campingstole. Her havde i det mindste en ble været på sin plads. Nå ja, så kom der alligevel et par sjove billeder frem på nethinden!

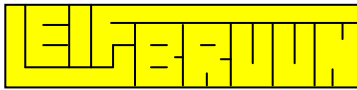
Som jeg kender til campinglivet, er det noget med børn, unge og gamle i alle aldre, der livligt hygger sig med hinanden. Det tyggede jeg lidt på og fandt på Google ud af, at de er alle velkomne på nudistcampingpladserne. Det gav da straks nogle nye, spændende billeder på nethinden.

Det vil sige, lige indtil der dukkede et billede op med børnehoveder i dinglede tissemandshøjde. Og for at sige det, som det er, kom der også nogle endnu mere ubehagelige billeder. Men jeg skubbede dem straks fra mig ved at beslutte mig for, at der selvfølgelig ikke findes forældre, der frivilligt lader deres børn agere blikfang for sexsyge mennesker!

Så vendte jeg blikket indad. For jeg benytter flittigt offentlige omklædnings- og baderum. Det foregår helt udramatisk ved, at man trækker tøjet af og går rundt og hygger sig med hinanden, mens man får ordnet det, der skal ordnes. Men her er vi alle af samme køn, og det gør klart nok en afgørende forskel.

Men jeg skal da gerne indrømme, at jeg har da leget med tanken om, at komme til at gå ind af den 'forkerte' dør til damerne. Men skræks scenariet er, at de slet ikke reagerer og opdager mit lille dingleværk. Eller omvendt, hvis de hyler op og jager mig ud igen - med det resultat, at jeg fremover skal leve med øgenavnet 'Blotteren fra Urhøj'!

Sjovt nok fik det mig så til at tænke på de homoseksuelle. Det må da være et sandt Eldorado for dem at komme i offentlige baderum. Eller hvad? Det

kunne det være interessant at blive klogere på. Måske var det en idé, at de skulle bruge den 'forkerte' dør - hvis man forstår mig ret!

Nu er det sådan, at jeg bor alene. Så jeg har rig lejlighed til at lege nudist. Men det gør jeg nu ikke. Jo, når jeg skal i bad, selvfølgelig. Men straks efter tager jeg tøj på igen. Simpelthen fordi det er det behageligste. Det rigtige tøjvalg er ideelt til at styre kropstemperaturen. Er jeg alene hjemme, vælger jeg noget behageligt løsthængende. Skal jeg ud blandt andre, kan tøjet også bruges til at sende de signaler, jeg nu ønsker at sende - eller ikke at sende.

Nej, tøj er kommet for at blive. Men selvfølgelig, skulle miraklet ske, og der en dag ligger en underskøn kvinde splitternøgen hjemme i min seng, vil jeg da slet ikke udelukke, at jeg kan overtales til at lege nudist for en stund!

Fri-tænker

Når jeg bliver trængende på mit arbejde, skal jeg 10 meter hen ad gangen - og så til venstre. Vi er mange om at bruge det samme toilet, så det er ofte optaget. Det er ret irriterende, fordi der er temmelig langt til det næste.

Nu har jeg fundet en lille fidus, jeg benytter mig af. Når jeg går hen ad gangen, siger jeg for hvert skridt til mig selv:

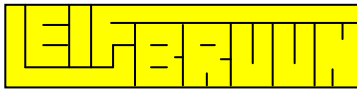
- Der er fri. - Der er fri. - Der er fri ...

Og så er der virkelig fri, når jeg kommer derhen. Selvfølgelig kan jeg stadig komme ud for, at toilettet er optaget; men når jeg så spørger mig selv:

- Troede du virkelig på det?

Har jeg hver gang måttet indrømme:

- Ikke nok!

Kære Else Marie

Tak for de smukke ord og tanker.
De gør mig glad.
Dem ta'r jeg med mig.
De er nu en del af mig.

Kom snart igen.
Jeg savner dig.

Og dog.
Du står midt i dit livs kaos.
Det kræver tid - mod og overskud.

Tag din tid.
Og brug mig, når du har brug.

Jeg er lige her.
Og venter kun på dig.

Du er det smukkeste, jeg ved.

- din Leif

Selvanerkendelse

Jeg *anerkender* mig *selv*, som den jeg *er*.
Jeg *anerkender* mine tanker og følelser.
De opstår ikke altid lige belejligt.
Det er heller ikke altid, jeg forstår dem,
men jeg *erkender*, de er mine.
Jeg ved, de kommer igen i en ny sammenhæng.
En skønne dag kommer de i den rigtige.
Det *ender* med, jeg *kender* mig selv.

selvanerkender
selverkender
anerkender
erkender
kender
ender
er

Det Grå Guld og AF-hunden

Når man efter et langt arbejdsliv bliver prikket på skulderen, styrter ens verden sammen. I opsigelsesperioden, efter at det første chok har lagt sig, hvor dagligdagen trods alt fortsætter, går det så nogenlunde. Men når støjen efter afskedsreceptionen er forstummet, bliver stilheden overvældende. Og når man samtidig oplever, at ansøgningerne kommer negative tilbage i samme takt, som man sender dem, går det uvægerligt op for en, at man er blevet en del af Det Grå Guld. Så er det, filmen knækker for alvor. Og for mange sker det med en sådan kraft, at de aldrig kommer sig over det.

For dem, der trods alt alligevel kommer videre efter en sådan oplevelse, gælder det, at de har været nødt til at se i øjnene, at der er i hundredtusindvis af arbejdsløse i Danmark, og at de job, der tilbydes, går til langt yngre ansøgere end dem selv. Med andre ord, man er nødt til at erkende, at der ikke venter et nyt job om hjørnet, og at man selv må finde noget fornuftigt at engagere sig i for at få et meningsfyldt liv. Og heldigvis er der masser af muligheder for det i dagens Danmark. Til stor glæde for samfundet i øvrigt, da mange af disse muligheder er af social karakter.

Men, men, men! Hvis man tror, at Det Nygrå Gulds trængsler hermed er overstået, tager man grueligt fejl:

- Betingelsen for at oppebære dagpenge er, at man er aktivt arbejdssøgende, hedder det sig i det sprog, man nu er nødt til at lære. Til at overvåge dette, har man Arbejdsformidlingen som samfundets vagthund. Og som sådan tager den sin opgave helt bogstaveligt. Så erkendelsen af, at man har opgivet at finde arbejde, skal man holde for sig selv. AF-hunden forlanger,

at man skal være fuldt beskæftiget med at søge arbejde, og er der ikke flere annoncer at søge efter, skal man sende ansøgninger uopfordret. Til stor irritation for arbejdsgiverne for øvrigt, som derfor i større og større udstrækning smider ansøgningerne ulæste i papirkurven.

AF overlader ikke noget til tilfældighederne. Så uafladeligt bliver Det Grå Guld kaldt til personlige samtaler, hvor man skoleret skal stå til regnskab for, at man søger stillinger i tilstrækkeligt antal. Ikke bare inden for egen uddannelse og kompetencer, men efter alt hvad der overhovedet kan tænkes muligt, man kan overleve - inden for en afstand af 2 timers offentlig transportvej fra ens hjem. For yderligere at sætte skub i processen, gøres der under disse samtaler venligt, men bestemt opmærksom på alle de ulykker, der venter, hvis man ikke snart finder et arbejde.

En af disse ulykker er, at ingen dagpengemodtagere må gå mere end 6 måneder, inden de skal aktiveres, som det hedder sig. Det betyder, at man skal tage sit gode tøj og stemme dørklokker blandt områdets arbejdsgivere for at tilbyde sin arbejdskraft gratis. For Det Grå Guld, der har levet

arbejdslivet i fagforeningernes guldalder og har fået indpodet, at man skal kræve sin ret og ikke gøre arbejdet for enhver pris, er det usigeligt opslidende, at man på den måde skal gå rundt og falbyde sig selv. Men fagforeningernes guldalder er åbenbart forbi, siden de tillader den slags. Med det resultat for øvrigt, at man igen og igen kan erfare i medierne, at arbejdspladser nedlægges, fordi aktiveringsramte har overtaget arbejdet. Fx er det en kendt sag, at mange skoler efterhånden helt undgår at have lønudgifter til pedelmedhjælpere.

En anden type ulykker man kan blive ramt af, er at blive sendt til omskoling. Det lyder selvfølgelig ikke i sig selv som nogen ulykke, men for Det Grå Guld finder omskoling ikke sted mere. Det blev hurtigt for omkostningskrævende og ødelæggende for uddannelsesstederne at blive overfyldt med elever, hvis eneste motivation for opholdet var:

- Fordi jeg skal aktiveres!

Med de efterdønninger for øvrigt, at de mange nybyggede og udvidede uddannelsescentre i dag kæmper en brav kamp for ikke at stå rungende tomme.

I stedet fik AF den geniale idé, at oprette jobklubber landet over. En jobklub er et stort lokale med nogle computere og nogle aviser i. Her skulle Det Grå Guld selv skabe deres arbejdsdag ved at kigge stillingsannoncer og skrive ansøgninger. Men der havde man alligevel forregnet sig. De mange ansøgninger fik de danske postbude til at synke halvt i knæ, som H. C. Andersen ville have sagt det. Og da selv den mest autoritetstro del af Det Grå Guld var på mytteriets rand over tåbelighederne, blev jobklubberne igen afskaffet.

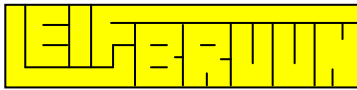
Men AFs hittepåsomhed kender ingen grænser, så i stedet oprettede den sine egne kurser. Det vil sige, kurser og kurser er nu så meget sagt. Alene det faktum, at man blander alle dagpengemodtagere, der jo er vidt forskellige med hensyn til uddannelser og erfaringer, gør, at det ikke er muligt, at gennemføre et egentligt kursusforløb. Der findes masser af eksempler på, at højtuddannede mennesker må deltage i kurser og lære om ting, der for dem er det rene barnemad. Som eksempelvis folk, der dagligt i de sidste 20 år har arbejdet med edb på alle niveauer, og som bliver påduttet kurser, hvor de skal lære at oprette og gemme filer. Så faktisk er det blot nye opbevaringscentraler, hvor man hænger rundt omkring og skal have tiden til at gå:

- Du kan bare kigge stillingsannoncer, får man at vide, hvis man keder sig.

Men pseudokurserne er nødvendige, for at regeringen kan sige, at den gør noget ved problemerne. Og så længe man er under 'omskoling', tæller man ikke med i arbejdsløshedsstatistikken, og det er vigtigt - for regeringen om ikke andet!

AFs store idérigdom på Det Grå Gulds bekostning, medfører beskæftigelse til et utal af små, logrende af-hunde. Og det er jo nye arbejdspladser - af den miljøvenlige slags endda!

Det er så til gengæld også de eneste nye arbejdspladser AF skaber. Og i sagens natur kan den ikke være interesseret i at afskaffe arbejdsløsheden.

Det vil være som at grave sin egen grav. Men tro ikke, at dette begrænser opfindsomheden. For selv om initiativerne ind imellem medfører, at dagpengemodtagere kommer i arbejde, ændrer det ikke på arbejdsmarkedet. Så AF kan med stor sandsynlighed forvente, at et tilsvarende antal andre bliver prikket på skulderen. Det betyder nye kunder i butikken, og er dermed med til at bevise berettigelsen af AFs nærgående snuseri.

At mange af de nyprykkede får smadret deres tilværelse, er ikke AFs problem. Det er det derimod, at dele af Det Grå Guld kan blive så desperate af de mange nedgørelser, at de melder sig ud af arbejdsmarkedet, for det er stik imod regeringens hensigter.

Det Grå Guld bliver også forulempet af AFs interne kommandoraid. Eller Amanda-raids, som det sikkert hedder internt. Amanda er jo det meget medieomtalte edb-system, som blev købt for nogle år siden for tonsvis af kroner, og som aldrig kom til at virke.

Hvad der ikke er så medieomtalt, er, at AF allerede har investeret læsvis af penge i et Amanda-2-system. Det vil sige, det hedder det selvfølgelig ikke, men Jobnet derimod. Jobnet er et system, hvor alle dagpengemodtagere skal lægge deres CV ind, som arbejdsgiverne kan søge blandt.

Ikke fordi der var behov for et sådant system. Jobsøgningssystemer har været på Internettet i mange år og virker fortrinligt for alle parter. Faktisk virker de så godt, at de er ved at udkonkurrere alle andre udbydere af jobformidling - og deriblandt også AF!

Så nu har alle landets hundredtusinder af dagpengemodtagere været på kursus i Jobnet, for at lære at bruge det avancerede system og gøre brug af ord og betegnelser, som er fremmede for alle andre end AF, og fylde det med alverdens mærkelige oplysninger.

Under disse kurser er den almindelige omtale, at Jobnet er ubrugeligt for alle andre end AF. Og da den enkelte jobsøger kan se, hvor mange besøgende der har været på vedkommendes CV, er det dokumenterbart, at der er stort set ingen arbejdsgivere, der bruger det.

Når man bliver en del af Det Grå Guld, lærer man hurtigt, at AF skal omgås varsomt:

AFs stærkeste magtmiddel er usikkerheden. Man ved aldrig, hvad den næste ulykke bliver, og hvornår den rammer. Som slagtekvæg driver man hvileløst rundt i folden, nervøst ventende.

- Det er jo frivilligt, om man vil deltage i hittepåsomhederne, forsvarer AF sig altid med et stort smil - hvorefter den med små bogstaver tilføjer, at det går ud over dagpengeretten, hvis man ikke villigt føjer sig. Og da dagpengene typisk udgør ens eksistensgrundlag, kan frivilligheden ligesom ligge på et lille sted.

Frivillig tvang må det nødvendigvis kaldes. Og det er ufatteligt, at nogen tror på, at man kan tvinge voksne mennesker, der nærmer sig pensionsalderen - eller mennesker i det hele taget, for den sags skyld - til noget som helst fornuftigt. Man kan tvinge hesten til truget, men man kan ikke tvinge den til at drikke, som det så rigtigt er sagt

Det kan være svært ikke en gang imellem at tage sig selv i at tænke, at hvis alle andre områder af det danske samfund bliver administreret med tilsvarende seriøsitet, skal man være glad for, at man er kommet så langt i livet, som man er.

Uden sammenligning i øvrigt kan Det Grå Gulds opfattelse af AF bedst sammenfattes med følgende metafor:

For snart mange år siden var der en besættelsesmagt i Danmark. Det vil sige, dengang kaldte vi det ikke besættelsesmagt. For tyskerne var her for at beskytte os mod de grumme englændere. Godt nok havde vi ikke inviteret tyskerne, men de fik heller ikke at vide, at de var uønskede. Tværtimod holdt landets statsminister en tale til befolkningen og bad den om at forholde sig roligt og tage godt imod tyskerne. Hen ad vejen opstod der godt nok visse grupper, der gjorde sig uheldigt bemærkede. Men det opfattedes nærmest som drengestreger, som det danske politi tog sig kærligt af.

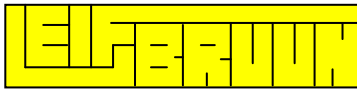
Og ret beset må man erkende, at det lykkedes for tyskerne at holde krigens gru uden for vort lands grænser. Ja, man må ligefrem konstatere, at mange danskere levede fedt af at sælge krigsmateriel og landbrugsprodukter m.m. til de tyske tropper, der heroisk kæmpede rundt om i Europa. At tyskerne så betalte for det hele ved at tage pengene fra den danske statskasse, er, hvad det er. Man kan jo ikke få i både pose og sæk!

Skævtisseri - og så lugter det

Kære piger, jeg kan betro jer, det er heller ikke altid lige nemt at ramme. Jeg kan også betro jer, at pissoiret er opfundet. Mange af jer kender det ikke, men det gør vi andre, for vi bruger det alle offentlige steder. Det er en genial opfindelse. Alligevel er jeg blevet til grin, hver gang jeg har foreslået et pissoir i forbindelse med indretning af badeværelser.

Og wc-brættet bliver nede!

SOLRØD

Ø
S Ø
S Ø D
S O R Ø
S O L R Ø D
S O L B R Ø D
S K O L E B R Ø D
S K O V L E B R Ø N D

Journaliststand

Når journalister udtaler sig om deres fag, er de meget emsige med at udtrykke den høje moral og etik, de lægger for dagen, om hvor vigtigt det er, at de - i ytringsfrihedens hellige navn - kan udtale sig frit, at de ingen bindinger har, så de kan være objektive, at de laver fakta check, og at de kan dokumentere deres oplysninger.

Langt hen ad vejen oplever jeg da også mange dygtige og ærlige journalister, der rimeligvis lever op til ovenstående. Men når jeg i min daglige rundgang blandt tv, aviser og blade, bliver jeg godt nok også skuffet igen og igen. Er der da slet ingen filter for, hvor mange usandheder, dumheder og platheder man uimodsagt kan tillade sig at fremføre?

Jeg ved godt, at der er brodne kar i alle lejre, og at den kulørte presse hører til i denne kategori. Men da min viden om den begrænser til det, jeg kan se, når jeg står i kø i supermarkedet, er det ikke den, jeg tænker på. Nu burde jeg så komme med en lang række eksempler, der dokumenterer min påstand, men jeg vælger blot efterfølgende som eksempler på, hvad det er, jeg mener:

Boksning går ud på med rå vold at uskadeliggøre modstanderen:

- Hvordan kan man kalde boksning for en sportsgren?
- Boksning har omkring 60 verdensmestre?

- Århundredes brag af en boksekamp finder sted med få års mellemrum?

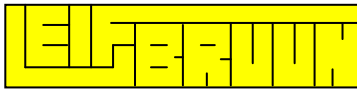
Jeg kan godt regne ud, at det er smarte pengemænd i boksningsens verden, der har sørget for, at det er sådan. Men det er journaliststanden, der igen og igen uimodsagt skriver og skriger usandhederne ud i verdensæteren.

Tilsvarende som oplæg til større sportsbegivenheder, begivenheder i kongehuset, ulykker eller bare, der er optræk til dårligt vejr, kan man høre kendte journalister tomgangssnakke i timevis og fremsige de mest uhyrlige ting.

Og så er der den klassiske fejl, som er blevet gentaget, i alle de år jeg kan huske. Det er, når nogen har været ude for en elektrisk ulykke: ”Han fik 1000 volt igennem sig!”, udtrykker journalisterne sig så. Men uanset hvordan man vender og drejer det, kan man ikke få volt igennem sig. Derimod kan man blive udsat for en elektrisk spænding (volt), der gør, at man får strøm (ampere) igennem sig.

Tilsvarende er det jo heller ikke vandtrykket, der løber igennem vandslangen. Men det er trykker, der gør, at vandet strømmer!

Overspringstanker

Når jeg lider i fitnesscentrets maskiner, har jeg masser af tid til at gøre betragtninger:

- Lidt for buttet!
- Ingen udstråling!
- Dårlig holdning!
- Ingen former!
- Stor røv!
- Mager!

Pludselig får jeg øje på mig selv i et af spejlene og tænker:

- Nu skal jeg huske at købe mælk på vejen hjem!

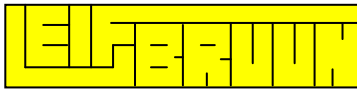
Bevidste og ubevidste bekymringer

- Du tænker alt for meget over tingene og går unødigt rundt og bekymrer dig, får jeg ofte at vide.

Det er i hvert fald rigtigt, at jeg tænker meget. Det har jeg vist altid gjort. Det har især udviklet sig, efter at jeg har forladt arbejdsmarkedet og er blevet alene. Nu kan jeg fuldstændig gøre, som det passer mig. Der er ingen, der stiller krav. Det er et enormt privilegium - på den ene side. På den anden side er det også skræmmende. Men jeg har vænnet mig til det, og har det fint med det. Jeg har nemt ved at engagere mig og finde hobbyer.

Én af dem er så åbenbart, at jeg til stadighed kan forundres over menneskene og vores forunderlige samfund. Det er selvfølgelig nogle store emner at bide over, så de skal skæres i småbidder. Når jeg så har valgt en småbid, skriver jeg et par stikord ned. Går lidt og tygger på det, undersøger det, hvad er fakta, osv. Efterhånden udvider min beskrivelse sig. Sjovt nok mange gange i en helt anden retning, end jeg forestillede mig. Når jeg så har tygget færdig på småbiden, skal jeg have andre til at tygge på den. Afhængig af det kan det være, jeg skal tygge lidt på den igen, men ellers er jeg færdig med den og arkiverer den. Både på computeren og i hovedet!

Der ligger småbiden nu trygt og godt, uden at jeg bekymrer mig om den. Jeg er ikke ansvarlig for menneskeheden og gør mig ingen illusioner om, at jeg kan lave om på den. Så når jeg beskæftiger mig med mine andre hobbyer som fx golf, er det helt og holdent det, jeg er engageret i. Golfspillet finurligheder, menneskene, jeg er sammen med og naturen – og ikke noget som helst andet.

Nej, med hensyn til bekymringer er det nok mere min hedengangne mors ord om, ”at den som fisen først erfar’, er fisens egen far”, jeg kommer til at tænke på, når andre giver udtryk for bekymring på mine vegne. Jeg tror langt hen ad vejen, at der er mennesker, der har alt rigelig at gøre med at få deres egen dagligdag til at hænge sammen, og som ikke har overskud til at tænke tanker, der ligger ud over det. Og som derfor i deres sparsomme fritid kun ønsker at modtage letfordøjeligt underholdning.

De er så at sige på det nærmeste forment til fuldkommenhed efter den kapitalistiske skabelon: Hårdt arbejde, god indtjening, der straks omsættes til forbrug, autoritetstro og gør som der bliver sagt – uden at stille spørgsmål. De følger blot strømmen som tilskuere til deres eget liv.

Nu er der bare det ved det, at mennesket er et intelligensvæsen. Og hvis vi bare skubber livets store og små spørgsmål og beslutninger foran os, hober de sig op. Så tager underbevidstheden over. Ikke ved at komme med løsninger, men ved at pakke ophobningerne ind i tågede tankespind og mæridtsagtige drømme.

Det betyder selvsagt, at den slags personer går rundt med ubevidste bekymringer. Disse ligger latente og tvinger dem til at reagere, hvis de på en eller anden måde bliver pikeret. Det kan fx ske, hvis de udsættes for en af mine småbidder. I sagens natur er det ikke småbidderne, de går i clinch med, men kilden til reaktionen. Nemlig mig:

- Du tænker alt for meget over tingene og går unødigt rundt og bekymrer dig, siger de så.

Bilsammenstød

- opstår når to eller flere bilister prøver på at indtage det samme område på samme tidspunkt. Den slags fællesområder opstår fx, hvor to veje krydser hinanden. Rent statistisk er det derfor indlysende, at jo hurtigere bilerne gennemkører et sådant område, des færre gange vil de være der på samme tidspunkt.

Men statistik og logik er åbenbart ikke Vejdirektoratet stærke side, for de laver hastighedsbegrænsninger, hjagtænder og andre hastighedsbegrænsende indretninger!

Røde Emma

Det var koldt for røven at sidde på bænken uden for Bygningen. Der var pause i folkedansen, og Emma og jeg var de eneste rygere. Det er jo så de betingelser, vi har. Hertil kommer, at Emma var i dårligt humør.

Jeg kan ellers godt lide hende, men hun er altså ikke den skarpeste kniv i skuffen for nu at sige det, som det er. Hun har en naiv tro på socialismens lyksaligheder. Det er som om, det er gået hen over hovedet på hende, med alle de grimme ting vi har set i tv om østlandene og deres umenneskeligheder. Det er derfor, jeg kalder hende Røde Emma.

Men ikke i dag, der er hun alt for påvirket af en politisk diskussion, hun har set i tv. Det er holdningsløse rygklappere hele bundtet, mener hun. I stedet prøvede jeg at muntre hende lidt op: - Jeg synes da, at vi skal være glade for, at vi har ytringsfrihed her i landet og en fri og uafhængig presse. Tænk på alle de aviser, radio- og tv-programmer vi kan vælge imellem. Mange af dem helt gratis endda!

- Gratis! afbrød Emma mig. – Det er sgu da fordi, det er reklamefinansieret hele lortet. Og så bliver vi fra alle ender og kanter overdænget med fordummende, indoktrinerende og stressende reklamer i tide og utide, uanset om vi ønsker det eller ej.

Jeg tog et ordentlig sug af cigareten, og nåede kun lige at sige:

- Jah men..., inden Emma fortsatte:

- Og de forskellige medier er jo nødt til at tilpasse deres holdninger og indslag efter annoncørerne. Og indslagene skal endelig gøres så populistiske, at man maksimerer kundegrundlaget, og dermed indtægterne. Det er da så langt fra ytringsfrihed og uvildighed, som noget kan være.

Det krævede et sug mere, og jeg nåede slet ikke at sige noget, inden Emma fortsatte:

- Og hvem er det, der betaler reklamerne? Det er sgu da os selv. Der er jo ikke andre til det.

Nu fik jeg suget røgen helt ned i maven, så jeg kom til at hoste, mens Emma fortsatte:

- Det var da meget mere reelt at betale pengene direkte til de medier, vi har lyst til at abonnere på. Så slap vi for reklamerne og havde frit valg.

Endelig spillede musikken op igen, så vi måtte skynde os tilbage til folkedansen. Det var en Sønderhoning. Min favoritdans. Men jeg var alligevel lidt trist over alle Emmes nytteløse kværulanterier. Hun kunne ellers være sådan en sød pige!

Det falliske stadium

- er en periode i barndommen, hvor pigerne ifølge Freud kan få mindreværdskomplekser, fordi de opdager, de ingen tissemand har.

Kære Freud, de har da en tissekone, og senere hen får de også både røv og bryster. Det var da mere relevant at påstå, at det er disse legemsdele, der giver drengene komplekser.

Tissemand er først noget, pigerne ønsker at få senere - i livet!

Astrologien som narresut

Astrologien bygger på sammenhængen mellem tid og sted for den enkeltes fødsel, og hvilken stilling solsystemets planeter har på det pågældende tidspunkt. Jamen, er det ikke genialt? På den ene side så utrolig enkelt og på den anden side så total meningsløst, at man ikke har mulighed for at forholde sig til noget som helst, og mystikken har frit spillerum.

Prøv at tænke på hvor tilfældigt fødselstidspunktet er for den enkelte - afhængig af forskellige komplikationer og lægers indgriben - enten ved at forhindre en for tidlig fødsel eller ved at fremskynde den med drops eller kejsersnit. I den forbindelse har jeg hørt en astrolog udtale, at fødsler under vand ikke er af det gode, fordi barnet så ikke kan vide, hvornår det er født!

Jorden rundt fødes der gennemsnitligt mere end 1 barn i sekundet. Flere gange dagligt må det forekomme, at 2 eller flere børn fødes på samme tid og sted. Disse børn vil altså have nøjagtig ens horoskoper, uanset hvor forskellige deres livsmuligheder er, og hvordan deres liv så end former sig. Hvis man bare har lidt kendskab til astronomi med universets udvikling og planeternes opståen og deres baner i solsystemet, behøver man ikke uddybende eksempler for at se, hvor dybt godnat det er at blande dette sammen med det enkelte menneskes skæbne.

Ud fra fødselstidspunktet alene inddeler astrologien så menneskeheden i 12 grupper (stjernetegn) med nogle karakteristika, der heller ikke er nogen logisk sammenhæng i. Hvordan skulle der også kunne være det? Alene tanken om at gruppere levende mennesker er syg i sig selv. Men

astrologien stopper ikke her. I et personligt horoskop bliver man direkte beskrevet med en række personlige egenskaber.

Det er så også her, inden man får sit horoskop udleveret, at astrologen lægger et sikkerhedsnet ud ved at gøre opmærksom på, at horoskopet ikke må opfattes som nogen spådom om, hvad der vil ske i ens fremtid. Men fornuftigt anvendt kan det bruges som et værktøj til at blive klogere på sig selv. Egentlig er dette forbehold unødvendigt, da stort set alle de mennesker der får lagt et horoskop, er interesserede i deres egen psyke, fordi de synes, der er et eller andet, der er i ubalance. En sådan ubalance vil gribe forstyrrende ind i personens egenskaber - i den ene situation på én måde, i en anden situation på en anden måde - fordi vores psyke er en så integreret del af hele vores personlighed, at det hele hænger sammen. Så hvis en person gennem sit horoskop fx får at vide, at påvirkeligheden er i ubalance, så vil det stort set altid være en vis grad af sandhed i det.

Det er så det næste, man kan sige om astrologien: Den udtaler sig altid utrolig diffust. Hvad mener man egentlig med påvirkelighed? Alle mennesker er da mere eller mindre påvirkelige, det afhænger vel af, hvilken situation man befinder sig i, og hvad det drejer sig om. Er påvirkeligheden et udtryk for personens påvirkning på andre, er det andres påvirkning på personen, eller er det personens påvirkning på sig selv? Er det fordi personen er let påvirkelig eller svær at påvirke?

En anden fremgangsmåde astrologien udnytter fuldt ud for at undgå at blive konkret, er at bruge lange snørklede forklaringer. Ved på den måde at fremsætte en række diffuse påstande om en person, kan man opnå 80 procents sandsynlighed for, at de på en eller anden måde siger personen noget. Dvs. 8 ud af 10 påstande vil blive opfattet som sande. Det er da rent trylleri, ikke?

Der er således stor sandsynlighed for at vedkommende med begejstring siger:

- Det er dog fantastisk så meget, det fortæller om mig.

Det horoskopet så i virkeligheden har gjort, er at få personen til at stille sig selv spørgsmålene, og det er i sig selv udmærket. Men hvorfor gøre det hele så mystisk ved at blande alt muligt uvedkommende ind i det?

Det er det, jeg kalder narresut!

Jeg er misundelig på Søren

- Kierkegaard, ja. Ikke fordi jeg på nogen måde skal sammenligne mig med ham. Ja, faktisk har jeg slet ikke lyst til at blive sammenlignet med ham. Jeg skal på ingen måde bedømme ham, men jeg bryder mig bare ikke om hverken ham, eller det han har skrevet. Ikke fordi jeg har studeret ham så nøje, for jeg opgiver det som regel efter kort tid. Det siger mig ganske enkelt ikke noget.

Det, er der så andre, der har. Studeret Kierkegaard nøje. Og er ellevilde med både ham, og det han har skrevet. Selv her næsten 200 år efter, sidder der verden over massevis af højtuddannede mennesker og gransker hver en papirlap han har skrevet - for om blot at kunne vride et enkelt guldkorn ud af dem.

Det er så heraf min misundelse udspringer. For det jeg skriver¹, er der til dato ingen, der har interesseret sig for!

Flygtningen

En flygtning har typisk levet hele sit liv i et land præget af krigs- og terrorhandlinger. Hvad det gør ved mennesker, burde vi vide alt om, når vi sammenligner med de danske soldater, der vender hjem fra korte ophold i tilsvarende lande.

Men flygtningen kan ikke vende hjem. Han (m/k) har ikke noget hjem - med børn, ægtefælle, familie, venner og naboer at vende hjem til. Livet igennem har han oplevet de mest grusomme ting, et menneske kan udsættes for. Også på egen krop har han igen og igen oplevet både fysisk og psykisk tortur. Og for at beskytte familien har han selv været nødt til at begå grusomme handlinger.

Til sidst er det blevet for meget for ham, og han har over hals og hoved været nødt til at flygte fra hjemmet og efterlade sine kære til deres egen skæbne. Som én af de få er det lykkedes ham at flygte ud til Middelhavet og kæmpe sig til en plads på en total overfyldt, primitiv båd. Og med skæbnens hjælp er det lykkedes at få båden til at skylle op på strandbredden i et forjættet land, hvor der ikke er krig.

Men ak og ve, for hermed er trængslerne langt fra forbi. For langt de fleste flygtninge bliver jaget tilbage igen til deres hjemlande, hvor de sandsynligvis hurtigt bliver slået ihjel. Men denne flygtning hører blandt de heldige, der bliver spærret inde i en flygtningelejr. Her er der godt nok både sult og nød, men der er da fred.

¹ Det er så mine mere seriøse skrifter, jeg tænker på, som fx [Opråb](#) på min hjemmeside!

Da flygtningen er kommet lidt til hæfterne igen, lykkes det ham sammen med andre at flygte fra lejren, og nu begynder rejsen op igennem Europa. Fra den ene grænsemyndighed til den næste bliver de stoppet, skældt huden fuld og proppet i nye lejre, og igen og igen flygter de videre.

På mirakuløst lykkes det flygtningen at ende med at blive sluset ind i smørhullet Danmark. I en flygtningelejr selvfølgelig. Og der går lang tid. Årevis. Men denne flygtning er altså født under en heldig stjerne for langt om længe lykkes det ham at få asyl i Danmark.

Han må altså tage bolig i Danmark - under visse begrænsninger godt nok. Han skal lære sproget. Han skal være villig til at tage et hvilket som helst arbejde. Han skal kunne begå sig i et moderne, kompliceret samfund med masser af fælder for at blive narret på afveje. Han skal selvfølgelig også vedvarende oppebære en pletfri straffeattest. Og så er der et væld af andre krav til ham også.

Flygtningens nye hjem er altså i et land og en kultur, der er totalt ukendt for ham. Han kender ikke en levende sjæl. Han kan ikke tale med nogen - andre end landsmænd i tilsvarende situation. Han har ingen anelse om, hvad et civiliseret samfund er. Han kender kun den stærkes ret. Han er uden kontakt med sin familie og kender ikke deres situation. Han er nervesvækket og traumatiseret i uhyggelig grad.

Det er under de omstændigheder, han møder sin overmand i form af den danske integrationsminister Inger Støjberg, der med skærebrænderstemme og lynende øjne siger:

Hvis ikke du forstår
at indordne dig landets forhold,
er det ud af vagten igen!

Ord sudoku

der	var	engang
engang	der	var
var	engang	der

Løg(n) i tv

Når superkukkene i tv skærer løg i tern, skærer de først løget midt over, laver nogle lodrette snit (1. billede) og derefter – med fare for (liv og) lemmer - nogle vandrette når de skærer ind imod deres egne fingre (2. billede) for endelig at skære løget i tern (3. billede).

Men som tegningen viser (4. billede), er den farlige operation (2. billede) overflødig. For løget er allerede klar til at blive skåret i tern efter de vandrette snit (1. billede). Kun ved meget store løg kan det være nødvendigt med nogle korte vandrette snit nederst, hvor løget er tykkest.

Brugtvognsforhandleren

Jeg har en mekaniker, som jeg er meget glad for. Ja, mekaniker er han egentlig ikke, men det er en pensioneret vognmand, der hygger sig med at sætte gamle biler i stand og sælge dem. Men jeg har tillid til ham - i hvert fald i det omfang, man kan have det, når det drejer sig om brugte biler. Og så er han billig.

Men der er selvfølgelig ikke noget, jeg fortæller ham, for så vil piben hurtigt få en anden lyd. Så den dag, jeg ringede til ham, fordi udstødningen havde fået en anden lyd, foregik det således:

- Knud Børge, sagde en grødet stemme, der lød som om, den var blevet forstyrret i middagssøvnen.

- Er det hos brugtvognsforhandleren, spurgte jeg. Fordi det var det mindst positive, jeg kunne finde på. Det virkede også med det samme, for nu troede han, at han skulle til at handle biler:

- Det er lige, hvad det er, svarede han kækt.

- Jeg skal tale med chefen for det hele, fortsatte jeg.

- Det er også lige, hvad det er, svarede han forventningsfuldt.

Så må jeg indrømme, at jeg blev grebet af min egen succes:

- Det er fra skattevæsnet, vi skal have aftalt et møde med dig.

Nu gik tiøren op for ham:

- Leif for Satan! Du må ikke gøre sådan noget. Du ved da, at jeg har et nervøst hjerte.

Så undskyldte jeg selvfølgelig pænt og fik lavet en aftale om, at vi skulle kigge på min udstødning et par dage senere.

Forhistorien er den, at jeg var kørt ud til ham nogle dage tidligere, fordi udstødningen på min 12 år gamle Alto, havde fået en mærkelig lyd. Men da havde han ikke tid, og der var da også en anden gammel bil på liften. Men sjovt nok havde han masser af tid til at vise mig en anden næsten ny sølvgrå Alto, som han roste til skyerne.

Efter mange tænderskærende overvejelser regnede han sig frem til, hvad jeg skulle give i bytte:

- 52000 kr., sagde han og kiggede på mig, som om han regnede med, at jeg slog til med det samme.

- Ja, den kører som en drøm, fortsatte han, og holdt nøglerne frem. – Prøv en tur i den!

- Nej tak, svarede jeg. - Jeg er glad for min gamle bil. Den skal bare have lappet udstødningen.

Sådan blev det så, og jeg kom tilbage som aftalt en uges tid senere for at få kigget på udstødningen. Den sølvgrå holdt der endnu, og jeg slap ikke for at skulle med en tur rundt om den – og sparke dæk og give ham ret i, at det var en fin bil. Nu var den sat 10000 kr. ned i pris. Men jeg var som sagt glad for min egen bil. Det var bare det her med udstødningen.

Endelig fik vi den løftet op i loftshøjde, så vi kunne komme ind under den. Og ganske rigtigt, det forreste udstødningsrør var revnet.

- Det hele skal skilles ad, for at jeg kan skifte røret. Nu må vi håbe, at katalysatoren ikke har taget skade, sagde han, mens han kiggede mistænkeligt på den.

Alene ordet 'katalysator' fik mig til at gispe, for jeg ved godt, at den er dyr. De overvejelser havde Knud Børge ikke, for nu var han henne og lyste op under forskærmen.

- Gummimanchetten om forakslen er gået i stykker, konstaterede han. – Den skal du altså have skiftet med det samme, for ellers går det ud over de ædlere dele i differentialet. Det er bare så besværligt med den manchete. Det hele skal skilles ad.

- Den skal jo snart til syn, fortsatte han, mens han lyste ind ved forhjulet. – Bremseskiverne har det ikke godt. De skal skiftes. Der er også mange rusthuller i bremserebene.

Jeg var holdt op med at høre efter. Det var ikke til at holde ud. I stedet stod jeg og talte afstanden ned fra de oprindelige 52000 minus 10000, og så alle de andre tusinder, han stod og remsede op. Bare for at komme væk, sagde jeg:

- Lån mig lige nøglerne til den sølvgrå!

Det fornægter sig selvfølgelig ikke, når der er 10 års forskel på biler. Den sølvgrå var rigtig dejlig at køre i. Ingen udstødningsstøj! Den duftede ligefrem af ny bil. Men det er vist noget med, at man sprayer rundt i kabinen, lige inder kunden kommer. Jeg tog hurtigt beslutningen. 40000 kr. ville jeg give i bytte.

Men han vidste nøjagtigt, hvor han havde mig. De 42000 kr. kunne ikke ændres. Og så kom hele historien om den syge moster:

- Allerede til den pris har jeg sat penge til på den. Tænk på, hvor mange udgifter jeg står tilbage med på den gamle bil. Den skal synes, og hvor længe tror du ikke, jeg kan komme til at have den stående, inden der overhovedet kommer nogen og kigger på den. Tiderne med at handle med biler er slet ikke, hvad de har været. Og min familie skal da også have smør på brødet engang imellem.

Knud Børge stod og fik våde øjne. Og hvis ikke, det var fordi, jeg kendte ham, ville jeg have fået ondt af ham. Jeg vidste også, at han kunne blive ved længe endnu, så jeg tog en hurtig beslutning:

- 42000 kr. er da også en fin pris.

Hvorefter der blev knappet 2 øl op!

Efter et par dage blev jeg mere og mere opmærksom på, at den var anderledes at køre med end de biler, jeg ellers kendte. Den kørte godt, var kvik og det hele. Det var ikke det, men den skulle køres længere ud i gearene, end jeg var vant til.

Så åbnede jeg motorhjelmen, og stor var min forfærdelse. Den havde kun 3 cylindre! I alle de år jeg har haft med biler at gøre, har en ordentlig bilmotor haft 4 cylindre. Og nu var jeg ejer af en bil med kun 3. Jeg ringede

selvfølgelig straks til brugtvognsforhandleren, fik fat i chefen for det hele, og sagde det, som det var:

- Jeg er blevet snydt.
- Er du blevet snydt?
- Ja, der mangler en cylinder.
- Mangler der en cylinder?
- Ja, jeg forlanger, at handlen skal gå tilbage.
- Nej, det kan den ikke. Jeg har allerede solgt den gamle.
- Det gik da godt nok hurtigt, faldt det ud af mig.
- Ja, der kom lige en mand forbi, der stod og manglede sådan en.

Nu er Knud Børge cirka samme årgang som mig, så han kunne heller ikke forstå det med de 3 cylindre. Så han sagde:

- Nu knapper jeg 2 bajere op, så prøv lige at komme forbi.

Da jeg kom, sad han ved computeren og smågrinte:

- Ja, der er rigtig nok, der er kun 3 cylindre i de nye Alto'er. Men prøv og se, kunderne er da rimelig godt tilfredse med dem.

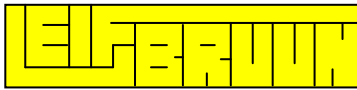
Det kunne nu ikke helt berolige mig. Først da han knappede 2 øl mere op og fandt en artikel om, at BMW var i fuld gang med at udvikle deres nye 3 cylindrede motor, satte det ligesom lidt mere perspektiv på det hele. Det er fremtiden, blev vi enige om. Alto og BMW er på forkanten. Man er nødt til at følge med udviklingen.

Men så kom brugtvognsforhandleren op i ham igen:

- Prøv at komme med over i værkstedet. Jeg har lige fået en næsten ny bil hjem – med 4 cylindre. Den kører som en drøm!

Ja, der er sgu kun 3 cylindre!

Livet er at rejse

- sagde H. C. Andersen. Det kan være svært at forstå, når man har oplevet visse menneskers adfærd i feriesæsonen på de europæiske motorveje. For mig er rejsen overvejende det besvær, der ind imellem ikke kan undgås. For øvrigt synes jeg, det er dumt at rejse, hvis man er lige der, hvor det sker. Det lyder nærmere som en flugt.

Vi rejser, og vi rejser, og vi rejser.
Til lands, til vands og i luften.
Finder vi da aldrig ud af,
at du og jeg er livets væld,
og at rejsen foregår i os selv?

Jehovas Vidner

- tænkte jeg med det samme, jeg så de to midaldrende damer ude på gaden. En stramt udseende bred matrone og en pænere mere venligt udseende.

Nu er de på vej op af min havegang. Den stramt udseende går forrest. Da jeg åbner døren, har hun straks både foden og ansigtet indenfor. Hun hverken hilser eller præsenterer sig, men holder et blad op og siger, at der er en artikel heri, som hun er sikker på vil interessere mig.

Jeg stikker foden og ansigtet lige så langt frem og siger med bøs stemme – og sikkert også lidt dårlig ånde:

- Du kan få en spand og hoppe i!

Hun springer forskrækket en halv meter baglæns. Og da hendes store korpus er færdig med at dirre, afslører hun sit sande jeg:

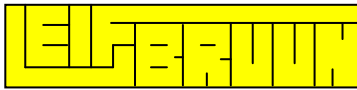
- Ja, hvis det er, hvad du har at byde på, så har vi to ikke mere at tale om.

Herefter får hun samlet sig igen, holder bladet frem på ny og snakker om artiklen. Jeg afbryder hende og siger, samtidig med at jeg lukker døren:

- Skal vi ikke bare holde os til, at vi to ikke har noget at snakke med hinanden om.

Det er ikke fordi, jeg er stolt af min håndtering. Og hun har garanteret været udsat for det, der var værre. Men jeg er oprigtig vred over, at de på den måde har lov til at gå rundt og genere privatlivets fred. Og deres mål er jo slet ikke mig. De går bare fra dør til dør i håb om at ramme mennesker, der af en eller anden grund står i en svær situation, og som derfor ikke har overskud til at afvise dem.

Nu kender jeg ikke Jehova, men han må være en skidt fyr, hvis det er ham, der påbyder sine vidner at opføre sig så påtrængende, manipulerende og uanstændigt!

Friske farver

Friske farver,
udfordrende påklædning.
Det kræver mod,
bli'r en vane,
en forklædning!

Friske farver,
joggingtøj og gummisko.
Afslappet frihed,
en sovepude,
sløvsind!

Friske kinder,
klædt på til lejligheden.
Engagement og glød,
mod til at være sig selv,
levende!

Kom ud i solen

Vi beskæftiger os alt for meget med de menneskelige skyggesider. Psykiske afvigeres ugerninger i form af mord, vold, seksualforbrydelser og andre afsindigheder er i fokus i al for høj grad. Samtlige tv-kanaler er spækket med udsendelser, der handler om disse emner. Hertil kommer alle nyhedsudsendelserne med de ægte varer. Og ikke nok med det, de mest bloddryppende og bestialske uddrag af disse udsendelser sendes igen og igen - inde i og ind imellem alle andre programmer. Blot man tænder fjernsynet, bliver det smadret ind i hovedet på store og små, uanset om man ønsker det eller ej.

Det må der være mange, der gør, siden tv-stationerne beskæftiger sig så massivt med det, og siden butikkerne bugner af den slags videoer, bøger og blade.

Du bliver, hvad du spiser. Sådan er det også med det, vi beskæftiger os med og er optaget af.

Det er indlysende forfærdeligt, hvad mennesker kan drives til at gøre af umenneskelige ting. Så selvfølgelig skal pressen interessere sig for det. Men ikke for selve handlingerne, de er efter min mening hamrende uinteressante. Det interessante og væsentlige må være at prøve på at forstå, hvad det er, der driver folk så langt ud, at de foretager disse handlinger - og

bruge den forståelse til at skabe grobund for at forhindre, at det bliver ved med at ske.

Der ud over drejer det sig om at beskæftige sig med livets solside - at være en del af livets hverdag blandt levende mennesker i medgang såvel som i modgang. Med andre ord at leve i kærlighed til sig selv, andre og livet, som modstykke og god medicin mod ovenstående skyggesider.

Pop op politikere

Unge mennesker søger ind i politik, fordi de vil have magt, siger de typisk. Allerede her står jeg af, for mennesker, der ønsker magt for magtens skyld, kan jeg ikke have tillid til.

Men det er der åbenbart mange andre, der kan. Så er de unge mennesker ihærdige og veltalende nok, kan det lykkes dem at skyde op gennem de politiske lag og poppe op på overfladen, som var de rene korkpropper.

Det er guf for medierne. Så hvis de unge mennesker også er villige til at stille op på alle tider af døgnet og beredvilligt svare på spørgsmål om alt mellem himmel og jord, bliver de nye medie darlings og kendte over det ganske land.

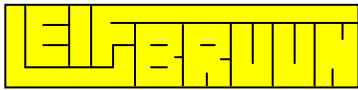
Hermed er de så klar til at blive valgt til folketinget. Og har de samtidig med meldt sig ind i de rigtige partier, kan de såmænd også blive ministre.

Ikke fordi de har en pind forstand på, hvad der foregår i de pågældende ministerier de mere eller mindre tilfældigt får tildelte. Heller ikke fordi de har nogen erfaring i ledelse af store organisationer. Det er heller ikke noget, der interesserer dem. For nu har de nået deres mål. De har fået magt!

Det skal selvfølgelig udnyttes. Hvorfor de hurtigt fremsætter reformforslag om, hvordan de pågældende magtområder kan effektiviseres og gøres billigere. Det vækker selvfølgelig genklang i medierne, og ministerkorkpropperne popper op endnu engang. Ministrene er med andre ord klar til at sætte sig nye mål og opnå endnu mere magtfulde stillinger.

I de ministerforladte ministerier kæmper de ansatte med de iværksatte reformer, som viser sig hverken at være effektive eller billige. Men det giver blot plads til nye korkpropps ministre – med nye forslag. Og så videre ... Og så videre ... Ga da gunk, ga da gunk ...

Grædekonerne

- har været på overarbejde de sidste dage, fordi en stor møbelfabrik i Midtjylland er begæret konkurs og medarbejderne sendt hjem. Tænk sig, jeg synes, det er en god nyhed. Det må da være fordi, vi ikke bruger så mange møbler som tidligere. Det er en stor sejr for miljøet. Træerne får lov til at blive ude i skoven, CO2 forureningen reduceres og Indlandsisen bliver på Grønland.

- Hvad så med de 700 mennesker, der er blevet arbejdsløse?

Nå ja, men det er vel det, vi har arbejdsmarkedets parter til at ordne. Om ikke andet må de jo sørge for, at arbejdstiden bliver reduceret, så den passer til arbejdsstyrken, og der bliver arbejde til alle. Og lavere arbejdsbyrde for den enkelte er da lige, hvad vi har brug for i en tid, hvor stress er en folkesygdom.

- En stor del af møbelproduktionen gik til eksport, så det kommer til at gå ud over betalingsbalancen?

Ja, så må vi jo sætte tæring efter næring, og hvis de bredeste skuldre bærer mest, går det såmænd også hen og bliver en fordel med hensyn til stressen. Det er vel det, vi har regeringen til at finde en rimelig ordning på. Det kan vel heller ikke komme bag på nogen, at hvis vi vil være miljøbevidste, har det sin pris!

Virkelighed

Virkeligheden – er
det, der bliver tilbage, når
tro, håb, ønsker og drømme
skrælles væk!

Hvis man googler ordet 'virkelighed', skal jeg da lige love for, at filosoferne træder frem i første række. Hold da op, hvad de kan få ud af det ord. Jeg fattede ikke en hylende fis. Så det eneste jeg fik ud af det, var, at jeg fik et inderligt ønske om, at den slags mennesker skal fratages retten til at eje et kørekort!

Det er, når man begynder at gradbøje begrebet virkelighed, som fx at snakke om forskellige virkelighedsopfattelser, man ryger ud i store vanskeligheder. Det er da rigtigt, at vi kan have forskellige opfattelser af virkeligheden. Men det ændrer jo ikke på virkeligheden.

Dertil kommer, at der er meget, her i verden vi ikke ved, og derfor ikke kan fastslå virkeligheden af. Det giver så religiøse, åndemagere, spirituelle og åbenbart også filosoffer gode kort på hånden til at definere deres egen

'virkelighed'. Og det skal de selvfølgelig have lov til, bare de ikke gør skade på nogen.

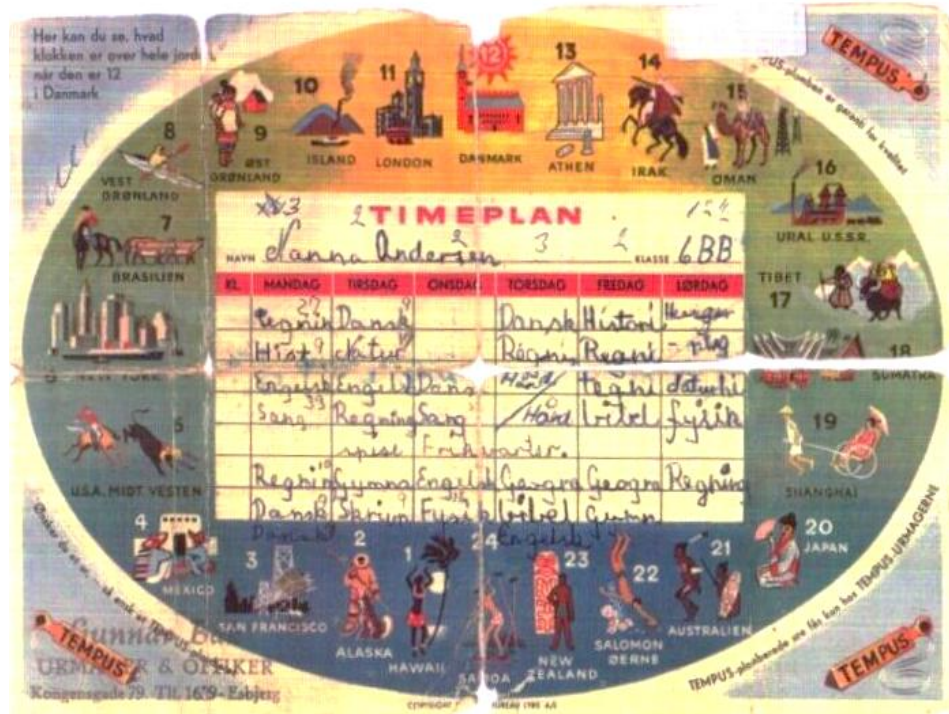
Men som skrevet indledningsvis, ændrer det heller ikke ved den virkelige virkelighed, for det er den rå og ubearbejdede sandhed. Og der er først, når man erkender dette, man får mulighed for at opleve bare en lille flig af, hvor fantastisk livet og universet er!

Gammel kærlighed ruster ikke

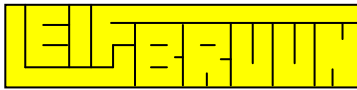
Nanna var min første forelskelse i skoleårene. Det vidste hun ikke, fandt jeg ud af 45 år senere, da jeg ringede til hende.

Der var virkelig mange følelsesbarrierer, der skulle overvindes for at gøre dette. Men hun viste sig at være en venlig kvinde, der var nem at snakke med, og vi fik udvekslet mange gamle minder.

I de efterfølgende år skrev vi en del sammen, og blandt andet sendte hun mig det viste skoleskema. Og det fik mig til at lave det efterfølgende digt:

Bemærk at lørdag var en almindelig skoledag

I timeplanens skær

Time efter time
dag ud og dag ind
viste den vejen,
tiden og stedet.

I trængsel og alarm
blev den studeret og beundret.
Klemte i ivrig pigehånd,
foldet ud og foldet sammen.

Kun om søndagen
i skoletaskelommens roderi
var den fri
for hiveri.
Her fik den energi
til næste uges slideri.

Senere blev den erstattet,
henlagt og glemt.
Uden tak

fra hverken verden eller værtinden
for al den tid
den lod sig føje, bøje og nøje.

Nu er den fundet frem igen.
Til værdighed
er den scannet og sat op.
Men tiden er en anden
og verden ligeså.

Dog atter den studeres og beundres
i stilhed
bag brilleglas
af grånende mænd og kvinder.

De kan hverken scannes, sættes op
eller andet.

Nu må de la' sig nøje
med minderne
i timeplanens skær.

Julegaven

På den lokale tv-station havde man indkøbt 400 levende ænder og besluttet, at det skulle være julegaven til byens borgere.

I stort opsatte reklamespots blev det offentliggjort, hvordan en helikopter ville overflyve byens torv lørdag formiddag midt i julehandlen - og aflevere ænderne, så de ville komme svævende ned til de heldige.

Da dagen oprandt, var torvet da også fyldt til bristepunktet af forventningsfulde borgere. Desværre viste der sig den skæbnsvangre fejltagelse, da ænderne var på vej ned gennem luften, at de var dybfrosne!

Kineser mure

Når andre lande kan bygge mure for at holde flygtningestrømmen ude, kan vi vel også gøre det omkring lilleputnationen Danmark.

Kineserne var verdens første og største murbyggere, så lad os udbyde opgaven til dem. I princippet er det ikke anderledes end under krigen, hvor tyskerne byggede bunkere langs hele den jyske vestkyst - med dansk arbejdskraft og for danske penge. Men vi kalder dem tyskerbunkere alligevel!

Det bliver et fantastisk syn. En 5 meter høj mur rundt om hver og én af de mere end 200 danske øer.

Bonusgevinsten bliver, at muren også forhindrer skatteunddragere, kriminelle og andre lyssky personer i at flygte. Vi ender i det hele taget med at blive en samling kønne planter!

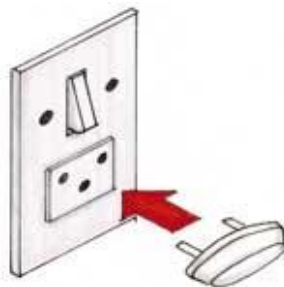
Jeg vil bygge en verden,
 men helt for mig selv
 hvis du vil, kan du godt komme med.
 For måske kan vi der
 finde lykke og held
 til at glemme alverdens fortræd.
(Knud Pheiffer)

Krybestrøm

Mange stikkontakter er utætte. Det betyder, at ubrugt strøm falder ud af hullerne og kryber rundt i lokalet langs panelerne. Disse krybestrømme er meget energiholdige og er til stor skade for både mennesker og dyr.

Det er derfor besluttet, at alle ubrugte stikkontakter være sikret mod dette, ved at der sættes en blindprop i de to huller.

NB: Visse stikkontakter er forsynet med et tredje hul. Men det forårsager ingen skade, da det i forvejen er jordet!

Børneopdragelse = Kærlighed + Vedholdenhed

¹ Bagdøren ryger op, så det giver et sug igennem huset.

- Slam! lyder det efterfølgende, da den bliver smækket i, så hele huset ryster, og al glasset klirrer.

- Det er bare mig, råber min 9-årige søn.

Det er sådan set en unødvendig meddelelse, for det er kun ham, der kommer ind på denne måde. Desuden var jeg ude at kalde på ham for 10 minutter siden. Vi andre er i fuld gang med at spise. Men jeg så godt, at han stod sammen med nogle store drenge.

Alt imens han smider handskerne, støvlerne, halstørklædet, huen og jakken, så det ligger på række ned ad baggangen, forklarer han snøftende, at han skal skynde sig at spise, for han skal ud igen til Bjørn, der lige har fået en ny knallert. Trods gentagne snøft, er næsen begyndt at løbe, da han kommer ind til os andre.

Jeg tager fat fra en ende af:

- Gå hen i køkkenet, ta' noget køkkenrulle og puds næsen! siger jeg. - Gå udenfor, luk døren, og prøv så at komme ind igen på en civiliseret måde. Det vil sige ved at lukke døren lydløst op og i.

Uden vrøvl gør han, som jeg siger, samtidig med at han snakker om Bjørns knallert, som han bagefter skal ud og hjælpe med at skubbe i gang og til sommer, når han er blevet stor, må få lov til at prøve.

- Gå ud og sæt dine støvler på plads, saml overtøjet sammen og hæng også det på plads! fortsætter jeg.

Da han kommer tilbage og skal til at sætte sig, kommanderer jeg:

- Ud og vask hænder,

Endelig, da vi andre er næsten færdige med at spise og maden er blevet halvkold, sidder han ved bordet.

- Bvadr, medisterpølse, det kan jeg ikke li', siger han med forvrænget ansigt.

- Vel kan du så, fortsætter jeg kommandoerne. Og mens jeg øser op på hans tallerken, skærer medisterpølse i småstykker, moser kartoflerne og overdænger det hele med brun sovs, forklarer jeg, at det er meget uartigt at sige sådan, om han har tænkt over, hvor lang tid hans mor har brugt på at lave maden og den stakkels gris, der har givet sit liv for at blive til medister.

Helt upåvirket af mine pædagogiske forklaringer smiler han pludselig over hele ansigtet:

- Vil I høre en vittighed?

- Nej, spis nu, svarer jeg. Vel vidende, at den vittighed er nødt til at komme ud, inden der kan komme noget ned.

- Den handler om 3 frække damer, der sad på en bar og snakkede om, hvem af dem, der havde den største af den her, siger han og peger med kendermine på et eller andet ubestemmeligt under bordet.

¹ Historien er for så vidt autentisk, men den er gengivet som et sammendrag af flere hændelser.

- Jeg kan proppe en ølflaske op, sagde den ene af damerne.
- Ork, jeg kan få en vinflaske op, sagde den anden hurtigt efter.
- Den tredje kiggede bare på dem, og spurgte så:
- Hvor tror I, jeg har gjort af barstolen?

- Spis, for helvede! siger jeg vredt, mens jeg kæmper med nogle helt andre følelser og omhyggeligt undgår at kigge på de andre.

Endelig går han i gang med at køre maden ned og når faktisk at blive færdig samtidig med os andre.

- Jeg ordner komfur, gryder og pande, siger jeg, - og du ordner resten.
- Jamen, jeg har lovet at komme ud til Bjørn, siger han beklagende.
- Så må du skynde dig.
- Hvorfor er det altid mig, nu på grådens rand.
- Jep, siger jeg bare. - Hov, hvor skal du hen?
- Je' skal på wc.

Det er utrolig så forudsigeligt den mave arbejder, tænker jeg, mens jeg gør min del af jobbet færdig. Rydder et hjørne af spisebordet og sætter mig til med avisen og en kop kaffe.

Lidt senere dukker han frem igen, tydelig skuffet over, at køkkenet ikke er ordnet.

- Hænderne! siger jeg bebrejdende.

Bagefter går han med megen skramlen og klirren og med stram mine i gang. Da han er færdig, og bordene er tørret af, lusker han ud i gangen.

- Lektierne, råber jeg.
- Jeg har ikke noget for, kommer det tilbage.
- Lad mig se dine skolesager.

- Nåh ja, jeg skulle regne disse opgaver og læse denne side, siger han og sætter sig til rette.

Efter en del småskænderier, fordi jeg ikke vil lave lektierne for ham, bliver han endelig færdig.

- Det for sent at komme ud nu, siger jeg. - Det er ved at være sengetid.

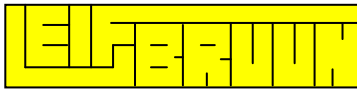
Uden overgang går ansigtet i opløsning og tårerne pisker ned af kinderne.

- Okay, så en halv time da, løber det af med mig, inden han når at gå lydeligt i udbrud. - Men så er det også på hovedet i seng bagefter

På rekordfart bliver skoletasken pakket. Overtøjet. Støvlerne.

- Slam, siger bagdøren, så hele huset ryster, og al glasset klirrer.
- Bjørn, råber han, stormende ned af indkørslen.

- Garanteret med åbenstående jakke og uden handsker, tænker jeg opgivende.

Det rene vrøvl

Strippere er omvendte påklædningsdukker!

Når afklædte damer
iklæder sig
en påklædning
udelukkende af forklæder,
bliver resultatet uvægerligt forklædte numser!

Striptease er den rene skære afføring!

Når der er nogen,
der
æder
læder,
glæder andre sig
og iklæder sig
klæder af
læder
mens de æder
det, der er tilbage!

Husk, at læder skaber klæder!

Fængslende tåbeligheder

Det skal have konsekvenser, hvis man ikke overholder landets love. I grovere tilfælde er frihedsberøvelse en af konsekvenserne. Så langt er jeg enig i vore dages praksis. Men at det skal gennemføres med fængselsophold, som vi kender det i dag, det er her, jeg springer fra. Nu må jeg lige indrømme, at jeg ikke kender meget til livet i et fængsel. Men som man hører om det, er det barskt med vold og terror, og hvor de stærke tyranniserer de svage. Mafialignede metoder blandt fangerne og narkotika dominerer dagligdagen. Der er ikke nogen, der bliver et bedre menneske af et fængselsophold, tværtimod. Én gang kriminell, altid kriminell, er skudsmålet.

Det er da tåbeligt og en falliterklæring, at samfundet ikke orker det anderledes. Den indbrudstiv politiet fangede i sidste uge, ved de, at de skal ud og fange igen i næste uge. For røvere og voldsmænd er det det samme, her er cyklussen bare længere. Det er enormt store samfundsværdier, der ødelægges i det spil.

Men penge er det mindste af det. Når det drejer sig om Røvere, volds-mænd og seksualforbryder, involverer det altid uskyldige mennesker, der får spoleret deres liv - mange gange for livstid. Og det er da næsten ikke til at holde ud at tænke på, at når disse kriminelle har udstået deres straf, så kan man næsten med sikkerhed sige, at i løbet af kort tid, så har de igen spoleret nogle uskyldige menneskers liv.

I stedet for fængsler forestiller jeg mig nogle opdragelses-, uddannelses- og udviklingscentre. Egentlig er det også fængsler, men bare for at markere forskellighederne, så lad os kalde dem Dannelsescentre. Jeg forestiller mig disse centre inddelt i kategorier fra fx 1 til 8. I kategori 1 sidder de farligste forbrydere. De skal være så isolerede, at de er ude af stand til at udøve indflydelse på nogen andre overhovedet. Op igennem kategorierne tildeles de så flere og flere muligheder, for at få en tilværelse, der ligner livet udenfor murene så meget som muligt. Kategori 8 er en åben afdeling, hvor de indsatte kan komme og gå efter bestemte retningslinjer. Hermed får de mulighed for at passe et almindeligt arbejde - og langsomt blive ført ud i samfundet igen med større og større frihed.

Lediggang er roden til alt ondt, hedder det sig. Så det skal helt afskaffes. De indsatte skal overdænges med tilbud og arbejde i massevis. De skal endda tjene penge ved det. Nogen af pengene skal afdrage deres uden tvivl store gæld til samfundet. Og hovedparten af resten skal spares op, til den store dag, hvor de skal ud og klare sig selv. Uddannelser skal de tilbydes, både boglige og faglige. Afvænningsstilbud både med hensyn til narkotika, alkohol og tobak. Og vigtigst af alt, så skal de tilbydes mulighed for at arbejde med deres egen psykes udvikling. For mange af dem, vil det nærmest være et krav for at kunne stige i kategorierne.

Fritidsaktiviteter så som bibliotek og kulturelle muligheder, skal der være masser af. Muligheder for at dyrke idræt. Dog ikke bodybuilding, men med masser af frisk luft og motion. Jo højere kategori, des flere muligheder. I kategori 7 og 8 kan man ligefrem have familie og venner på besøg eller boende. De er jo i fuld gang med at vænne sig til at skulle kunne begå sig udenfor dannelsescentret.

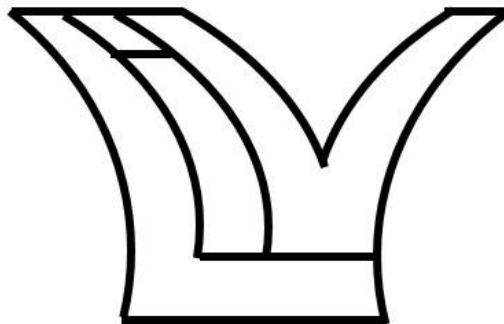
Det er retten, der afgør i hvilken kategori en kriminel skal indsættes, og hvor længe han (m/k) som grundstraf, skal være der. Man kan ikke stige i kategori førend grundstraffen er udstået, men man kan sagtens falde i kategori. De indsatte er under løbende bedømmelse med hensyn til, hvordan det går med deres dannelse. Det er centrets medarbejdere med hjælp fra psykologer og specialister indenfor det kriminelle område, der foretager bedømmelserne. Men det er i høj grad også de indsatte selv, der helt anonymt opfordres til at tilkendegive, hvordan de opfatter hinanden. Er han en god kammerat, eller er han truende og voldsom? Og hvis tendensen er klar, fordi en hel masse indsatte dømmer en kollega, skal det tillægges stor betydning for den endelige dom. Skal han op eller ned i kategori, eller skal han blive, hvor han er? Der er kun én vej ud af dannelsescentret og der er igennem kategori 8.

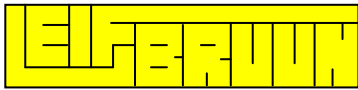
Det er selvfølgelig bekymrende, at de indsatte, der havner i de lavere kategorier bliver isolerede og får det svært. Og i visse tilfælde har de måske ikke engang lavet noget særligt kriminelt, men er blevet dømt derved efterfølgende. På den anden side er det jo det, der er meningen med inddeelingen. For det er lige nøjagtig disse indsatte, man med rimelig stor sandsynlighed kan sige, at hvis de bliver sluppet fri, går de ud og spolerer endnu flere uskyldige menneskers liv.

Nu er selv den usleste forbryder jo blot et fortabt menneske, hvis liv er gået i smadder. Og man må aldrig efterlade mennesker, i en håbløs situation, hvor der ikke er noget at kæmpe for. Som jeg ser det, har fangerne i de laveste kategorier 3 muligheder: De kan sidde og kukkelure og ærgre sig over deres tabte liv. De kan vælge livet fra (fordi jeg går ud fra, vi snart får indført dødshjælp). Eller de kunne jo også vælge livet til - og indgå helhjertet i et psykisk udviklingsforløb.

Den sidste mulighed er der nok mange, der mener, at det er dybt naiv at tro på. Men jeg mener absolut, det er en mulighed. For det første fordi jeg er overbevist om, at der er nogle dybt traumatiske årsager til, at deres liv har udviklet sig, som det har. For det andet fordi det er en almindelig kendt antagelse, at man skal helt ud til kanten af afgrunden, inden man kan tage sig sammen og være villig til at konfrontere sig selv og sine virkelige problemer.

Jeg har selv over 20 års erfaring i forløsning af indestængte følelser, og jeg medvirker gerne til at ovenstående påstand bliver en konfronteret realitet.

Ældrebyrde

Jeg bruger masser af tid på golfbanen, hvor jeg som oftest spiller golf med ligestillede – det vil sige, os der i sin tid blev kaldt Det Grå Guld.

Vores situation er typisk den, at vi måske allerede længe før 60-årsalderen mistede jobbet af den ene eller anden årsag og efterfølgende måtte konstatere, at der ikke var noget nyt at få.

Vi er altså i titusindvis af sunde og raske mennesker med masser af uddannelser og erfaringer, der går rundt og hygger os på den måde.

Golfbanerne ligger alle i dejlige naturområder. Golfspillet derimod går op og ned. Så ind imellem når der opstår en lykkesituation, må jeg knibe mig selv i armen for at forstå, hvor heldig jeg er at leve i et samfund, der vil betale for, at jeg kan have sådan en luksustilværelse - helt uden at kræve modbydelser.

Men når jeg tænker lidt mere over det, er det, jeg i virkeligheden mener, dette:

Hvor må et samfund,
der betragter de ældre
som en byrde,
være fattigt!

Beklædnings uhyrer

Jakke: Ubehagelig, tung, stiv, kradsende og uniformslignende beklædningsgenstand. Ulidelig varm indendørs, ikke til megen hjælp i regn, kulde og blæst.

Kvinder bruger den også og går rundt og ligner små fortravlede forretningsmænd, der har glemte skjorten.

Slips: Frivillig løkke for vovehalse!

Whuum... Bang

- Far, vil du køre mig til Give? spørger min søn.

Martin skal til Give for at hente sin bil. Den står klar ved mekanikeren - repareret, oprettet og nymalet. Den har været næsten totalskadet, efter at en tyrker var kørt op bag i ham:

- Whuum... har det sagt.

Vel ankommet til Give fra syd med solen i ryggen, holder vi på Diagonalvejen og venter på klar bane, så vi kan svinge til venstre op ad Bækgårdsvej. Martin har lige sagt noget om flødebollefabrikken, der ligger skråt overfor på hjørnet, og som ikke laver boller mere. Jeg sidder og er lidt nervøs, for der er tæt trafik, og Diagonalvejen er ikke ret bred. På Bækgårdsvej holder en fragtlastbil - helt ud til kanten - og venter på, at jeg kommer væk, så han kan svinge til venstre ud på Diagonalvejen. Lastvognstogene suser tæt forbi, de har ikke meget plads. I bakspejlet kan jeg se, at bilerne også her kommer i en tæt strøm. De må helt ud i rabatten for at komme indenom mig - med masser af støv til følge.

- Whuum... lyder det bagfra med et voldsomt hult drøn.

Samtidig skyder vi fremad med den største acceleration, jeg nogensinde har oplevet. Vi har rent ud sagt fået et los i røven, som John Faxe Jensen udtrykte det i en helt anden situation. Nakkestøtterne - noget af det eneste sikkerhedsudstyr i min bil - redder simpelthen Martins og mit liv, det er jeg ikke i tvivl om. Især ikke da jeg efterfølgende kan se, hvordan begge ryglæn er mast ned i bagsædet.

Det er en bagfra kommende dame med to små piger, der har ramt os - ikke helt så rent som John Faxe, men mest i højre bagende. Også det kan jeg konstatere efterfølgende. Min bil må have røget med raketfart ti meter frem, snurret en halv omgang rundt og stoppet på den modsatte kørebane.

Og hvem møder vi der? den samme dame med to små piger. Hun er stadig på vej - også snurrende - bare avet om.

- Bang! lyder det med et klirrende brag, da de to biler knalder sammen igen - side mod side, førerdør mod førerdør.

Dette oplever jeg, som om jeg er på vej ind i hovedet på en fremmed dame. På det tidspunkt var jeg jo ikke klar over, at vi har mødt hinanden før! Men heller ikke denne gang opnår vi noget nærmere bekendtskab, for i det samme bliver min siderude mælkevid, og glasskårene vælter ind i bilen. De gør nu ikke nogen skade, for jeg bevæger mig i samme retning - over i skødet på Martin. Han sidder heldigvis stadig på sin plads, og har derfra gjort de samme bevægelser som mig.

- Nu bli'r her stille, om lidt ...

Men se, her hører Martins og min fællesopfattelse - for et kort øjeblik - op. Forklaringen er som nævnt før, at han sad og tænkte på flødeboller, og jeg var nervøs for trafikken. Det betyder, at hvor jeg stadig venter på modkørende lastvognstog, vil Martin straks stå ud af bilen. Jeg prøver på at

holde ham tilbage og vil have ham til at kravle med ned i bunden af bilen. Faktisk må jeg indrømme, at vi bliver lidt uvenner. Også fordi jeg kigger mig forvirret omkring for at se, hvor de bliver af.

- Slap dog af, siger Martin vredt og stiger ud alligevel.

Det gør jeg så - også fordi jeg kan se ud ad forruden, at der ingen biler kommer. Jeg vidste jo ikke, at vi var drejet en halv omgang rundt, og at jeg sidder og kigger i kørselsretningen.

Min dør er fuldstændig blokeret, så fortumlet følger jeg efter Martin ud af hans. Nu lyder der barnegråd. Det er en lille pige, som damen sidder med på skødet, der græder. Men da både Martin og flere andre er på vej for at hjælpe, bliver jeg stående og kigger på de sørgelige rester af min bil.

Det er som om, den vil fortælle mig noget: Vinduesviskerne vinker hylende frem og tilbage hen over den tørre, støvede forrude. Kun den højre forlygte lyser, venstre blinklys blinker alarmerende hurtigt, og der løber noget væske ud ved bagenden. Jeg stikker hovedet ind i bilen igen og stopper alle lidelser ved at afbryde tændingen. På gulvet ligger askeskuffen. For en ordens skyld sætter jeg den på plads. Askeskuffen er altså ikke accelereret med! men er blevet stående stille i luften - og er faldet på gulvet. Jeg prøver at trække den frem og tilbage. Der skal godt nok mange kræfter til at rykke den helt ud!

For at vise min solidaritet tager jeg tændingsnøglen med ud. Hvad jeg så end skal bruge den til?

Martin har fået den lille pige løftet over i rabatten. Hun bløder fra et sår i panden, men Martin er kommet godt i snak med hende. Damen går forvirret rundt bagved. Jeg føler en enorm vrede, når jeg ser på hende. Heldigvis er der nogle andre, der tager sig af hende. Så får jeg øje på en anden lille pige, som står alene, grædende og rystende og ser ned på pigen, Martin sidder ved.

Først tror jeg, hun blot er en nysgerrig tilskuer og spørger, hvor hendes mor er. Så fortæller hun, at hun også har været i bilen. Hun hedder Trine. De to andre er mor og datter, og hun har fået lov til at komme med ned at handle. Hun skal købe farvetusch'er. Ud af øjenkrogen ser jeg, at damen er kommet ned at ligge. Der er én, der spørger, hvorfor der ikke var nogen af dem, der havde sikkerhedsseler på.

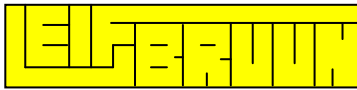
- Vi skulle bare lige ned til købmanden ... Jeg så den slet ikke, svarer hun.

Jeg løfter Trine op og går med hende til den anden side. Vi sætter os ned i græsset og får en lang fornuftig snak. Hun har ikke ondt nogen steder, og hendes største problem er, at jeg ikke tror, de når at komme ned i byen og købe farvetusch'er.

Bagefter giver Trine og jeg hinanden en lang og inderlig knuser. Det er det bedste, jeg oplever den eftermiddag.

Hvordan vi kom tilbage til Vejle?

- Jamen, Martins bil holdt 100 meter derfra. Fit for fight!

Krigsliderlige danskere

Når vi med forfærdelse og væmmelse hører om alle de mange grusomheder, der finder sted rundt om i verdens krigszoner, har jeg lagt mærke til, at der er mange danskere, der trækker sig fra uhyggelighederne med attituden: ”De vil jo slås dernede, og hvor er det godt, at vi danskere er fredelige og civiliserede.” Til dem har jeg følgende budskab:

Hvis man bare har lidt kendskab til Danmarks rolle i verdenshistorien, er man nødt til at erkende, at vi gennem tiderne har været et af de mest krigsliderlige folk af alle. Det er ufatteligt så mange krigs- og voldsforbrydelser Danmark har begået. De fleste gange har det medført, at vi selv har fået en kæmpe røvfuld. Allerværst gik det i 1864, hvor vi blev reduceret til en miniput nation. Hermed var det så også slut med at lege krigsherre.

Det er så det vores generationer nyder godt af i dag. Vi er de første danskere, der ikke har været tvunget til at gå i krig. Selv ikke 1. og 2. Verdenskrig kunne ændre på det.

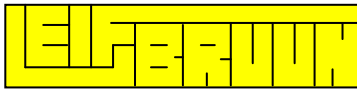
Men kan vi ikke selv føre krig, kan vi da blande os i andres. Så da Anders Fjogh mente, han skulle gøre indtryk på amerikanerne, sendte han en ubåd til ørkenkrigen i Irak. Da det ikke gjorde det store indtryk på nogen, brugte han i stedet de næste krige til at opbygge containerlejre i krigszonerne og sende nogle håndfulde danske soldater derned. Det var de krigsramte parter ikke så begejstrede for, så de strittede imod og dræbte i flere tilfælde danske soldater. Det gav selvfølgelig mediestorm i Danmark. Og da vælgerne hævdede stemmen, opgav man den slags operationer.

I stedet er vi gået over til at sende jagerfly ind over forskellige krigsramte lande. Fra dem kan piloterne sidde i sikkerhed højt oppe og smide bomber ned i hovedet på tusindvis af mennesker. Nogle gange helt uskyldige mennesker. Men det må man tage med, når man vil gøre indtryk. Og det har vi krigsliderlige danskere åbenbart behov for!

Intern studehandel

Jeg havde tænkt mig at lave et indlæg om, at når så mange amerikanere, kan stemme på Trump, er de godt nok faldet gevaldigt i min agtelse. Men så kom jeg til at tænke på, hvad det er for politikere, danskerne stemmer på, så ...

- Lad nu det ligge!

Afskaf valgkampen

Hvorfor skal samfundet mere eller mindre sættes i stå i månedsvis, bare for at politikerne kan opføre deres latterlige og nedværdigende pseudo-shows? Jeg mener, de har haft hele den forrige periode til at vise, hvad de står for. Det har da været alt rigeligt!

I tv kan man på få minutter afvikle en landsdækkende afstemning og offentliggøre resultatet straks efter. I den politiske arena derimod kravler de stadig rundt i træerne og hænger farveskrigende plakater op flere uger i forvejen. Efterhånden som ugerne går fylder dette politiske menageri mere og mere i det offentlige rum med ligegyldige happenings.

Kulminationen kommer på selve valgdagen, hvor hele samfundets sættes i stå, og befolkningen gennes hen på deres respektive gymnastiksale for at sætte kryds ud for en ukendt person, de af ovennævnte årsager ikke kan have nogen som helst tillid til!

Det er dansk ...

Frivilligt arbejde er et af de begreber, der kendetegner danskheden. Ikke bare i form af nødhjælps arbejde, men også i klubber og foreninger, er det udbredt. Også når der i disse, skal gøres en ekstraordinær indsats med ombygninger og renoveringsarbejder. Og er der familie-medlemmer, venner eller naboer, der mangler en hjælpende hånd, rækker vi også gerne den.

Det organiserede arbejdsmarked er et andet kendetegn. Den danske model med en stærk fagbevægelse til at sørge for overenskomster, der sikrer rimelige løn- og arbejdsforhold. Offentlige myndigheder der sikrer, at uddannelser og autorisationer er på plads, og at sikkerheden og de miljømæssige forhold er i orden. Og endelig også at Skattefar får sin del af kagen, hvilket trods alt er en nødvendighed, for at det hele kan hænge sammen.

At vi bryder ned med den ene hånd, hvad vi har bygget op med den anden, er også et dansk kendetegn. Hvis man kigger nærmere på de 2 ovennævnte kendetegn er de i direkte konflikt med hinanden. Frivilligt arbejde er uorganiseret, og modarbejder det organiserede arbejdsmarked. Og ikke nok med det, det suger en masse arbejdspladser ud af det i forvejen altid trængte arbejdsmarked med masser af arbejdsløse!

Der er hun

Pludselig får jeg øje på hende. Blondine i luftig sommerkjole. Jeg kommer kørende i min røde sportsvogn op ad strandvejen en dejlig solrig søndag eftermiddag. Uden betænkning drejer jeg bilen ind på rastepladsen og kører op på siden af hende. Hun er virkelig smuk. Jeg stikker hovedet ud af vinduet, smiler bredt og spørger:

- Undskyld, kan du sige mig, hvor Kollemorten ligger?

Jeg ved sådan set godt, at Kollemorten ligger inde midt i landet, men et eller andet skulle jeg jo spørge om, og det var, hvad der faldt mig ind.

- Ja, svarer hun, jeg har engang boet på de kanter, så det ved jeg alt om.

- Kan du så vise mig på kortet, hvor det er, spørger jeg, samtidig med jeg folder kortet ud, og lægger det op over rattet.

Hun stikker hovedet ind af vinduet og kigger med. Der breder sig en behagelig, sødlig duft i bilen. Hendes hår falder ned og kilder min arm. Nærmest som i trance kommer jeg til at bevæge armen, og da hånden holder om håndtaget, begynder vinduet langsomt at glide op. Hun giver et gisp - men for sent. Hovedet er låst fast. Jeg lader som om, jeg bliver forskrækket og undskylder med, at håndtaget er gået i baglås. Men jeg skal nok hjælpe hende fri. Så kravler jeg over sædet og ud ad den anden dør.

Det er betagende, som hun står der. Jeg kan ikke dy mig for at løfte op i sommerkjolen. Det føles helt berusende. Hun siger godt nok et eller andet, men jeg kan ikke høre hvad. Hendes små trusser irriterer mig. Langsomt og forsigtigt lirker jeg dem ned og lader dem falde. Så går jeg et par skridt tilbage og står og nyder synet, samtidig med jeg knapper mine bukser op og gør mig klar. Hun er virkelig ophidsende smuk.

Det er som om, vi har kendt hinanden i årevis, så rytmisk bevæger vi os - blondinen, bilen og jeg. De skal jo nødigt komme til skade, så med forsigtige langsomme bevægelser gør jeg mig færdig. Derefter soignerer jeg mig, så godt det nu kan lade sig gøre på en primitiv rasteplads, hjælper hende trusserne på plads, løfter kjolen ned, et lille klap bagi og kravler samme vej tilbage til førersædet.

- Så, nu har jeg fået ordnet håndtaget, siger jeg. Klapper hende på kinden og ruller vinduet ned.

- Tak for hjælpen, siger jeg og kører videre ud i søndagen.

NB: Det med sportsvognen var lidt pral. Det var en Fiat 127, årgang 1984, men farven er rigtig nok. Den er rød. Blondinen, Gry og jeg har kendt hinanden i flere år og har meget fornøjelse af vores små søndagsudflugter. Vi skiftes til at planlægge dem.

Næste søndag er det Grys tur!

GRY

Bare et forslag

10.600.000.000.000 kroner ~ 10.600 milliarder kroner bruges der hvert år på militæret i hele verden. Hertil kommer så omkostningerne ved de tragedier militæret forvolder.

10 kroner om dagen koster det at holde sult og nød fra livet for et barn i en flygtningelejr!

Da der åbenbart ikke er råd til at betale for begge dele, var det jeg tænkte, at hvis man sænkede militæruddgifterne bare en lille smule, ville der blive færre flygtninge, der led sult og nød. Og hvis man så brugte de sparede penge til mad, var der måske ingen, der behøvede at sulte.

Man kunne også forestille sig, at man sænkede militæruddgifterne bare en lille smule mere. Så ville der blive endnu færre flygtninge, der led nød. Og hvis man så brugte de sparede penge til at give de resterende flygtninge et anstændigt liv, ville de måske ikke mere være nødlidende.

Man kunne også forestille sig ...

Derfor ...

Jeg havde fået mudder på mine sko. Jeg var lige kommet tilbage fra min motionsløbetur langs med Vejle Å. Det var en dejlig sommerdag, så jeg var kun iført shorts. For at vaske muddret af, gik jeg ud i den eneste vandpyt, der var tilbage efter formiddagens regnvej. I det samme fik jeg øje på en ældre dame, der stod måbende og stirrede - på en halv-nøgen, rundmavet, midaldrende mand, der stod ude midt på gaden og plaskede i vandpytter.

- Vil du være med, spurgte jeg i håb om at redde situationen. Men hun kiggede bare opgivende på mig og gik hovedrystende videre.

Så kære dame. Derfor ...

Verdens historie

Der var engang - for mange år siden. Faktisk er det for over 8.000 år siden. Det er så tidligt i historien, at det danske landskab først var ved at hæve sig op af havet efter tyngden af ismasserne fra den sidste istid og jægere og fiskere var begyndt at slå sig ned i området. Ved Middelhavet derimod - langs kysten hele vejen rundt - var civiliseret liv allerede under udvikling med landbrug, byer med produktion af forskellige brugsvarer og blomstrende handel samfundene imellem. Og selvfølgelig også med krig og vold, som jo altid har eksisteret, hvor der har været mennesker. At det hele begyndte omkring Middelhavet er logisk nok, når man tænker på det milde klima, og på at det dengang var langt hurtigere og sikrere at handelsruterne gik ad søvejen.

Fra ca. år -4.000 var det Egypterne langs den frodige Nil flods bredder, der var de førende. Især da de begyndte at gennemføre kunstvandinger, gik det stærkt, og der opstod nogle ustyrligt rige konger. Det har vi blandt andet pyramiderne og sfinkserne til at bevidne i dag.

Storhed står for fald. Sådan går det altid. Og omkring år -1.000 blev Grækenland det dominerende land. Det vil sige, Grækenland er en forholdsvis ny nation. Dengang hed det Hellas og bestod af det græske ørige og kystområderne mod både Grækenland og Tyrkiet. Dette holdt, indtil romerne tog over i ca. år -200 og skabte den første verdensmagt, Romerriket. Heller ikke det varede evigt. Efter voldsomme kampe med araberne og det byzantinske rige (Konstantinopel / Istanbul) rykkede magten efterhånden opad i det nordligere Europa. Kristendommen tog over, pavedømmerne og korstogene holdt deres indtog. De nye magtcentre vekslede mellem Frankerriket, Preussen, Rusland og England. Alt i afhængighed af landenes krigsliderlige magthaveres formåen. Fx taler man om både 100 års og 30 års krige.

Danmark spillede en ikke ubetydelig rolle i dette forløb. Fra år 800 til 1.050 hærgede Vikingerne rundt i Europa. Og i perioden 1.150 til 1.250 havde Valdemarerne deres storhedstid med overherredømme i mange områder. På et tidspunkt inkluderede det danske rige både Norge, Skåne, Halland og Blekinge og med den sydlige grænse helt nede ved Hamburg. Dette gav selvfølgelig de efterfølgende konger storhedsvanvid, og efter utallige krige - hovedsagelig mod svenskerne - blev landet mindre og mindre. Efter den sidste egentlige danske krig mod Preusserne i 1864 - hvor vi igen fik røvfuld - blev Danmark reduceret til et absolut minimum, med grænsen flyttet helt op til Kongeåen (Kolding - Ribe). Og så skal vi endda takke Russerne for, at landet ikke blev løbet helt over ende. Det er blandt andet også dem, vi skal takke for, at tyskerne tabte 1. verdenskrig, så vi i 1920 fik Sønderjylland tilbage.

Tyskerne forsøgte én gang mere at blive verdensmestre. Men gennem 2. verdenskrig blev der i 1945 sat en effektiv stopper for dette - indtil videre! I stedet opstod supermagterne USA og Sovjetunionen. Sidstnævnte holdt ikke så længe. Så må vi se, hvor længe amerikanerne klarer den!

Oldtidens Grækenland havde sin storhedstid i perioden -600 til -300. I de forholdsvis få år blev det moderne samfund, vi kender i dag, grundlagt. Først og fremmest blev demokratiet opfundet. Regeringen blev valgt efter flertalsprincippet. Regeringens lederskab gik på skift. Folkedomstolene opstod. De anklagede skulle selv føre deres sag. Flertallet afgjorde, om de var skyldige eller ej. Rundt om på gader og stræder gik filosoffer som Sokrates, Platon og Aristoteles og diskuterede livets store spørgsmål - og fremsatte teorier, som er gældende for filosoffer den dag i dag. Pythagoras beviste at for beregningen af retvinklede trekanter, gælder ligningen, at summen af katedrenes kvadrat er lig med hypotenusens kvadrat. Et afgørende matematisk bevis, der danner grundlaget for de fleste geometriske beregninger. Archimedes sagde:

- Et legeme, der nedsænkes i en væske, vejer lige så meget som vægten af den fortrængte væskemasse.

En udsagn som alverdens skolebørn stadig overbevises om sandheden af med forsøg i fysiktimerne.

På det kulturelle område var grækerne også ude om sig. Med skuespil som Odysseus, Ødipus, Medea og mange andre, skabte de en teatertradition, som stadig kan opleves rundt omkring i verden. Meget af det, er sagn om forskellige guder, som spillede en væsentlig rolle i grækernes liv. Dette fik dem til at være aktive med opførelsen af kæmpemæssige templer. Hertil kommer paladser, teatre, arenaer og andre solide monumenter, som stadig - godt nok i ruinform - kan ses rundt omkring i landet. Fotografiapparatet lykkedes det ikke rigtigt for dem at opfinde. I stedet udødeliggjorde de deres helte med utallige statuer i marmor og bronze. Hertil kommer kunstnerisk udsmykkede ler vaser og fader. Alt sammen kan det ses i 100.000'vis af eksemplarer rundt om på museer overalt i verden.

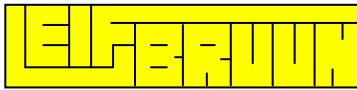
Grækerne var også de første sportsmænd, hvilket som bekendt førte frem til de olympiske lege. Maratonbugten var derfra, en budbringer løb den berømte distance til Athen for at fortælle, at Perserne var gået i land; hvorefter han faldt død om.

At vi ved så meget om grækernes oldtid, skyldes, at de opfandt skriftsproget - det græske alfabet - hvilket jo klart nok for historikerne gør en himmelråbende forskel:

- Fra forhistorisk til historisk tid, som de siger.

Og grækerne skrev alt ned på papyrusruller - som stadig eksisterer, og som man stadig finder 'nye' af!

Og mens alt dette stod på, gik jernalderbonden og prøvede på med simple redskaber at ændre det danske landskabs skov og krat til brugbart muldjord. Først 1.400 år senere i ca. år 950 samlede Gorm den Gamle det danske rige med Jellingestenene som dåbsattest.

Sejren

Middagssøvn. Jeg har lige lagt mig på ryggen og lukket øjnene - et helligt øjeblik. Færdig med formiddagens gøremål - og så med god samvittighed et lille hvil.

- Zzuuum.
- Zzuuum.
- Zzuuum.

Jeg lader som ingenting, så forsvinder den nok igen.

- Zzuuum.
- Zummm-fnys-ZZUM-fnys.

Den var på vej op i næsen, det var lige godt for meget. Nu er der stille. Jeg har nok skræmt den væk.

- Zzuuum.
- Zzuuum.

Jeg langer ud efter den, men det er helt til grin. Det er én af de hurtige. Uden for store armbevægelser fisker jeg avisen fra sofabordet til mig, og ruller den hårdt sammen.

- Zzuuum. - Klask!
- Zzuuum. - Klask!
- Zzuuum.

Det kan altså bare ikke lade sig gøre - at ligge på ryggen og ramme en hurtig flue.

I stedet henter jeg fluesmækkeren, stiller mig midt i stuen på skrævende ben og venter. Men fluen har opdaget faren. I 10 minutter flyver den rundt - hele tiden uden for min rækkevidde. Når den ind imellem hviler sig, er det på steder, hvor jeg ikke kan se den. Pludselig flyver den ud af stuen - hen ad gangen og ud på toilettet. Toilettet, et lille lyst rum næsten uden gemmesteder. Jeg farer efter den og får lukket døren i en fart.

Fluen ved, den har dummet sig. Den flyver rundt som en vis anden berømt flue i en flaske - uden rist eller ro. Efter 10 minutter er den ved at være træt. Den forsøger at finde hvile bag wc'et, bag vasketøjskurven, bag persiennen. Jeg dasker bare larmende med fluesmækkeren i nærheden for at holde den i gang. Flyveturene bliver kortere og kortere. Yderligere 10 minutter senere er fluen ligeglad med, hvor den lander, bare den kan hvile. Jeg må lave vind med smækkeren for at få den i gang igen.

Til sidst overgiver den sig totalt. Den kravler selv ud på smækkeren og sætter sig afventende til rette. Jeg nyder sejrens sødme. Så lukker jeg vinduet op. Med en overlegen bevægelse vifter jeg fluen ud og lukker vinduet igen.

Middagssøvn blev det ikke til den dag, men jeg følte mig helt opstemt aligevel.

Den grimme and

På min motions rute langs med åen møder jeg ofte en flok gråænder. Det vil sige, i det sidste halve års tid har der iblandt dem været en hvid pekingand. Den ser ud til at være velfungerende og velfornøjet. Faktisk lyder det som om, den er bandefører / andefører / anfører!

Men den ved vel heller ikke, at den er anderledes?

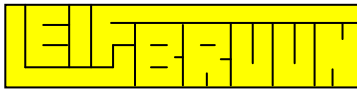
Terrorist eller frihedskæmper

Under 2. verdenskrig var Danmark besat af Tyskland i 5 år. Allerede fra starten var der nogle danskere, der ikke stiltiende kunne acceptere dette. De udførte derfor protesthandlinger og senere også sabotager, der medførte store materielle skader og nogle gange også tab af menneskeliv. Drengestreger og bølgehandlinger kaldte man det i folkmunde. Den eneste grund til at man ikke kaldte dem terrorister, var, at ordet ikke var opfundet endnu.

Først få måneder før krigen sluttede, og det stod klart for enhver, at Tyskland ville tabe, blev disse 'terrorister' taget til nåde og kaldt frihedskæmpere. De fik efterhånden heltestatus, fordi de reddede danskernes ære, idet vi derved kunne sige, at vi havde kæmpet på de allieredes side.

Mit ærinde med ovenstående er på ingen måde at forsvare de terrorhandlinger, vi oplever i vore dage. Min hjerne er sådan indrettet, at uanset, hvordan jeg vrider den, kan jeg kun få den til at svare, at ingen mennesker kan tillade sig at slå andre mennesker ihjel. Og så er det ligegyldigt, om det er terrorister, frihedskæmpere eller 'civiliserede' landes militærmagt, der gør det.

Mit budskab er udelukkende, at om man er terrorist eller frihedskæmper, er et spørgsmål om, med hvilke øjne man ser på det!

Poesiens overdrev

Sproget er vores værktøj til at kommunikere med - med hinanden og med os selv for den sags skyld.

Bliver de kunstneriske ambitioner for store, kan bestræbelserne på at udtrykke sig poetisk gøre sproget til det primære, hvorved budskabet bliver det sekundære.

Det svarer til, når kunsthåndværkere laver brugsgenstande, så bliver udformningen let på bekostning af funktionen med et ligegyldigt og klodset resultat til følge.

Frygtelig lykkelig

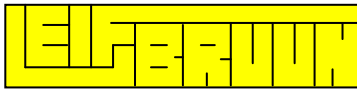
Er vi danskere verdens lykkeligste folk,
eller er vi bare verdens største livsløgnere?

Alene det, at man kan få tanken om at måle en befolknings lykkelighed, får mine alarmklokker til at kime skingert. At være lykkelig er en ubalance. Såvel som det er en ubalance at være ulykkelig. Livet leves altså imellem disse to yderligheder. Det er der, vi passer vores daglige dont, og hvad det ellers er, vi laver. Helt uden at tænke over hvilket humør vi er i.

Når vi oplever noget godt, bliver vi lykkelige i en periode. Omvendt når vi oplever noget skidt, bliver vi ulykkelige i en periode. Når vi er lykkelige, er vi udadvendte og udstråler energi. Når vi er ulykkelige, er vi indadvendte og opsuger energi. Sådan er det. Det er en naturlov. Det kan man ikke ændre på. Der er ingen af os, der har et indre kraftværk, der kan få os til at udstråle mere energi, end 'lykkeligheden' indeholder. Prøver vi på det, bliver vi bare til en tom skal. Overfladiske og fordummede. I gamle dage kaldte man det at være åndsvag, men det må man ikke sige mere.

Nu ved jeg så ikke lige, hvordan man har lavet disse målinger på lykkelighed. Hvilket også er fuldstændig ligegyldigt, for jeg giver ikke 5 potter pis for dem, som sømandsbossen Preben Møller Hansens helt sikkert også ville have sagt det. Men jeg gætter på, at det danskerne har svaret på (de danskere der nu gider at svare på den slags!), er, hvor tilfredse de er med tilværelsen.

Og se her er jeg slet ikke i tvivl om, at danskerne er et enestående folkefærd. Vi er stort set alle opdraget efter devisen: Smil til fotografen! Prøv at kigge i familiealbummet. Alle de påtagede smil, der skal vise, hvor

lykkelige vi er. Det er på det nærmeste forbudt at tage billeder, uden at folk er varskoet først. Vi skal ikke have nogen ind under overfladen.

Den gør vi alt for at bevare intakt. Statussymboler, mærkevarer, livsstil, personlig pleje og operationer. Der må ikke være ridser i lakken. Så risikerer vi, at korthuset falder sammen. Har du det godt, spørger vi hinanden. Vi har det fint, svarer vi så. Kassedamen (m/k) sidder dagen lang og siger, ”Ha’ en fortsat go’ dag!” Ikke fordi hun mener noget med det, men fordi købmanden siger, at hun skal. Han har nemlig været på kursus og har lært, at det forøger omsætningen.

Det er ikke uden grund, at begrebet hygge ikke kan oversættes til andre sprog. Hygge betyder, at vi er joviale og sjove uden at snakke om noget kompromitterende. På det felt er danskerne verdensmestre.

Men mennesket er altså et intelligensvæsen. Vi kan ikke vedvarende fortrænge tomheden. De triste tanker trænger sig på. Sætter vi os ned to og to og spørger ind til hinanden - uden mobiltelefoner, så får farven en helt anden lyd. Så er der pludselig ingen ende på alle de ulykker, sygdomme og tragedier vi alle slæber rundt på.

I de vågne timer kan vi klare det ved altid at have travlt, musik, støj, stimulanser og tomgangssnak. Men når vi skal sove, hjælper ingen kære mor. Så kommer tankerne. Det er egentlig et sundhedstegn. Men det går ud over nattesøvnen. Hvordan skal vi så kunne klare den næste dag? Så går vi til lægen. Og hermed er livsspiralen på vej fuld skrue for nedadgående.

For hos lægen får vi lukket op for tomheden. Ikke at vi får snakket om tingene. Det har lægen ikke tid til - hvis han overhovedet evner det. Men han kan en masse fine ord og stille en masse psykiske diagnoser, som han har medicin, der passer til. Det ændrer ikke på tomheden. Men vi holder den gående.

Lige indtil kroppen giver op. Så kommer alle de fysiske sygdomme. Det betyder at hospitalspaladserne, skal udvides i stadig stigende takt, og lægerne og sygeplejerskerne kan slet ikke følge med. Det ændrer heller ikke på tomheden. Men vi holder den gående.

Danskerne er verdens lykkeligste folk, siger statsministeren med et stort smil. Det gør danskerne så også, næste gang de bliver spurgt:

- Hvor lykkelig er du på en skala fra 1 til 10:

- 12, siger vi med et stort smil!

Det fortrængte livsgrundlag

Jeg gik og glædede mig over, at jeg havde fået andre til at genkalde minder fra deres barndom. Indtil det gik op for mig, at det er der forfærdelig mange, der slet ikke ønsker at gøre.

Det er foruroligende, synes jeg. For det er i barndommen vi får de første erfaringer og opbygger hele vores livsgrundlag.

Det er det fundament, vi resten af livet skal bygge videre ud fra!

Når enden er god

bagdelen / måsen / balderne / numsen / bagperronen / den legemsdel der sidder højest, når man plukker jordbær

er en blærerø**v**
 får et los i rø**ven**
 er et rø**vhul**
 er høj**røvet**
 op i rø**ven**
 kan ikke se rø**ven** for bare skosåler
 har ild i rø**ven**
 er kold i rø**ven**
 mit livs lys og min rø**vs** petroleum
 tænker med rø**ven**
 render nogen i rø**ven**
 er en lor**terøv**
 rø**v**render nogen
 slikker nogen i rø**ven**
 rø**v** og nøgler
 rø**v** og gulvsand
 snakker, og rø**ven** den går
 har ondt i rø**ven**
 i rø**ven** af 4. division
 går på rø**ven**
 lukker rø**ven**
 skider rø**ven** i laser
 holder rø**ven** ovenvande
 letter rø**ven**
 får rø**ven** på højkant
 får rø**ven** i klaphøjde
 har rø**ven** i vandskorpen
 er en fed**terøv**

Vil du med ud at gå tur i skoven

- spørger hun. Jeg har lige sat mig til rette med avisen. Hun ved ganske udmærket, at jeg gerne vil have en middagssøvn om søndagen. Desuden er der fodbold i fjernsynet lidt senere.

Jeg fortsætter med avisen og lader som om, jeg ikke har hørt hende. Hun kan også bare skrue ned for radioen. Den skal altid stå og larme sådan.

- Vil du med ud at gå tur i skoven? spørger hun igen, bare lidt højere.
- Hva' fanden er der galt? Hvorfor råber du sådan? ryger det ud af mig.
- Der er ikke noget galt, det er bare så irriterende, når du ikke svarer.

Jeg fortsætter med avisen. Det er også hamrende uretfærdigt. Hun giver mig jo ikke noget valg. Siger jeg nej, vil hun være sur resten af dagen.

- Vil du med, eller vil du ikke med? bliver hun ved, nu tydeligt irriteret.
- Jamen det ka' vi godt, hvis du gerne vil, svarer jeg nølende.

Man må jo yde noget i et parforhold, selvom jeg nok synes, jeg har ydet mit ved at ordne køkkenet efter frokosten.

- Det par tallerkener, vil hun bare sige.

Så går vi. Jeg skutter mig, jeg synes, det er koldt. Jeg går og tænker på den manglende middagssøvn og fodboldkampen, der begynder nu.

- Hvorfor siger du ikke noget, er du sur? spørger hun.
- Du siger da heller ikke noget, svarer jeg.

Selvom jeg godt ved, at hun har prøvet et par gange. Jeg har bare ikke svaret.

Det bliver en kort og trist tur i skoven. Men jeg når da hjem til anden halvleg. Jeg er ikke gået glip af noget, siger speakeren.

- Ska' vi snart ha' kaffe? råber jeg ud i køkkenet.

Seksualundervisning

Det nærmeste jeg kom seksualundervisning fra mine forældres side, var, en dag jeg hjalp min far med at lave en forlængerledning til vores støvsuger. Stikpropperne i enderne af ledningen var forskellige og min far kaldte dem for hanstik og hunstik. Umiddelbart forstod jeg ikke hvorfor, og af en eller anden grund spurgte jeg heller ikke.

Først da jeg havde gået og funderet lidt, gik lyset op for mig. Pludselig blev jeg helt stolt af min far. Han vidste altså godt, at en vigtig forudsætning for livets fortsatte gang her på Jorden var, at man stak noget ind i noget andet.

Lige siden har jeg selv med den største selvfølge talt om hanstik og hunstik – og for den sags skyld også om dobbeltstik!

Ukrudt og forfald

Politikerne i København er højlydt forundrede over, at befolkningens flugt mod de større byer er så udbredt, som den er.

Mon ikke denne forundring ret hurtigt ville forstumme, hvis de tog på weekendudflugt med familien og kørte rundt i nogle af udkantslandets landsbyer. Ved aftenstide kunne de så finde et lille listigt sted at overnatte, og sulten kunne de stille ved landsbyens grillbar!

Enhver golfspiller ved det

Vand tiltrækker golfbolde som ved magisk kraft.

- Faktisk burde alle vandhuller i nærheden af golfbaner fyldes op.

Det er i hvert fald den tanke, der farer gennem hovedet på Bent lige nu, hvor han oplever den magiske kraft med alle sanser. De 2 første bolde er røget i søen, og nu står han klar med den 3.

Bent koncentrerer sig. Alt hvad han kan. Ikke løfte hovedet. Venstre arm strakt. Der er garanteret ikke en eneste muskel i hele kroppen, der ikke er strakt til det yderste. Faktisk er han ret meget overkoncentreret.

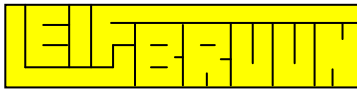
Det, der især turrer ham, er de 3 medspillere, der står bagved. Bevares, de opfører sig helt efter etiketten. De står i passende afstand og venter. Uden at sige et ord. Men det er måden, de er stille på. Bent kan levende forestille sig, hvordan de står og godter sig, kigger på hinanden og griner i skægget. Især Georg, ham har Bent det ikke så nemt med.

Resultatet giver næsten sig selv. Det bliver ellers et flot sving. Det eneste, Bent glemmer, er, hvad træneren ellers har sagt så mange gange:

- Først bolden. Så tørven.

Desværre sker det omvendt. Tyngdeloven gør sin ret. Bolden plumper i - midt ude i søen - til alle de andre, der uden tvivl også ligger der.

I et kort sekund går Bent i sort. Så tager han fat i kølleskaffet i begge ender, og hamrer det ned over knæet, så det knækker helt sammen.

Det gør mere ondt, end Bent vil lade sig mærke med, så i yderligere frustration kaster han den sammenkrøllede kølle efter bolden.

- Det koster 2 strafslag, konstaterer Georg tørt.

Bent er ude af stand til at sige noget. I stedet tager han bag'en - i top og bund - og kyler samme vej som alle boldene og den sammenkrøllede kølle, snurrer rundt på hælen og går som en tordensky op mod klubhuset.

Det er for meget for de 3 øvrige, nu griner de højlydt.

- Vi ka' vel konstatere, at han har opgivet at gennemføre, siger Georg så højt, at han er sikker på, at Bent kan høre det, og noterer omhyggeligt på Bents scorekort.

Så fortsætter de rundt om søen og op til deres bolde, der alle er kommet fint over vandet og ligger på greenen og venter. Det vil sige, Georgs har været for kort og er trillet i bunkeren.

Bunkere er det værste Georg ved. Det er sket nogle gange i dag.

Da de har færdigspillet hullet og er ved at sætte flaget på plads, får de øje på Bent, der kommer gående tilbage fra klubhuset.

- Jeg har ellers annulleret dit scorekort, råber Georg.

Bunkeren kostede ham 2 ekstra slag.

Bent ligner stadig en tordensky og siger ikke noget, men fortsætter den vrede march direkte ud i søen - fisker bag'en op af vandet og slæber den i land.

- Det er dit 10. slag, hvis du vil være med igen, råber Georg.

Bent svarer ikke, men åbner lommen på bag'en og fisker bilnøglerne frem. For anden gang tager han bag'en i top og bund, kyler den tilbage i søen, drejer rundt på hælen og går - stadig lignende en tordensky - tilbage igen.

Georg har ikke flere kommentarer - førend bagefter i klubhuset naturligvis.

Verdens korteste drama

F A R S L E M
F A R S L E M

Nyt godt år

Så kom det da endelig - det nye år. Der er også blevet både knaldet og kaldet på det i lang tid. Først i rørstrømske vendinger, senere mere skin- gert, og til sidst blev der skreget ud i sanseløs beruselse.

Ja, ikke fordi jeg på nogen måde meldte mig til køret. Jeg var udmærket tilfreds med det gamle år. Det kunne for den sags skyld have holdt længe endnu. Det var jo ikke det, der var noget galt med. Det er alle de ulykker, vi selv går og laver, der er problemet.

Det går på hæld, sagde dronningen med hendes gule tænder. Hvorefter hun bød det nye år velkommen på hele det danske folks vegne. Og så er det jo sådan, det er.

Det har jeg det faktisk ret skidt med. At hun sådan udtaler sig på mine vegne. Det har jeg også gjort hende opmærksom på. Men det er hun åben- bart fuldstændig ligeglad med.

Nu står vi så ved indgangen til det nye år. Og efter mine bedste beregninger holder det et års tid. Så skal vi igennem al balladen igen. Men sådan er det jo med alle vores gamle traditioner. De er gode at gemme sig bag – for dem, der vil slippe for at konfrontere virkelighedens uhyggeligheder.

Traditionerne skal vi værne om. Det er dem, der gør det danske, sagde dronningen – med fladt a i 'danske'.

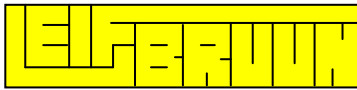
Det er så den 'virkelighed', vi har at rette os efter. Og når nu det nye år står for døren, kan vi lige så godt lukke den op, og byde det velkommen.

Det bliver helt sikkert også et herrens år!

Utak er værtens løn

Nu kan du rigtig komme op og tørre røv, sagde jeg deltagende til min husvært. Hun kom slæbende op ad trappen med en kæmpe- pose med toiletpapir.

Ikke så meget som et blik værdigede hun mig!

Emballager

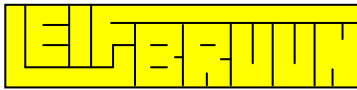
- udvikles i almindelighed først og fremmest til at præsentere og sælge varen. Hvorimod hensynet til den praktiske anvendelse ofte er et forsømt kapitel. Dette kunne der uden tvivl rettes op på, hvis emballagefabrikanterne skulle demonstrere deres produkters forbrugervenlighed for åben skærm:

Hvordan emballagen åbnes - uden brug af værktøj, og hvordan restdelen af varen indpakkes igen til senere brug - uden brug af yderligere emballage. Og fx hvordan man får -

- den frosne suppe ud af plastposen og op i gryden?
- fat i den røgede makrel i den vakuumpakkede pose?
- tandbørsten ud af indpakningen?
- låget af kippersdåsen - uden at skære sig og uden at det sprøjter ud over det hele?
- cellofanpapiret af chokoladepakken?
- fat i én vitaminpille - uden at røre ved ti andre?
- torskerognen ud af dåsen?
- åbnet bolsjeposen, uden at alle bolsjerne ligger på gulvet?
- låget af spanden med sildefileter?

Vid underligt

Der er mange år siden, jeg fandt ud af,
at jo mere viden jeg tilegner mig,
des mere er der, jeg ikke ved.
Nu har jeg også fundet ud af,
at jo mere jeg beskriver den viden, jeg har,
des mere ubeskrevet viden har jeg!

Stedsans

Folk uden stedsans
kommer vidt omkring!

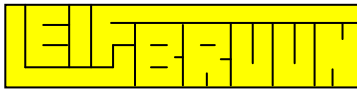
Det er i høj grad ud fra egen erfaring, jeg skriver ovenstående. Jeg har ofte - ufrivilligt - været vidt omkring. Jeg har ingen stedsans. Jeg kan fare vild i min egen bukselomme. Eller jeg kan køre ud ad landevejen, dreje ind på en tankstation, og når jeg så skal videre, kører jeg til den forkerte side. Jeg må indrømme, at jeg er ret begejstret for, at gps'en er opfundet.

Jeg tror, jeg meget tidlig blev klar over, at det var et problem. I de første år var det mine forældre, der vejledte med det retvisende skørt, bukseben eller hånd. Hvis vi var ude, og de ikke var indenfor synsfeltet, gik jeg i panik. Senere var det kammeraterne, hvis vi fx legede i skoven. Det kunne være vildt sjovt. Men hvis jeg pludselig blev alene, kom panikken, og jeg anede ikke i hvilken retning, jeg skulle gå.

Jeg er opvokset i Esbjerg og sjovt nok, havde jeg rimelig nemt ved at finde rundt der. Jeg havde altid på fornemmelsen, hvor vest var. Det var ned mod havnen og vandet. Det var der, vinden kom fra. Efterfølgende har jeg boet i byer inde i landet. Der gik klappen ned igen, og jeg anede ikke hvor verdenshjørnerne var. Selv i mit eget hus, hvor jeg havde boet i flere år. Hvis jeg blev spurgt om en bestemt retning, skulle jeg igennem mange udregninger, førend jeg kunne svare.

I mine drengeår boede vi nabo til Jerne Fodboldstadion. Der var vi ofte en flok drenge, der løb rundt, spillede fodbold og legede. Men en dag var jeg der alene. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg fik lyst til at prøve min orienteringsevne af. Jeg gik ned til det ene hjørneflag, tog retning mod det diagonale i den anden ende af banen, lukkede øjnene og begyndte at gå i den retning. Jeg var egentlig ret fortrøstningsfuld og sikker på, at det ikke kunne gå helt galt. Så jeg gik og gik og gik, indtil jeg fik fornemmelsen af, at nu var jeg ved at komme for langt. Stor var min overraskelse derfor, da jeg åbnede øjnene. Jeg var på vej ned mod det hjørneflag, hvorfra jeg var startet!

Det får mig til at tænke på de vestjyske strande, hvor havet kan trække sig flere kilometer tilbage ved lavvande. Når man står oppe i klitterne og ser ud over, virker det dragende, og man får lyst til bare at gå derudad mod vandet. Men jeg ved, at det skal man ikke gøre, for der er noget, der hedder havgus. Selv en dejlig solskinsdag kan det opstå i løbet af få minutter. Og pludselig er sigtbarheden nedsat til under 10 meter. I den situation kan jeg godt forestille mig, at panikken kommer, og selv om jeg tror, jeg går mod land, går jeg bare i rundkreds. Og på et eller andet tidspunkt kommer havet altså tilbage igen. Fakta er da også, at der hvert år er mennesker, der mister livet på den måde.

Jeg sad og spekulerede over

- at man burde skrive en artikel om, hvor dybt åndssvagt det er, den måde mange unge spiller hasard med liv og lemmer på. Både i form af vanvittige fysiske dumdristigheder, men så sandelig også i form af indtagelse af afsindige rusmidler, der bringer dem fra sans og samling.

Derefter tænkte jeg på, hvordan det var, da jeg var ung - og gik ud og vaskede op i stedet!

Mavefornemmelser

Så sidder man der igen
med åbentstående røvhul
og lukker ufordøjede madrester ud.

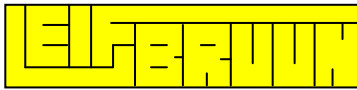
Derefter hårdt arbejde med
toiletpapir og fingervask.

Så er man lettet og nettet
klar til dagens dont.

Der skal handles ind og laves mad
til den slunkne mave.

Der skal spises,
fnises, fises og soves.

Pludselig er en ny dag i gang.
Og så sidder man der igen ...

Polarisering

Alt er topolet!

- Sikke en påstand, tænker du nu.

Det er muligt, men om lidt er det en dokumenteret kendsgerning:

Verdensrummet er gyroskopisk retningsbestemt. Jorden har en nordpol og en sydpol. I Amerika er alting enten verdens største, eller også er det ikke værd at nævne. EU er man enten for eller imod. I Danmark siger de en hel masse om vejret i hver eneste nyhedsudsendelse, men det eneste vi lytter efter, er, om det bliver sol eller regn i morgen. Enten er man sportsfanatiker, eller også er man det ikke. Er man, så gør man alt for at være den bedste, eller også feder man bare ud derhjemme foran fjernsynet med bøjere og chips.

På slagterierne har de maskiner - såkaldte debonere - som de kan smide en hel kylling - færdigslagtet selvfølgelig - ind i den ene ende. Dvs. det gør man nu ikke, for man skærer brystfileterne af først. I den anden ende kommer så ben og skrog ud til den ene side og resten af kyllingen som en ensartet lyserød grødet masse ud til den anden. Det er der intet problem i, det er et spørgsmål om at massere kyllingen under ekstrem højt tryk. Den grødede masse blander man op med forskellige farver og kemikalier. Det bliver til kyllingepølser.

- Der er også et tredje produkt: ben og skrog, tænker du nu.

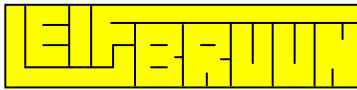
Nixen, det bliver malet til benmel og går tilbage som kyllingefoder.

- Hvorfor er det sådan?

Ja, nu er det min tur til at stille spørgsmål. Hvorfor er livet enten eller? Rent fysisk lever vi da ikke på polerne, men imellem dem. Min mor mener, det er magnetismen. De gølge poler suger alt liv til sig. Den tror jeg nu ikke på, det er jo kun jern, der tiltrækkes af magnetisme. På den anden side har elektrisk strøm også en sammenhæng med magnetisme - elektromagnetisk induktion. Det var det H. C. Ørsted påviste. Du ved - ham med højrehåndsreglen. Højrehåndsreglen påviser, at både strøm og magnetisme er polariseret fra plus til minus. Det er jo faktisk den viden, der danner grundlaget for, at kraftværkerne kan lave strøm og bringe det ud til de små hjem.

Det knytter der sig en lille pudsigt historie til: Strøm er elektronvandring, og efter oscilloskopets opfindelse har man påvist, at elektronerne rent faktisk strømmer fra minus til plus. Heldigvis skete det først efter H. C. Ørsteds død. Det havde ikke været sjovt at skulle fortælle ham, at han skulle have brugt venstre hånd!

Nu er kraftværkerne ret ligeglade med den opdagelse, for de laver vekselstrøm. For dem er det lige meget om strømmen strømmer frem og tilbage eller omvendt. Bare den strømmer. Og det gør strøm altid.

Så måske har min mor alligevel ret? Polerne er som sorte huller, der suger livet til sig. Polariseret liv er ikke levende. Prøv omvendt at forestille dig at rejse mod vest. Uanset hvor langt du rejser, vil der ingen ende være. Der vil stadig være noget, der er mere vestligt. Og vender du dig om, er øst lige bag dig. Så er det tryggere at rejse mod nord eller syd, der er et endegyldigt mål.

- Det var os' H. C. Andersen, der startede al det rejseri!

Min mor har ret - det har hun egentlig altid haft, nu jeg tænker over det - det er angsten, der driver os. Angsten for det levende i livet. Men hvorfor er vi så bange for det? Hvorfor flygter vi?

Jeg ringede og spurgte min mor:

- Kærlighed og engagement, sagde hun, det er det, der mangler.

Derfor. Så enkelt er det. Nu er min mor ikke kun af få ord, så da jeg begyndte at snakke om vejret, sagde hun:

Hvor lang er Danmarks kystlængde?
Den er jo længere, jo mere nøjagtigt man måler den op.
I sin yderste konsekvens er den nærmest uendelig.
Sådan er det også med kærligheden.
Men heldigvis er livet da også meget andet
end kærlighed og kystlængde!

Jeg er stolt af at være dansker

- er der visse mennesker, der lejlighedsvis stiller sig op og siger. Til dem vil jeg gerne ridse følgende fakta op:

Cirka 1 million mennesker dør hvert år af sult. Mindst lige så mange bliver slået ihjel i krige og andre voldeligheder. 2/3 af Jordens befolkning lever på et eksistensminimum. Ufattelig mange lever under krigens nåde og betingelser - indespærret i deres eget land eller som flygtninge.

Når man på den baggrund kan stille sig op og sige, at man er stolt af noget som helst på menneskehedens vegne, er man enten ond, eller også er man blevet godt og grundigt hjernevasket!

Effektiv parterapi

Jeg sidder udenfor på trappen i det fine vejr, mens jeg læser avisen.

Jeg bor i den blinde ende af Danmarksgade¹ i Vejle. 50 meter til venstre er vejen afsluttet med en stor jordvold ned mod åen. Til højre side er vejen ret trafikeret, men bilerne drejer af umiddelbart før min bolig. Så det er normalt ret så fredeligt på mit vejstykke.

Men pludselig fornemmer jeg, at en personbil kommer imod med høj fart. Da jeg kigger op, ser jeg ind gennem forruden på et ægtepar, der er opslugt af et voldsomt skænderi. På mirakuløs vis får de alligevel bilen stoppet før jordvolden.

Da de har vendt bilen og kommer rullende tilbage, skændes de ikke mere!

Tallerkenvending

Jeg har lige været til min nevøs 5-års fødselsdag. Jeg ringede ellers til ham i formiddags og forklarede, at jeg desværre var nødt til at melde afbud, fordi jeg var blevet forhindret.

Uden ord gav han telefonen tilbage til sin mor og skred.

Herefter fandt jeg pludselig ud af, at jeg godt kunne komme alligevel.

Så nu sidder jeg her, træt, forspist og alligevel veltilpas.

¹ Vejen er lavet om og hedder i dag Falstergade!

Hverdagskost

Jeg er lige kommet hjem fra en dejlig ferie, hvor jeg har været helt uden kontakt til både Internet og nyhedsmedier. Da jeg tændte for tv, var jeg derfor spændt på at høre, hvad der var sket i den store verden. Men det var hurtigt overstået:

- Der var ikke sket en skid!

Nåh ja, krigene rundt omkring i verden kræver stadig masser af ofre. Antallet af flygtninge på verdensplan er stadig stigende. CO2 forureningen fortsætter ufortrødent. Rockere og Banditter farer stadig rundt og skyder, som det passer dem. Svindelsagerne er under stadig udvikling. Den amerikanske præsident går stadig rundt og siger ubehageligheder. Og danske politikere sviner hinanden til i større og større omfang, nu da valget nærmer sig.

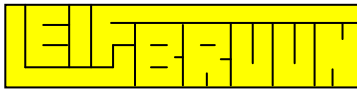
Men det er jo ikke nyheder. Det er hverdagskost, som vi har vænnet os til. Sådant er det bare. Og om lidt er der 'Vild med dans'. Så er alt godt og trygt igen. Og sammen med et par småkager til kaffen, glider det hele ned!

En gordisk knude

De velstående lande oversvømmes i disse år af flygtninge fra ikke velstående lande. Disse lande er ikke velstående, fordi de hærges af krige som aldrig før. De velstående lande er velstående, fordi deres produktion og salg af militært isenkram, blomstrer som aldrig før.

Bum, bum, bum! Findes der mon nogen løsning på dette?

Blodtud

Jeg har flere gange været fræk overfor Bo
fra én af de store klasser.
En dag fanger han mig på gangen og vil til at slå mig.
Pas på, jeg er lige blevet opereret i ryggen,
falder det ud af munden på mig.
Han bliver helt forskrækket og slipper mig igen.

Da jeg skal hjem, er der ingen pardon.
En knytnæve lige midt i ansigtet.
Blodet 'fossier' ud.
Jeg går i panik og skriger.
Der er nogen, der hjælper mig over til
skolesygeplejersken.
Det er bare en blodtud, siger hun afdramatiserende.

Dagen efter opsøger jeg Bo,
giver ham hånden og siger undskyld.
Det var svært at få ud af munden.
Men det gjorde godt bagefter.

Undervisningssystemet

- er selvopfyldende og selvretfærdiggørende. Det er systemer jo i almindelighed, så det er der ikke noget usædvanligt i, men undervisningssystemet er alligevel enestående i sin lukkede logiske konsekvens.

Folk, der arbejder i systemet, gør det på livstid. Fra børnehaveklassen til pensionsalderen. Hele deres faglige liv er ensrettet: folkeskolen, gymnasiet, seminariet/universitetet og tilbage igen som undervisere eller faglige medarbejdere på andre måder. Systemet består altså af en lille enklave, der besidder umådelige mængder intellektuel masse og som derfor ikke lader sig påvirke af nogen eller noget udefra. Og ikke nok med det, gennem ægteskaber og andre sociale sammenhænge, slutter de sig i udpræget grad sammen med ligestillede og lukker dermed effektivt privatlivets port.

Systemet er suverænt. Det har folket under sine undervisende vinger, sætter normerne for hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert og sætter betingelserne for, hvem der må fortsætte i systemet, og hvem der skal have en manende finger og gøre det om igen eller forsvinde ud af systemet.

Et disciplineret eksamenssystem er midlet til denne udvælgelse. Paradoksalt nok har de lærere, der kender eleverne og som dermed har forudsætningerne for at bedømme dem, kun ringe indflydelse på karaktergivning. Derimod gennemføres et højtideligt skuespil, der honorerer de elever, der har indordnet sig og som har lært de 'rigtige' læresætninger

udenad. Hvorimod de elever, der kritiske og engagerede forholder sig personligt til undervisningen, bliver nedvurderet.

På den måde tilretter systemet så at sige de nye medarbejdere fra grunden og fornyer sig selv indefra. Det er umuligt at komme ind på andre måder. Systemet er rent og ubesmittet - som landmandens SPF-besætning!

Systemet skaber også stjerner, som Peter Høeg fx. Han opstod ikke som en folkereaktion. Befolkningen kendte ham overhovedet ikke. Peter Høeg er i forvejen en del af systemet (lektor i dansk), så han forstår at skrive, så systemenglene synger. Jungletrommerne går i gang. Ikke bare i uddannelsessystemet, for systemerne hænger sammen: forfatterkredse, anmeldere, nyhedsmedier og sågar i tilsvarende systemer i udlandet. Peter Høeg diskuteres vidt og bredt, og der opstår en fælles systemanerkendt måde at udlægge hans tekster på. Peter Høeg bliver med andre ord verdensberømt. Pludselig kender alle ham, og rækker ud efter hans bøger. Nogle læser dem endda, men de fleste opgiver forinden:

- Han er svær at læse, siger de. Men der må jo være en dybere mening med det, han skriver, siden han er så berømt!

Det er så her, jeg er uenig med mine medborgere. Der er ingen dybere mening i Peter Høegs tekster.¹⁾ Det er indforstået systemsnak, halve forklaringer, forvirrende og mange gange forkerte påstande. Det er tågesnak og spredehagl fra et jagtgevær, der blot bekræfter systemets selvtilstrækkelighed uden at forklare den dybere mening om noget som helst.

Ja, Peter Høeg er svær at læse. Det svære består i at vedligeholde interessen bogen ud:

- Han har jo ikke noget på!

Men Peter Høeg er blevet udødeliggjort. Systemer kan ikke bare skifte mening og vende på en tallerken. Så selv om landets befolkning hurtigt glemmer ham igen, skal fremtidige studerende i al evighed slås med ham og tvinges til at gøre knæfald for hans udgydelser.

Nøjagtigt som det sker med Søren Ulrik Thomsens vrøvledigte i dag. Befolkningen lever i lykkelig uvidenhed om dem, og vrøvledigtene har ikke sat sig nogen som helst spor i samfundet. Kun for de studerende. De skal stadig vise næsegrus beundring for ligegyldighederne.

Undervisningen gennemføres således i snævre rammer og målrettes eksamenskravene lige fra starten. Lærerne holder sig helt igennem til fagets formålsparagraffer, udvælger de vigtigste data og noterer disse på tavlen. Hvis eleverne skriver disse notater af og lærer dem udenad i rimeligt omfang, er alle tilfredse. Faktisk minder det meget om militæret, hvor målet er at fremstille ensartede soldater - pligtro og villige. Klar til at forsvare Systemet - dø, om så det gælder.

¹⁾ Mit kendskab til Peter Høeg begrænser sig til *Frøken Smillas fornemmelse for sne* og *De måske egnede*.

Børn og fulde folk

Lille Viggo skal med mor i svømmehallen for første gang. Men først skal de have tøjet af og ind i baderummet. Her gør Viggo store øjne, mens han kigger på de mange nøgne damer og udbryder:

- Se mor, de er ved at tabe deres indvolde!

Drivtømmer

Seks brædder, nogle søm
og en hammer
til at slå det hele sammen med.

Bang, bang, så står det der,
solidt som et monument,
informativt og smukt.

Nu bliver jeg rig og berømt,
tænkte jeg atter engang,
og blev skuffet som sædvanlig.

Men blev glad igen,
for bræddernes ivrige knitren
og ilden, der varmer så dejligt.

Snestorm over landet

Det har været proklameret i flere dage, og det skal starte i aften. Efterhånden som tiden nærmer sig, er det tydeligt at mærke, hvordan tv-redaktionerne har indkaldt ekstra mandskab for at dække vinterens første snestorm. Det er hovednyheden i alle nyhedsudsendelserne og vejrudsigterne har fået ekstra sendetid.

Desværre for redaktionscheferne forløber aftenen uden snestorm - og sne i det hele taget. Så i stedet må de fylde sendefladerne med beretninger om tidligere tiders snestorme, og hvad de har medført af ulemper.

Heller ikke til aftenens sidste nyhedsudsendelse sner det. Men da man forventer, at snestormen begynder i det nordjyske, stiller man om til en journalist i Ålborg, der har placeret sig på en mørk, sort landevej, hvor hun har fundet en grøft med lidt gammel sne. Det er lykkedes hende at få lidt beskidt tøsne på fingrene, som hun krampagtigt holder op foran kameraet, mens hun fortæller om de forventede store snemængder. Hun har også allieret sig med en af vejrvesnets folk, som står ved siden af i orange kedeldragt. Men han er åbenbart en mere besindig nordjyde, for på spørgsmålet:

- Hvordan er vejsituationen lige nu?

Svarer han bare:

- Den er normal, for det sner jo ikke.

- Jamen, jeg har da hørt, at sneplovene allerede er på vejene? fortsætter journalisten.

- Nåh, nej, vi har bare gjort dem klar.

- Har I indkaldt al disponibelt mandskab (ligesom os)? spurgte hun nu lidt mere skingert.

- Nåh, nej, vi følger situationen og indkalder folk, efterhånden som vi får brug for dem.

Herefter opgav hun slukøret vejmanden og stillede tilbage til studiet. Som straks stillede om til meteorologen. Han var til gengæld helt oppe i gear og på forkant med situationens alvor og fortalte i dramatiske vendinger om den forestående snestorm. Godt nok var det nu kun i det nordlige Jylland og Sjælland, man forventede snevejr. På udsatte steder kunne der komme 20 til måske 30 centimeter sne. Det var måske ikke nok til en snestorm, men da det blæste kraftigt, måtte man forvente snefygning, og så vidste man aldrig, hvad der kunne ske.

Han havde åbenbart mere sendetid til rådighed, så han fortsatte med at fortælle om morgendagens trafiksituation. Men som han sagde, var han tidligere blevet bebrejdet, at han havde frarådet folk at køre på arbejde, så det ville han lade være med. Men hvis man fx næste dag havde lovet ungerne at hente en kanin i Kalundborg, så ville det nok lige være en god idé at tænke sig om, inden man kørte hjemmefra.

Det var så her, jeg slukkede for fjernsynet - funderende over, hvad mine licenspenge blev brugt til!

Quick fostre

Når man arbejder med slægtssøgning, finder man hurtigt ud af, at pigerne i gamle dage var gravide i meget kortere tid end i dag. For når de dengang blev gift, var det næsten lige så sikkert som amen i kirken, at det første barn kom 5 til 7 måneder efter!

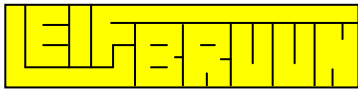
Traumesnak i hønsegården

Traumer forårsager psykiske uligevægtigheder. Forløsning af disse er således den direkte vej til at opløse problemernes årsag. Det må da siges at være logik på hønseniveau.

Psykiske uligevægtigheder er en folkesygdom af ufattelige dimensioner. Hvor mange af dem, der er traumatisk betingede, kan man ikke sige noget fornuftigt om, men det er i hvert fald ikke i småtingsafdelingen. Alligevel er samfundets interesse i at fjerne problemernes årsag nærmest ikke eksisterende. Det er for mig helt ubegribeligt.

Og det er da også, hvad de går rundt og undrer sig højlydt over i hønsegården!

Væk med ismerne

Om ikke andet er der det gode ved den farceagtige amerikanske valgkamp, at den har afsløret folkestyrets sande ansigt. For når det er på den måde, man vælger den person, der skal bestride verdens mægtigste og mest magtfulde job, er det uhelbredeligt sygt.

Og vi kan altså ikke forsvare os med, at det er i Amerika, det foregår, og at i gamle Europa er vi meget bedre. For det er vi ikke. Den eneste forskel er, at amerikanerne i så henseende er nogle få år forud for os.

I nyere tid har vi nu lært på den hårde måde, at nazismen ikke var løsningen. På samme vis lærte vi om kommunismen. Og nu kan vi så føje kapitalismen til den samme liste.

Hvad med at vi pakker 'ismerne' væk, og i stedet begynder at dyrke den sunde fornuft!

Tekstanalyse

Gitte-møllerdatter er oppe ved tavlen i geografi.
Desperat påstår hun, at Odense ligger i Sverige!

Jeg elsker at lave korte historier, ovennævnte er en af mine favoritter - og det til trods for, at der aldrig er nogen, der har sagt noget pænt om den. Forhistorien er den, at Gitte er datter af ejeren af Esbjerg Mølle, som dengang med sine 4 kæmpevinger knejsede stolt inde midt i byen. Jeg har været oppe i den flere gange, når jeg skulle købe fuglefrø til min undulat. I et idyllisk bindingsværk hus ved siden af boede Gitte sammen med sin familie. Ellers husker jeg ikke så meget andet om Gitte, end at det var hende, jeg efter opfordring fulgte hjem efter mit første skolebal.

Ovennævnte er selvfølgelig mine erindringer, men hvad man direkte kan udlede af teksten, er, at jeg gik i klasse med Gitte, at hendes far var møller, at hun havde det skidt med at stå oppe ved tavlen – foran hele klassen og derfor nemt gik i baglås. Men hendes (vestjyske) stivsind fik hende til at fremsige en uigenomtænkt påstand, der leverede ammunition til de næste dages mobberi!

Globalisering

I min ungdom kunne man høre på dialekten, hvilken egn folk kom fra - selv helt ned til de nærmeste nabobyer. I dag er der stort set ingen dialekter tilbage. Derimod er der kommet en masse engelske ord ind i vores sprog.

Det er der selvfølgelig nogle grædekoner, der beklager og synes, er trist. Men altså, sådan som vi dagligt drøner rundt i verden, kommunikerer med hinanden på kryds og tværs og lytter til de samme mennesker på radio og i tv, er det vel ikke så mærkeligt, at sproget spidser til, og at vi om få år taler engelsk verden over. Og hvad er problemet egentlig i det? Sproget har vi til at gøre os forståelige for hinanden, og så er det da vældig praktisk, at vi taler samme sprog.

Og netop det, at vi taler samme sprog, giver kærligheden gode kår. Parforhold opstår på tværs af alle skel, og børn følger der med. Raceforskellene opløses, og vi bliver alle til kaffegrums farvede mulatter. Religionerne bliver filtret så meget ind i hinanden, at ingen kan hitte rede i, hvad der er op og ned. Gudedyrkelsen ophører, og vi bliver nødt til at tro på vores egen sunde fornuft.

Frem for alt betyder det, at der for første gang i menneskehedens historie er skabt grundlag for, at vi kan leve i fred og fordragelighed med hinanden!

Det er da det, du gør

- Hvor gammel bor du henne til fornavn, spørger jeg hen over familiemiddagsbordet min 6-årige nevø?

Tavsheden breder sig hele vejen rundt, og Simon kigger mistænkeligt på mig. Så klarer han op i et stort smil og siger:

- Jeg hedder da Simon!

Kender du en, der hedder Arne

Telefonen ringede en lørdag eftermiddag. Det var en svensker, der sagde et eller andet uforståeligt. Nu er der normalt ingen svenskere, der ringer til mig, så jeg tænkte straks, at han var fuld og havde fået forkert nummer. Men der var alligevel noget ved stemmen, der gjorde, at jeg ikke bare lagde røret på igen. Så var det, han spurgte, om jeg kender en, der hedder Arne. Spontant svarede jeg:

- Ja, hvis der er Arne Jørgensen fra Thyregod, så gør jeg.

Det var det så. Og forhistorien er den, at jeg i mange år var teknisk chef på fjerkræslagteriet Farre Food ved Give. I den forbindelse havde jeg ansat Arne. Han var uddannet vvs-mand i Thyregod, men nu blev han altså smed i Farre. En godmodig og dygtig håndværker, der altid var flink overfor mig og alle andre. Altid villig til at tage fat, når det gjaldt. Og så var der fest og gang i den, hvor Arne var. Arne arrangerede - og betalte såmænd også. Og altid trak han mig med. Så vi har haft mange gode oplevelser sammen.

Slutningen på Farre Foods liv og dermed min karriere i Farre blev et stort fjerkræslagteri, vi opførte i Tyrkiet. For mig var det et spændende projekt, hvor jeg som rådgiver fik mulighed for frit at tegne mit drømmeslagteri. Og det blev stort set opført som sådan. Da byggeriet var afsluttet, og maskinerne skulle installeres, skulle jeg skaffe to erfarne håndværkere, der skulle bistå dette. Det blev Arne som smed og Svend som elektriker. Det var sådan set mine to bedste håndværkere, men det var dem, der havde mod på det, så det kunne ikke være anderledes.

Efterfølgende var jeg kortvarigt nede at besøge dem et par gange og hørte om deres eskapader, når de holdt friweekend i Istanbul. Men som sagt blev projektet af helt andre årsager en tragedie for Farre Food, og jeg fandt andre græsgange. Det ligger 25 år tilbage, og siden har jeg hverken hørt eller set noget til Arne.

Men nu var han altså blevet svensker. Det vil sige, at han efter 2 år i Tyrkiet, havde mødt dejlige Maria, som han var blevet forelsket i, og som han i dag er gift med og har 2 store piger sammen med. Og det var Maria, der var svensker og boede i Stockholm. Så der slog de sig ned, og Arne startede sit eget firma med renovering af lejligheder. Firmaet, der hedder *Jørgensens Rör AB*, har vokset sig

stort og stærkt med 60 medarbejdere, og er meget benyttet af den svenske stat til renovering af lejligheder i Stockholm.

Det var det, der skulle fejres med en stor jubilæumsfest med 400 indbudte gæster. Og det var i den anledning Arne kontaktede mig:

- Du 'måsta komme', sagde han indtrængende.

Det var jeg selvfølgelig smigret over, men alligevel afvisende. For jeg synes, det var langt at rejse for en fest. Men Arne fortsatte med at overbevise mig. Han havde lejet *Café Opera*, et velanset etablissement i forbindelse med den svenske opera midt i Stockholms hjerte. Festen skulle begynde om eftermiddagen og vare til ud på de små timer med stor buffet, underholdning og levende dansemusik. Alt var betalt, inklusive drikkevarer.

Jeg var stadig afvisende og forklarede, som han også godt vidste det, at den slags fester, var slet ikke noget for mig. Jeg ville meget hellere være sammen med ham ved en anden lejlighed, hvor vi kunne få fred til at tale rigtigt sammen.

Men Arne fortsatte med sit 'måsta komme': - Du skal tage din frue med. I kan komme en uge i forvejen og blive en uge bagefter. Der bliver masser af tid til at tale sammen. I skal bo på luksussuite. Alt bliver betalt - også flyrejsen.

Nu spidsede jeg godt nok ører – og vendte på en tallerken: - Jamen, selvfølgelig kommer vi, svarede jeg. Også fordi han havde fortalt, at efter hans mor var død for nogle år siden, havde han ikke andre kontakter i Danmark end hans kammerat Stig i København. Og jeg var den eneste af de gamle, han havde opsøgt.

For nemheds skyld aftalte vi, at Else Marie og jeg selv skulle købe flybilletterne, og så ville Arne refundere pengene efterfølgende. Det gjorde vi så. Vi valgte 2 billetter fra Billund fredag morgen og retur igen fra Stockholm søndag aften til i alt 4.200 kr. Det var mange penge, syntes jeg, men det var der ikke noget at gøre ved.

Dagen efter fik jeg en e-mail fra rejseselskabet, at *Skyways* var gået konkurs, og at pengene var tabt. Jeg ringede straks til banken, der blot kunne konstatere, at pengene var overført. Så ringede jeg til mit forsikringselskab, der blot beklagede, men sådan noget dækkede de ikke.

Resten af dagen gik jeg nedtrykt rundt, inden jeg fik mig taget sammen til at skrive til Arne, at pengene var tabt, og at rejsen var aflyst. En time senere ringende telefonen:

- I 'måsta komme', sagde Arne. - Skidt være med de penge, dem skal du nok få igen. Jeg har allerede fået Stig til at bestille nogle andre billetter til jer. Så det er i orden.

En time senere igen, tikkede der 2 nye billetter ind på e-mailen.

En uges tid før afgang ringede jeg til Arne for at få at vide, hvad hotellet hed, så vi kunne finde frem:

- Når I kommer ud af lufthavnen, venter min privatchauffør med et skilt med dit navn på, og så sætter I jer bare ind i limousinen, svarede Arne.

Sådan gik det så. Og jeg skal da lige love for, at det var en overvældende start på vores luksuriøse rejse. Vi var startet fra Billund tidligt en fredag morgen, med en flyver der var fyldt med forretningsfolk i stive jakkesæt - og så os 2 turister. Men jeg er sikker på, at vi steg i anseelse, da vi kom ud af lufthavnen, og de måtte stå i kø ved taxa- og busholdepladserne, og vi steg ind i den 9 meter lange limousine med 4 meter fri champagnebar.

Jubilæumsfesten forløb som den slags sikkert gør med overdådighed i alle ender og kanter. Det sjoveste var næsten, at gå rundt og kigge på de mange Billed-Blad's-udklæde mennesker. Det var også rart at vide, at limousinen holdt udenfor til rådighed for den lille eksklusive gruppe af os danskere. Men vi valgte nu at bruge gåbenene tilbage til vores luksussuite på Hotel Sheraton.

Arnes kammerat, Stig havde fortalt, at Arne nogle dage i forvejen var gået ind i en tøjforretning og fået taget mål til et jakkesæt til 70.000 kr. Men da han sagde, hvornår han skulle bruge det, sagde ekspedienten, at det kunne de ikke nå. Så trak Arne på skuldrene og gik ud af forretningen igen. I stedet gik han rundt til festen i den mere afslappede stil med skjorten uden på hængørøvsbukserne, løs jakke og stråhat.

Dagen efter var vi inviteret hjem til Maria og Arne i deres dejlige penthouselejlighed i det centrale Stockholm – med udsigt til alle verdenshjørner. Men forinden var vi lige nede i parkeringskælderen for at se bilparken: En stor sort Mercedes firehjulstrækker brugte Maria til arbejdskørsel. En anden stor sort Mercedes var Arnes ligeså. Derudover var der 2 Ferrari'er. En lidt ældre model og en spritny sølvgrå fartdjævel:

- En 599 GTO med V-12 motor på 750 hestekræfter. Der findes kun 3 af dem i Sverige, og den her har en ekstra finesse, som der kun findes 2 af i verden, føjede Arne til.

Da jeg vidste, at Arne kørte motorløb, klogede jeg med at spørge, om hvilken af de 2 Ferrari'er han brugte til det. Men Arne rystede blot på hovedet og sagde, at det havde han en toptunet Porsche til.

Den nye Ferrari var Maria for øvrigt lidt fornærmet over, for den havde Arne købt uden at snakke med hende først. Hermed kom det så også frem, at det var Maria, der stod for den administrative del af deres forhold – både

privat og i virksomheden. Det lød også betryggende, eftersom Arne ikke lægger skjul på, at han hverken er en ørn til at læse eller skrive. Og computere er som en by i Rusland for ham.

Efter en dejlig aften hos Maria og Arne, valgte Else Marie og jeg at gå hjem til hotellet i den lune aften. Det var lidt mærkeligt, for mine sko føltes ligesom lidt fremmede. Rigtigheden af det gik først op for mig hjemme på hotellet, hvor Hugo (Stigs ven) ringede og sagde, at jeg havde taget hans sko. Først insisterede han på, at jeg skulle komme tilbage igen, da han ikke kunne få mine sko på. Men efter en del overtalelse blev vi enige om, at man sagtens kunne gå rundt i Gamla Stan på strømpefødder – med mine sko i hånden. Endvidere aftalte vi, at jeg stillede Hugos sko udenfor hans værelsesdør, og at han senere stillede mine sko udenfor vores dør.

Uheldigvis havde jeg også lavet en aftale med roomservice om at stille bakken med sandwichrester udenfor døren. Så da servicemanden hentede den, tog han også skoene med i den tro, de skulle kasseres. Så næste morgen var det mig, der stod uden sko. Men heldigvis blev de senere på dagen skaffet frem igen.

- Ak ja, i gamle dage havde de vel bare pudset skoene!

Søndag formiddag samledes den lille danskergruppe i receptionen for sidste gang inden afskeden. Arne ankom som den sidste. Smed nøglerne til den spritny fartdjævel på bordet og sagde:

- Ska' I ikke ud og køre Ferrari?

Jeg skal lige love for, at vi var nogen der sprang op og kom udenfor i en vis fart. Egentlig havde jeg ikke meget mod på det, men den mulighed kunne jeg simpelthen ikke lade gå fra mig. Det var da også en stor oplevelse at sætte sig ind i det formstøbte sæde og tage fat i rattet. Bilens kontante bevægelser. Lyden og reaktionerne – især når man vippede lidt med højre fod.

- Man mærker slet ikke, at vi kører 70, sagde jeg på et tidspunkt til Hugo, der sad ved siden af.

- Hold kæft mand, det er miles, svarede han.

Men det er er altså lidt af en fornærmelse mod en Ferrari at afprøve den i det centrale Stockholm en søvrig søndag formiddag.

Det dramatiske højdepunkt opstod, da jeg drejede ind til kantstenen igen tilbage ved Sheraton, og hoteldrageren holdt sig for øjnene. Jeg havde ikke taget højde for, at forskærmen rager meget længere frem end forhjulene. Heldigvis skete der ikke noget, men det havde været tæt på. Det havde heller ikke været sjovt at skulle ind og fortælle Arne, at han skulle have ny forskærm. Han havde lige – med stor lidenskab – forklaret, hvordan karrosseriet var opbygget af kulstoffibre for at reducere vægten.

Resten af den solrige søndag havde Else Marie og jeg for os selv, inden vi skulle med flyveren hjem. Så vi fik tid til at blive akklimatiseret som almindelige turister rundt i Gamla Stan og på tur i skærgården. Det havde været en fantastisk og spændende tur, med Maria og Arne som de venlige og gæstfrie værter. Så tusinde tak til dem!

I flyveren hjem filosoferede jeg lidt over Arnes og mit forhold. Jeg var for så vidt den samme – blot 25 år ældre. Men Arne havde foretaget et kvantespring fra at være smed i Farre til at blive en af spidserne i det Stockholmske jetset. Men egentlig var han også den samme. Der var blot kommet et par nuller mere på hans økonomiske dispositioner.

Jeg fiskede på et tidspunkt efter at finde ud af, hvordan han arbejdede:
- Du må være god til at regne tilbud ud? spurgte jeg.

- Tilbud! Jeg laver ingen tilbud, svarede han. - Når de kommer med et stykke arbejde, siger jeg, hvad det koster, og hvornår det er færdigt. Og sådan bliver det.

Den svenske stat uddelte karakterer til de forskellige servicevirksomheder. Og her lå *Jörgensens Rör AB* hvert år på en første- eller andenplads.

I princippet var det på nøjagtigt samme måde, da jeg i sin tid havde Arne som ansat. Jeg forklarede ham, hvad der skulle laves, og Arne svarede, det klarer jeg. Så vidste jeg, at det kunne jeg stole på. Og det er jo guld værd for en fortravlet leder.

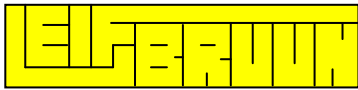
Jeg vidste også, at havde Arne og jeg været i byen i weekenden som rigtige kammerater, så havde det ingen indflydelse på vores forhold mandag morgen. Så var han den samme gode medarbejder igen.

Men det helt overraskende for mig, det var at opleve, hvordan Arne opfattede mig, som den, der havde sat ham i gang med hele sit eventyrlige virke. Det fortalte han vidt og bredt til alle i de dage, jeg var sammen med ham.

Det var så det virkelig lærerige for mig, at opleve hvor stor betydning de dispositioner man foretager sig som leder, kan have for andre. Helt uden at man gør sig det klart!

Da jeg mødte Arne havde han aldrig prøvet andet end at være vvs-mand i Thyregod. Som smed i Farre udviklede han sin selvstændighed. Da der så viste sig et spændende job i Tyrkiet, havde han modet til at slå til. Han siger, at det var mig, der overtalte ham. Det husker jeg ikke, for jeg ville jo nødtigt undvære ham i Farre? Men jeg kan godt huske, at jeg havde opfattelsen af, at det ville være godt for Arne at prøve noget andet.

Og det skal jeg da love for, at det i den grad er sket!

Lad hjertet tale

Det talte har øjeblikkets moment,
det skrevne rækker ud efter evigheden.

Det talte er intuitivt,
det skrevne er bearbejdet.

Det talte er levende,
det skrevne er, som det er.

Om du taler eller skriver, er ikke så afgørende,
som det at du kommunikerer ærligt og reelt.

Den forsvundne ungdom

I sportsklubber er der altid unge, der har større talent end andre. I de samme klubber er der også altid entusiaster, der ser det som deres opgave at hjælpe disse unge mennesker til at gøre karriere. Sportsligt, økonomisk, mentalt og verbalt bakker de op og slutter sig til fanskaren. Mange gange bidrager forældrene også, og det er således et voldsomt pres, der lægges på de unge mennesker.

De vil selvfølgelig gerne være fremtidens stjerner. For her har medierne allerede gjort deres arbejde med deres evindelige forherligelser af nutidige og fortidige stjerners 'heroiske' bedrifter. Så de kæmper det bedste, de har lært. Hvorvidt det er egne ambitioner, der driver dem, eller andres er de for længst ude over at kunne skelne imellem. Det er blevet deres liv. Det er deres ungdom, de bruger på det.

Tennis spilleren Caroline Wozniaki er et godt eksempel på én af dem, der har drevet det vidt. Hun er blevet verdensstjerne og berømt. Hun bliver tiljuble overalt i verden, hvor hun kommer frem. Men virker hun egentlig særlig lykkelig?

Det må også være et hårdt, ensomt og ensformigt liv, hun lever. I en kuffert året rundt. Pakke ud og pakke sammen, igen og igen. Lufthavne og hoteller er ens overalt i verden. Vente, vente. Jubelidioterne råber det samme overalt. Sportsjournalisterne stiller de samme dumme spørgsmål igen og igen. Leve sundt, spise sundt, tidligt i seng, træne, træne. Det eneste opløftende må vel næsten være, når hun logger ind på bankkontoen og kan se at formuen vokser.

Efter karrieren bliver det selvfølgelig anderledes afslappet at være Caroline. Så kan hun sidde i sin penthouselejlighed og kigge på bankkontoen. Hun vil jo nok også komme til at filosofere over sin forsvundne ungdom, og over hvor barndommens venner blev af. Men de er nok alle på vej med deres livs karrierer med uddannelse, arbejde, ægtefælle og børn. Det bliver nok heller ikke nemmere af, at Caroline skal bo i udlandet og kun må komme til Danmark i få korte perioder, for ellers kommer Skattefar efter hende.

Nu er Caroline så også undtagelsen. For det er kun et mikroskopisk lille antal stortalenter, der opnår stjernestatus. Alle de andre kommer kun i nærheden af stjernerne - som kanonføde. I bedste fald får de lidt rosende omtale i medierne og måske et par flotte artikler i de lokale aviser. For dem bliver det ingen fornøjelse at kigge på bankkontoen. Så de kan med sindsro slå sig ned i Danmark og filosofere over deres forsvundne ungdom. Men det bliver nok ikke i nogen penthouselejlighed!

Sorg

Det gør ondt at miste nogen, man har kær.
Det er sorgen, der kræver sin ret.
Det tabte skal konfronteres og erkendes.
Det tager tid og kræfter.

I sorgens stund er det vigtigt at forstå,
at de gode oplevelser man har haft sammen,
ikke er tabte.
De lever videre i mindernes verden.

Det er gennem dem, man skal finde kræfterne
til at komme igennem sorgen
og overskuddet
til at komme videre med livet.

Clitoris

Blomsterhandleren stod bare og grinede af mig.
- Jeg tror, du mener Clematis, svarede hun så.
- Nej, Clematis er en lille appelsin. Og jeg køber ikke ap-
pelsiner hos blomsterhandleren.
- Nu tænker du vist på Clementiner, sagde hun så.
- Oh my darling! Oh my darling! Oh my darling Clemen-
tine, sang jeg hele vejen ud af forretningen!

Sexplejer

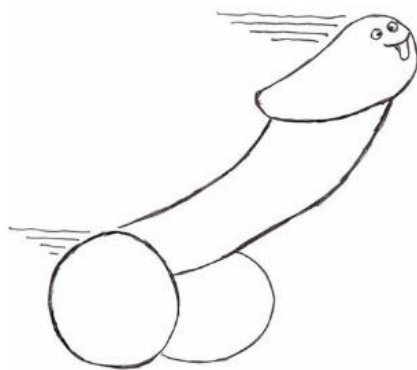
Bliver håret for langt, går vi til frisøren. Skal tænderne renses, går vi til en tandplejer. Driller tåneglene, går vi til en fodplejer. Har vi et udækket seksuelt behov, går vi til en sexplejer...?

Nej, der gør vi ikke, for det er kun inde i mit hoved en sådan eksisterer. Men en sexplejer er altså en faguddannet person, med læretid, svendebrev, fagforening og i det hele taget ordnede forhold. Hvilke ydelser en sexplejer har at tilbyde, skal jeg ikke kloge mig på. Det må være sexplejerens idérigdom og erfaringer med hensyn til efterspørgsel og muligheder, der afgør dette. Det eneste andre skal blande sig i det, er, at myndighederne skal sørge for, at det foregår frivilligt blandt voksne mennesker, og uden at nogen lider overlast. Men det skal myndighederne jo altid tilsikre, så det er der ikke noget specielt ved.

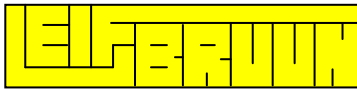
Helt ærligt, så er det altså på høje tid, at vi erkender, at seksualdriften er kommet for at blive. Sex branchen med alt, hvad det indebærer, er en kæmpe industri. Det fortæller med al tydelighed, at de leverer ydelser, som vi stort set alle, er aftagere af i større eller mindre omfang og på hver vores måde. Ordet 'prostitution' er nærmest et fyord, som mange ligefrem ønsker forbud imod udførelsen af. Og det på trods af, at vi stort set alle i en eller anden omfang er prostituerede. Ikke engang i ægtesengen er det sammen af lyst, det, der foregår. Ydelser og modydelser er en del af det hele, og mange gange gennemfører man det bare for at få fred.

Mand og mand (m/k) imellem er vi da kommet så langt i dag, at vi erkender, at et sexliv er lige så meget en livsnødvendighed, som det er at få noget at spise. Men vi taler alligevel ikke åbent om det. Det er kun sådan på vittighedsniveau, sluttende af med et "hø, hø". Hermed har vi fået gjort noget af det fineste, der kan foregå mellem mennesker til noget lyssky, beskidt og tabuagtigt.

Vi ved alle, at seksualiteten udlevs i stor stil, men i virkeligheden ved vi ikke noget alligevel. Det passer som fod i hose til sex baronernes ønsker, for så kan de uhindret styre begivenhederne, som det passer dem – med snyd, bedrag og menneskelig fornedrelse til følge.

Her kommer jeg ...

Årets Borger

I almindelighed bryder jeg mig ikke om at promovere min egen person. Men når man med stor majoritet er blevet valgt til årets borger, så presser følelserne sig så hårdt op i øjenkrogene, at de simpelthen er nødt til at sprøjte ud.

- I hvilken forbindelse er det, du er blevet kåret til årets borger?

Det var en Internetafstemning, der er foretaget, hvor jeg bor.

- Du bor i Vejle?

Ja!

- Vil det sige, at du er kåret som årets borger i Vejle?

Nej, det er foregået mere lokalt.

- Du bor i bydelen Hover?

Ja!

- Vil det sige, at du er kåret som årets borger i Hover?

Ja, det var på Hovergården.

- Som er et plejehjem?

Ja! Jeg vandt med samtlige stemmer.

- Hvem stod for denne afstemning?

Det gjorde min nabo.

- Som er en dame på 87 år, og som ikke aner en hylende fis om computere?

Ja! Men jeg hjalp hende.

- Hvor mange stemmer blev der afgivet?

to

- Føler du slet ingen trang til at sige undskyld?

jow

- Så sig det dog!

undskyld

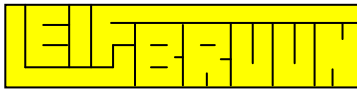
Forskellige virkeligheder

- Skal vi ikke grille i aften, spørger min 8 årige søn?

Det er der stemning for i familien, så det beslutter vi os for. Der bliver købt ind hos slagteren af både bøffer, kylling og pølser, bordet bliver dækket på terrassen, og grillen står rødglødende klar:

- Jeg vil gerne have en kold pølse, siger min søn så!

Det fik han - helt uden indvendinger. For det fortalte jo blot, at for ham var en grillaften ensbetydende med at familien hyggede sig sammen. Og det var der da alt mulig grund til at bakke op om.

Det sociale paradoks

I det danske samfund har vi opbygget et kæmpemæssigt socialt system til at hjælpe borgere, der af hver deres grund har brug for det. Utroligt nok oplevede jeg dette system som fjenden selv, da jeg rent psykisk var kørt helt ned i kulkælderens. I de efterfølgende år hvor jeg har hjulpet andre i tilsvarende situationer, har jeg til min store forfærdelse opdaget, at det åbenbart er mere reglen end undtagelsen, at man oplever det sådan.

Fx kender jeg til flere tilfælde, hvor folk har meldt sig ud af dagpengesystemet, fordi de ikke har kunnet klare Arbejdsformidlingens ydmygelser. At det så har spoleret deres økonomiske grundlag, har de godt nok opfattet som et problem, men det kunne skydes ud i fremtiden.

Men endnu værre er det, at jeg i uhyggeligt mange tilfælde har oplevet psykisk svage mennesker bruge alle deres kræfter på at kæmpe mod læger, hospitaler, sagsbehandlere m.m. Fx er det almindeligt, at man kæmper for at få stillet en diagnose, der betegner én, som så invalideret, at man kan blive pensioneret – blot for at få fred.

Tænk, hvis vi stoppede med alle disse nedgørende foranstaltninger og blot støttede de svage til at konfrontere deres virkelige problemer!

Festfyrværkeri

Festligt, folkeligt og fornøjeligt! Sådan opfatter vi det, og fyrer det efterhånden af ved selv den mindste anledning. Og det til trods for at fyrværkeriet -

- smadrer masser af menneskers liv
- påsætter voldsomme brande
- skræmmer dyrene fra vid og sans
- forurener miljøet

Men det ændrer ikke på vores opfattelse af det 'festlige' fyrværkeri. For det er med til at danne rammerne om vores selskabelighed. Og dem skal der ikke pilles ved, for så falder det hele sammen og afslører den manglende substans!

Fatamorgana

Skagen blev i slutningen af 1800'tallet malernes by på grund af de helt enestående lysforhold, der opstår, når havene mødes. Det er de kulturhistoriske fakta, som der mig bekendt aldrig er sat spørgsmålstegn ved.

Det har jeg så tænkt mig at gøre nu:

- At havene mødes er ud fra nogle menneskeskabte definitioner, som ikke har nogen som helst indflydelse på lysforholdene.
- Vel er det da en helt speciel oplevelse at bevæge sig helt ud på spidsen af Grenen. Men da Danmark er et ørige, kan tilsvarende lysforhold omkring himmel, vand og sand opleves stort set overalt i Danmark.
- Nu var det så også i Skagen malerne slog sig ned og arbejdede - i 5 kilometers afstand fra Grenen. Og der er ikke nogen fornuftbetonede grunde til at lysforholdene i Skagen skulle være anderledes end i en hvilken som helst anden by beliggende ved en østvendt kyst.

At Skagensmalerne så lavede nogle helt fantastiske malerier, er et fakta, jeg ikke kan forestille mig, at nogen er uenig i!

Hvem er sindssyg

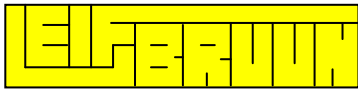
Bussen holdt på vendepladsen med chaufføren bag det åbne vindue. Jeg gik derhen og sagde:

- Jeg vil gerne ha' en frokostbøf.

Han kiggede længe og uforstående på mig.

- Ja, der står på siden af bussen, at man kan få en frokostbøf for 38 kr., fortsatte jeg.

Chaufføren lukkede vinduet uden at sige noget og fortsatte med at kigge på mig, som om jeg var sindssyg.

Rockerbander skal neutraliseres

Stort set hele den danske kriminelle underverden er styret af rockerbander. De skovler penge ind på handel med narkotika og andre kriminelle handlinger. De levet et liv i sus og dus, uden at de nogen sinde har tjent en ærlig krone. De har deres egen selvjustits. De er bevæbnede til tænderne. De bekriger hinanden - og alle andre, der ikke makker ret. De slår ihjel. De suger andre letsindige, unge mennesker ind i systemet. Og når de først er inde, kan de ikke komme ud igen. Det er jungleloven, der hersker.

Alle ved, at det er sådan. Men ingen tør stå op imod dem. Det er derfor, de kan fortsætte, stort set uden at det har konsekvenser.

Jamen, det kan da ikke være rigtigt, at samfundet har givet op på den måde. Godt nok er det et vigtigt og afgørende princip, at man er uskyldig, indtil andet er bevist. Men når det på den måde udvikler sig til mafialignende gangstertilstande, skal der altså handles - i stedet for at stirre sig blind på flotte talemåder.

Jeg har ikke forstand på jura, men der må - og skal simpelthen - findes nogle løsninger, der giver myndighederne mulighed for at neutralisere disse samfundssnyltere.

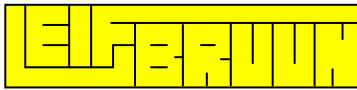
Hjælp søges

Jeg har 2 altoverskyggende problemer i mit liv:

1. Alting bliver væk for mig.
2. Jeg kan ikke finde noget som helst.

Ja ja, nu ved jeg godt, du tænker, at det er ét og samme problem. For hvis tingene ikke blev væk, behøvede jeg ikke at lede efter dem. Men det er jo en hypotetisk påstand. Min virkelighed er, at alting er blevet væk. Hvor skal jeg så begynde, og hvor skal det slutte med at lede?

Efterhånden er der blevet så meget væk, at jeg finder alt mulig andet, end det jeg leder efter. Det betyder så, at jeg ret hurtigt glemmer, hvad det er, jeg leder efter. Sandsynligvis har jeg fundet det på et tidspunkt, men vidste bare ikke, at det var det. På den måde går den ene dag med den anden. Jo mere jeg leder, des mere er der, jeg ikke kan finde!

Penge er et betalingsmiddel

Jeg har ikke noget imod penge.
Jeg har heller ikke noget imod folk, der har penge.
Men jeg har noget imod,
at penge kan bruges til at skaffe flere penge!

En vision

Er du én af de heldige, der har lidt ekstra på kistebunden, så tillykke med det! Men sæt dem hellere i banken. Der står de trygt og godt, indtil du skal bruge dem. Banken er nemlig vores allesammens. Den skal ikke tjene på dig. Den giver heller ingen renter. Den sørger bare for, at dine penge bevarer deres værdi.

Banken låner selvfølgelig også penge ud. Det betaler man heller ikke renter for. Det er ikke pengemænd, der afgør, hvem der kan låne til hvad. Ja, der er selvfølgelig økonomer og andre fagfolk ind over, for at sikre, at det fornuftigvis hænger sammen. Men ellers er det folkevalgte, der afgør det - ud fra kriterier om, hvad samfundet er bedst tjent med.

Ret meget mere er der ikke at sige om penge. Spekulanter, investorer, spillefugle - og hvad den slags ellers hedder - er helt afskaffet. Den slags pengemænd er jo egentlig blot små mennesker, der er kolde et vist sted. De er villige til at løbe en risiko. Nogen gange er de heldige og scorer en stor fortjeneste. Andre gange er de ikke og river en masse uskyldige mennesker med i faldet. Men pengemændene rejser sig altid igen. Nu må de blot løbe en endnu større risiko.

Fra sexobjekt til et levende menneske

Hugo og Børge står på gadehjørnet og snakker, da der kommer en smuk pige forbi:

- Hende vil jeg dæleme gerne i bukserne på, siger Hugo.

Pigen stopper op, går hen til Hugo og siger:

- Det er da i orden. Skal vi gøre det hjemme hos mig eller hjemme hos dig?

- Hvis der skal være så mange problemer, gider jeg slet ikke, svarer Hugo afvisende.

Slankekure

At mennesker i almindelighed gider spille deres tid og penge på slanke- kure, kan ikke hidse mig op. Det kan det derimod, at pengegriske virksom- heder trækker stærkt overvægtige mennesker med i deres fupnumre.

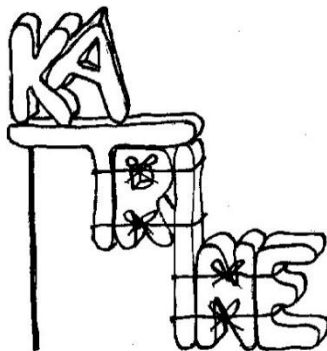
For når mennesker vejer måske det dobbelte af deres optimale vægt, kan enhver sige sig selv, at de har alvorlige problemer, der kræver betydelig mere kvalificeret hjælp, end som så - hvis de da vil hjælpes!

Man kan også sige sig selv, at hvis man lige pludselig laver drastisk om på de stærkt overvægtiges kost og spisemønstre, så griber det voldsom ind i deres psykiske balance. Og hvis man sætter mennesker, der dårligt nok kan bære deres egen kropsvægt, til at udføre opskruede fysiske trænings- programmer, så går det gruelig galt.

I bedste fald oplever de overvægtige endnu et smerteligt nederlag, hvor de sætter sig hjem i den bløde sofa og trøstespiser endnu mere, end de gjorde før. I værste fald tør jeg slet ikke sætte ord på, hvad der kan ske!

Skole-hjem kommunikationen

- foregik dengang jeg gik i skole - hvis mine forældre ellers en sjælden gang var hjemme, når jeg kom og smed skoletasken og smurte mig en syltetøjsmad - kunne de finde på at spørge:
- Hvad med lektierne?
- Jeg har ikke noget for, svarede jeg og smækkede yder- døren i!

Vinterdæk eller vinterdæk

Hvem har opfundet vinterdækket? Ja, det har dækfabrikanterne klart nok. Og det har de selvfølgelig fordi, når der er noget, der hedder vinterdæk, må der nødvendigvis også være noget, der hedder sommerdæk, og hermed bliver der lige pludselig brug for dobbelt så mange dæk. Smart ik'!

Og bilfabrikanterne hopper gladelig med på idéen, for så kan de nøjes med at montere de billigere sommerdæk - og lave et ekstratilbud med 4 vinterdæk på følge.

Tidligere hed det bare helårsdæk. Men i dag er begreberne så indkodet i folks bevidsthed, at man bliver betegnet som hensynsløs, hvis man ikke skifter dæk 2 gange om året. Det næste bliver vel, at de opfinder forårsdækket og efterårsdækket. Eller hvad med røde juledæk!

Fakta:

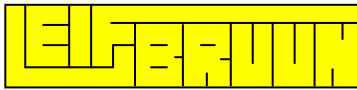
- Regnvejr dæk er sikrest i regnvejr
- Pigdæk er sikrest ved isslag
- Snekæder er sikrest i snevejr
- Helårsdæk er sikrest i almindeligt føre

Læg mærke til, at der er ingen vejrtyper, hvor vinterdæk er sikrest. Men selvfølgelig er vinterdæk bedre end helårsdæk i regn, is og sne. Omvendt har helårsdæk meget bedre vejgreb i almindeligt føre. Og ved høje hastigheder kan vinterdæk være direkte farlige at køre med. Og selv i vinterhalvåret har vi faktisk almindeligt føre i langt det meste af tiden.

Så det eneste man med sikkerhed kan sige, er, at man skal køre efter forholdene. Og det gælder både vejbanens, bilens og førerens forhold. Og hvis forholdene ikke er til det, skal man lade bilen stå!

Hvornår har du sidst talt med din kanelsnegl?

Lad dog barnet

Man kan **lade** en kanon
Man kan **lade** være
Man kan **lade** vandet
Man kan **lade** som om
Man kan **lade** op
Man kan **undlade**
Man kan spise chokol**ade**
Man kan gå i en **lade**
Man kan for**lade** den
 lade mennesker -
 er **glade** mennesker

Hvor må det være svært at være troende

- Først skulle man tro på, at når det lynede og tordnede, var det fordi, Odin og Thor var uvenner.
- Så skulle man tro på, at Jorden var flad som en pandekage
- og senere, at den var universets centrum.
- Så skulle man tro på, at Gud var en gammel, grå mand, der sad oppe i skyerne, og havde forudbestemt det hele.
- Så skulle man tro, at Gud var inde i én selv.
- I dag behøver man slet ikke tro på Gud. For Gud er overalt, og han tror på os.

Gud Fader bevares!

Forårskåde og dansende køer

- siger reporteren med stor begejstring. Gu' er det ej. De køer er i vild panik, det er da indlysende for enhver, der vil se det. Men det vil de 160.000 danskere, der hvert forår tager ud for at have en hyggelig dag, ikke. Så de fortsætter med at skræmme dyrene med begejstrede tilråb, som var de til tyrefægtning.

Det er ellers nemt at sætte sig i køernes sted. Hele vinterhalvåret har de været indelukket i den triste, grå stald, hvor det svage dagslys dårligt nok har kunnet trænge ind. Mennesker har de på det nærmeste ikke set. Kun de monotone staldlyde har været der døgnet rundt. Foderet er så at sige propet ind i munden på dem. Under dem har malkemaskinerne gjort deres effektive arbejde. Og i den anden ende har udmugningsanlægget skaffet resterne af vejen.

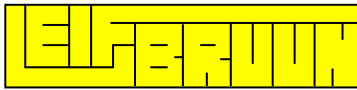
Pludselig bliver porten åbnet, og det skarpe dagslys overvælder dem. Selvfølgelig søger de mod udgangen, men her overrumples de af den store skare af mærkeligt lugtende, hujende mennesker i deres farverige påklædninger. De forreste køer er så forskrækkede, at de prøver på at komme tilbage igen. Men de bliver presset bagfra, så de med al for stor fart bliver skubbet fremad. De kan slet ikke styre deres totalt utrænede 800 kilogram store kroppe, hvor balanceevnen på det nærmeste er sat ud af kraft. Det får dem til at lave sidespark og krumspring, som man ellers kun ser fulde folk på vej hjem fra værtshuset gøre det for at holde sig på benene.

De 'forårskåde' køer er blot et stunt smarte markedsføringsfolk har fundet på for at forbedre landbrugets image. For så lukker vi nok øjnene for at 25 % af de danske køer står bundet døgnet rundt, året rundt hele deres liv, og at 75 % af køerne aldrig kommer på græs.

Foråret er uomtvistelig over os, fortsætter den begejstrede reporter. Gu' er det ej. Det er pissekoldt. Det ser man også på de små børn, hvor næsen løber. Men de sidder trygt og jublende på bedstefars arm med slikpose i den ene hånd og flag i den anden og sluger det hele råt. Snot, slik og manipulationen – fra reklame- og medieverdens idiotgørelse af menneskeheden!

Et skridt frem og to tilbage
til der hvor jeg var lige før.
Såd'n er alle mine dage –
en ko er en ko til den dør.

(Sebastian)

Plankerække

Jeg kom til at tænke på, at 'plankeværk' egentlig er et underligt ord. Det må være noget med, at man planker et værk, tænkte jeg først, men kom frem til, at det nok er et rækværk, der er lavet af planker. Og det at planke den, er kommet til efterfølgende, når de Satans unger alligevel kravlede over.

Så burde det godt nok hedde et plankerækværk. Og hvis der er mellemrum mellem plankerne, er det et stakit – altså et plankestakit.

Helt anderledes var det i Harald Blåtands tid, hvor det hed en palisade. Den var lavet af egetræsbjælker, der var banket ned i jorden. Og alligevel 4 meter højt. De ku' sat' me de Vikinger!

Nu gider jeg ikke tænke mere over det!

Kære lidende ægtemand

Hører du til de mange som ofte må høre bebrejdende bemærkninger som:

- Nu har du igen glemt at slå toiletbrættet ned!

Så er løsningen her: Hver gang du har været på toilettet fra nu af, så væn dig til at slå brættet ned og lukke låget. Og hver gang din kone har været der, går du umiddelbart efter ud og lukker låget, klapper hende på kinden, og siger venligt:

- Nu har jeg lukket toiletlåget for dig, skat!

Når du har gjort sådan i 14 dage, kan du fremover gøre med toilettet, som det passer dig - uden bebrejdelser!

Fortrængningens kunst

Flygtningestrømmen fra Mellemøsten diskuteres igen og igen på alle medier. Til det har jeg ikke andet at tilføje, end at jeg synes, det er forfærdeligt og endnu et nederlag for menneskeheden. Men flygtningene er jo blot symptomet på, at der er noget riv, rask, ruskende galt i Mellemøsten. Hvad er årsagen til dette, er der derimod ikke rigtig nogen, der beskæftiger sig med:

De lande som flygtningene kommer fra, er alle ledet af bestialske, afstumpede diktatorer. Den slags har kun et mål, og det er at tilrane sig så meget magt og så mange penge som muligt. Det gør de så ved på den ene side med krig, vold og terror at holde deres befolkninger i et jerngreb, og på den anden side at sælge løs af den olie, de har i undergrunden.

Vi, de industrialiserede lande både i øst og i vest har et umætteligt behov for olie. Vi gør os åbenbart ikke så mange spekulationer om, hvor olien kommer fra, bare forsyningerne er stabile og priserne rimelige. Og det er det, disse diktatorer har forstået og derfor lever op til og skovler penge ind i en endeløs, lind strøm.

For at diktatorerne uforstyrret kan opretholde deres forretningseventyr, har de selvfølgelig brug for militært isenkram i rå mængder. Men det volder dem ikke de store problemer, for det har vi, de industrialiserede lande, åbenbart ingen skrupler ved at sælge dem.

På den baggrund kan man med god ret stille spørgsmålet:

- Hvem er de mest kyniske slyngler, diktatorerne eller os selv?

Men det undlader vi behændigt at gøre, for fortrængningens kunst er nærmest endeløs. Når bare benzinpriserne ikke svinger sig for meget over 10 kroner literen, er der ikke en hund, der gør. Vi nøjes bare med at trække på skuldrene, kigge jovialt på hinanden og sige:

- Jamen, de vil jo slås der nede.

Hvorefter vi sætter os ud i hver vores benzinsluger og kører ud i det blå!

Religiøse tåber

Bibelen, Koranen og alle andre religiøse skrifter er skrevet af mennesker. Mennesker er ikke fejlfrie, og således heller ikke skrifterne. Alligevel opfattes de af deres respektive tilhængere som eviggyldige sandheder, der end ikke kan diskuteres.

Hvordan man kan være så autoritetstro og naiv, er for mig ufatteligt. Men det bekræfter mig blot i de vise ord, at man ikke skal følge dem, der påstår de har sandheden, men derimod dem, der søger den!

Jeg er blevet forelsket

Yrsa, hedder hun. Vi skal ses igen i morgen. Jeg glæder mig helt vildt.

Yrsa Nielsen - butiksassistent, står der på hendes skilt. Hun arbejder henne ved bageren på hjørnet. I morges, ligesom det var ved at være min tur, kom der en dame ind:

- De må gerne komme først, sagde jeg. - Je' ska' ikke skynde mig.

Da det igen blev min tur, smilede Yrsa til mig og sagde:

- Hva' sku' der være?

- Je' ska' gerne ha' et franskbrød. Det største du har, svarede jeg friskt.

Herefter stod vi og snakkede om løst og fast: at det var koldt udenfor, at det var nogle flotte flødeskumskager, der stod i vinduet, og at jeg ikke måtte spise sådan nogle på grund af min allergi. Jeg får røde pletter i håndfladerne så.

- Vi har også tørkager, sagde Yrsa.

Det sagde jeg ikke noget til, for jeg ved ikke rigtigt, hvad det er.

- Hvis du kommer igen i morgen, skal jeg ha' et stort franskbrød til dig, sagde Yrsa og smilede.

NB: Store, dybfrosne franskbrød'er sælges billigt!

Efter aber

Ny undersøgelse har vist, at golfspillere er nærmere beslægtet med aberne end ikke-golfspillere. Følgende karakteristika, der især er typiske for golfspillere, er med til at dokumentere dette:

- Færdes i naturen i al slags vejr.
- Er meget søgende, især græsmarker og skovbunde studeres i det uendelige.
- Spiser bananer i rå mængder.
- Runde og abetrinde.
- Kommunikerer kortfattet med store kropsbevægelser og ofte med abelignende skrig.
- Underlægger sig blindt førerflokkens mange gange tåbelige og komplicerede adfærdsmønstre.
- Selvhøjtidelige i en grad, så det gør selvironi til en by i Rusland.

Livets spejl

Vi skal lære vores børn at opføre sig ordentligt, siger man. Det er jeg så ikke enig i. Jeg mener nemlig slet ikke, vi skal lære vores børn 'at opføre sig', for livet er ikke noget teater. Derimod skal vi opdrage dem til at blive kærlige og sociale samfundsborgere.

Problemet er blot, at det kræver, vi selv går foran som gode eksempler!

Fjumreår

Ingen fjumreår, siger regeringen, fordi de studerende skal drøne direkte gennem uddannelsessystemet, folkeskolen, gymnasiet, universitetet og ud og tjene samfundet.

Hermed får vi nogle meget unge mennesker, der er proppet op med viden om alt lige fra den klassiske visdom til de nyeste påhit. Det er disse fremadstormende unge menneske med deres nyvundne, flotte titler og guldrandede papirer, der så selvfølgelig skal stå i første række til at besætte de ledige, magtfulde chefstillinger.

Hvis det er sådan regeringen forestiller sig det skal foregå, har vi godt nok for alvor skabt os nogle uovervindelige problemer. For disse unge mennesker er da kun halvvejs i deres uddannelse. De har det teoretiske på plads, ja, men hvad med det praktiske?

Når jeg tænker på min egen vej til at blive maskinmester, hvor jeg – ud over selve uddannelsen - skulle igennem 4½ år som håndværkerlærling, et par år i Søværnet og et par år i Handelsflåden. Ind imellem stiftede jeg så også familie med kone og børn. Først derefter var jeg så småt klar til at indtage ledende chefstillinger. Jeg mener i den grad, at den slags elementer er nødvendige for den enkeltes modningsproces.

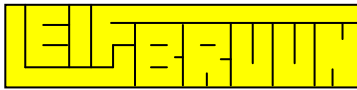
Erfaring er ikke altid godt

Når man kører på landevejene tidligt om morgenen, får man ofte nærkontakt med dyrene - på en ubehagelig måde. Især først på sommeren, hvor de uerfarne ungdyr er begyndt at strejfe omkring. Både katte, harer og sågar en fasan, der smadrede mit kølergitter, har jeg oplevet på den måde.

Efterhånden har jeg oparbejdet en god færdighed i at forebygge uheldene, ved med det samme jeg bliver opmærksom på dyr og fugle i vejsiden at dytte kraftigt - med den gode erfaring, at de så flygter væk fra bilen.

Det gælder desværre ikke for det egern, der først kom rundt med mit forhjul, dernæst mit baghjul for at ende fladmast på kørebanen. Det gik så hurtigt, at jeg først efterfølgende har kunnet rekonstruere, hvad der skete:

Med det samme jeg får øje på egernet ude i venstre side af vejen på vej ud mod min bil, dytter jeg kraftigt. På det tidspunkt har egernet allerede selv opdaget faren, stoppet op, og er på vej tilbage. Her modtager den mit dyt, bliver forskrækket og vender om igen.

Etiketteløs

- Når jeg brokker mig over samfundet, får jeg at vide, at jeg er anarkist.
- Når jeg siger, jeg er imod kongehuset, får jeg at vide, at jeg er republikaner.
- Når jeg siger, at jeg ikke går ind for kapitalisme, får jeg at vide, at jeg er socialist.
- Når jeg siger, at jeg ikke tror på Gud, får jeg at vide, at jeg er ateist.
- Når jeg støtter noget bestående, får jeg at vide, at jeg er reaktionær.
- Når jeg ... og så videre.

Hold mig fra livet med alle disse etiketter, som blot er opfundet for at fjollede mennesker kan få deres kassesystemer til at passe sammen, så de selv slipper for at tænke.

Jeg er blot et ganske almindeligt,
selvstændigt menneske,
som selv vil bestemme,
hvad jeg mener og tror på
uden etiketter, tak!

Knæk cancer

Det må være enorme summer, der bliver samlet ind i ovennævnte overskrifts hellige navn. Men hvad bliver pengene brugt til? Ja, jeg går ud fra, de bliver brugt til kræftforskning. Men kan forskerne overhovedet følge med til at bruge alle disse penge? Eller sætter de bare forsøg i gang for at få dem brugt? Eller drøner de verden rundt på eksklusive forskningsrejser? Eller hva'?

Jeg ved ikke noget om det, så jeg beskylder ikke nogen for noget. Det virker bare så kommerialiseret. Sig ordene "Knæk cancer", og straks trækker folk pungen frem. Det breder sig langt ind i sports- og fritidsindustrien til underholdningsbranchen med store gallashows.

På mig virker det forkert, at noget så alvorligt som kræftforskning, skal styres af 'billige' markedsføringstricks.

Hellig krig

Med alverdens grusomheder taget i betragtning er det egentlig utroligt, at så mange mennesker tror på Gud. Men forholdet skal forstås omvendt: Jo flere grusomheder, des større behov har man for at søge trøst og støtte. Man opfatter altså det guddommelige, som noget man overlader livets store spørgsmål til.

Heri ligger så spiren til alverdens grusomheder. For med den indstilling har man deponeret sin frihed til at tænke og handle selv og bliver en fjernstyret robot. For Gud, konge og fædreland - dø om så det gælder, som det sig hedder. Og på den måde kan man få mennesker til at begå selv de mest bestialske gerninger. I Herrens navn. Amen!

Dyre venner

- Pas på, den ikke stikker af, sagde naboen forskrækket. - Det er en indekat.
- Indekat?
- Ja, den har ikke behov for at komme ud.
- Er du sikker på, katten er enig i det? spurgte jeg, men fik ikke andet svar end et par himmelvendte øjne.

Akvariefisk, fugle i bure, hunde i små indelukker, heste på åbne, firkantede marker, hamstere i papkasser og altså også indekatte!

Er der da slet ingen grænser for, hvad disse såkaldte dyrevenner er i stand til at bilde sig selv ind for at tilgodese egne behov?

- Børnene ska' jo lære at omgås dyr, forsvarer de sig.

Ja, det skal jeg da lige love for!

Småkapitalister

En af de afgørende årsager til, at det politiske landskab ser ud, som det gør i dagens Danmark, er, at en meget stor del af befolkningen har eget hus (er prioritetsbestyrer) og/eller har en større eller mindre pensionsopsparing, som de kan se vokser (sådan cirka i trit med inflationen). Hermed er de passiviserede, fordi de føler, de har deres på det tørre.

Samtidig med er de sikkert også arbejdsmæssigt hårdt ramte, fordi de skal have det hele til at hænge sammen. Overskuddet til politisk bevidstgørelse kan således ligge på et meget lille sted, og de sætter deres kryds på et 'neutralt' sted - og går dermed storkapitalens ærinde!

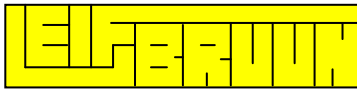

Konsekvens

Nogle danske forskere har påvist, at visse stoffer i vores fødevarer giver fosterskader, sagde de i tv-avisen. Min umiddelbare reaktion var, det er da forfærdeligt, de stoffer skal vi have fjernet hellere i dag end i morgen.

Så fik miljøministeren ordet. Han lynede da også med øjnene og slog fast, at den rapport tog han meget alvorligt. Med den rapport i hånden kan vores delegerede nu slå ekstra hårdt i bordet, næste gang der er møde i EU og kræve, at regulativerne bliver skærpede. Herefter takkede journalisten pænt ministeren for, at han havde stillet op, og jeg sad tilbage med min boblen og syden indeni.

Den eneste måde jeg kunne komme videre på, var ved at tænke, hvor er det da godt, at jeg er kommet så langt hen i livet, som jeg er, og jeg skal jo alligevel ikke have flere børn, og fremover gider jeg ikke se tv-avis, jeg finder et liveshow i stedet, det er da helt anderledes livsbekræftende!

Darwinisme

Ifølge ordbogen betyder darwinisme biologisk udviklings- og udvælgelseslære. Følgende lille historie er for at belyse dette:

Der var engang, da girafferne ikke så ud, som dem vi kender i dag. De lignede nærmere gule kæmpeheste med sorte pletter og et lille hoved med små udvækster i panden. De levede et lykkeligt girafliv, græssende i stort antal på de afrikanske sletter. Så kom tørken, og der var ikke føde nok til de mange giraffer. Af bare nød begyndte de at spise bladene af områdets træer og buske. Heller ikke det gav føde nok til de mange sultne dyr. Faktisk var tørken så langvarig, at de fleste giraffer bukkede under. Kun de mest langbenede og langhalsede overlevede, fordi de kunne nå bladene højest oppe.

Endelig kom regnen, og det blev frodigt igen. Girafferne levede igen et lykkeligt girafliv i større og større antal nøjagtigt som før. Og dog, hvis man havde gjort sig ulejligheden, ville man have opdaget den forskel, at den nye girafgeneration gennemsnitlig var blevet lidt mere langbenede og langhalsede.

Denne cyklus har gentaget sig mange gange op gennem historien, så girafferne ser ud, som dem vi kender i dag.

Man hører ofte argumentet:

- Det er en evne/egenskab de/vi har udviklet.

Det kan også være sandt nok, men det har ikke noget med darwinisme at gøre. Darwinisme er en udvikling, der er foregået gennem generationer og ikke i det enkelte individs levetid. Fx læste jeg i en fuglebog, at en råge er let genkendelig på det nøgne lyse parti rundt ved næbbet. Ifølge bogens forfatter skyldes denne nøgenhed, at rågen roder meget i jorden, og at fjere-ene derfor er blevet slidt af gennem tiderne. Men darwinistisk set er forholdet det stik modsatte: En råge er god til at finde føde ved at rode i jorden, fordi den kan gøre det uden at ødelægge fjerdragten.

Har man den opfattelse, at fremtidens danskere vil have større tendens til at få ølmave og hangerøv ud fra den betragtning, at vi bliver mere og mere stillesiddende og usunde, kan den opfattelse være rigtig nok. Tendensen har bare ikke nødvendigvis noget med darwinisme at gøre, men det handler sandsynligvis mere om levevis, opdragelse og kultur.

Hvis man vil lave et darwinistisk bud på i hvilken retning, udviklingen går for vore efterkommere, må man undersøge hvilke befolkningsgrupper, der føder de fleste forplantningsdygtige børn, og hvad de karakteristiske egenskaber er for disse.

Darwinisme omtales også som evolutionslæren; hvor evolution betyder en jævn og rolig udvikling som alternativ til revolution.

Ægteskabet som sovepude

- Det kom fuldstændig som et chok for mig, at min ægtefælle vil skilles.

Den sætning har jeg efterhånden lagt øre til mange gange. Så gælder det selvfølgelig om at lægge ansigtet i de rette folder og sige et eller andet medfølelse. Men inde i mig selv, lyder det helt anderledes konsekvent:

- Så er det da fordi, du aldrig har stoppet op og spurgt dig selv om, hvordan går vores ægteskab egentligt?

Jeg vil vove den påstand, at hvis to mennesker lever sammen i et velfungerende, kærlighedsfyldt forhold, er de opmærksomme på hinandens reaktioner, og så vil de opdage, hvis der er noget, der begynder at knirke. Om det så lykkes at få rettet op på knirkeriet, er et andet spørgsmål. Men hvis ikke, så kommer det i hvert fald ikke bag på nogen af dem.

Dårligst stillede

- bliver mere syge og dør tidligere end andre, har en ny stor undersøgelse afsløret. Jamen, det er jo mageløst, hvad man kan undersøge sig frem til. På den anden side findes der nok ingen, der helt uden undersøgelser har kunnet være i tvivl om, at det forholder sig sådan?

Men medier, politikere og fagfolk gik helt i selvsving i aftenens tv-diskussioner. Men det eneste konkrete forslag, der kom ud af det, var, at vi skal opfordre de dårligst stillede til oftere at gå til læge.

Havde man spurgt mig, havde jeg kunnet fortælle, at det eneste effektive vi kan gøre, er, at de bliver bedre stillet!

Lægernes katastrofale fejltagelse

Historisk set har lægerne fejlet katastrofalt. Det er ikke den gamle landsbylæge, jeg tænker på. Han kendte sit håndværk, vidste hvad han kunne, kendte sin begrænsning, at Maren i Kæret somme tider kunne noget, han ikke kunne og at andre gange, var det præsten, der var den bedste hjælp.

Det er i den hierarkiske opbygning, det er gået galt. Lægerne er blevet til en slags overmennesker - næsten guddommelige - der hersker mellem liv og død. Lægerne holder kortene tæt til kroppen, deres latinske viden er ikke hvermandseje, de foregiver, at de kan ordne alverdens problemer med medicin og skalpel. De påtager sig dermed en håbløs opgave, fordi de glemmer at tage højde for den psykiske side af menneskers liv. Resultatet er, at for hver sygdom de har lært at bekæmpe, er der opstået andre ukendte.

I det lys opstod psykologerne. Det siger sig selv, at lægerne straks blev deres største forhindring og modstandere. Psykologerne blev nødt til at gå videnskabeligt til værks for at bevise deres berettigelse - til trods for, at den menneskelige psyke er noget af det mest uvidenskabelige, der findes. Gennem omfattende videnskabelige forsøg blev psykologerne med deres væld af fagudtryk og teorier i stand til at tage kampen op med lægerne med fine forklaringer og diagnoser. Som kompromis opfandt man psykiatrien, hvor kampen går ufortrødent videre mellem lægerne med deres medicin og psykologerne med deres ord.

I det lys opstod en kæmpe hær af mere eller mindre seriøse alternative behandlere. De lader lægernes og psykologernes modstand og forbandelser være usagte. De ved nemlig, at det er de psykisk lidende, det drejer sig om. I mange tilfælde er de alternative i stand til at opnå misundelsesværdige resultater alene ved at snakke med dem og lytte til dem.

Hertil kommer, at de politikere, der er ved magten, er enormt vælgerfokuserede (ellers var de ikke ved magten) og dermed kortsigtede. De har én gang for alle sat deres lid til lægerne, og når de igen og igen får kastet befolkningens lidelser i hovedet, kender de kun ét middel: At bevilge flere resurser - til lægerne. Det virker som at kaste ved på et bål. Lægerne bliver bekræftet i overmenneskeligheden og udvider i triumftog deres uindtagelige hospitalspaladser - og fjerner sig dermed endnu længere fra de lidende patienter!

Blackout Day

Fik du købt, det du ville?
Og måske lidt mere til?
Fik du set, det du ville?
Fik du købt din sjæl ihjel?

Forarmet og alene,
danser abstinenserne rundt.
Går i stå i en stime
af sort samvittighed.

Om lidt, om lidt er den borte.
Gid den aldrig ses igen!

A black rectangular box containing the text "Black Friday" in a white, serif font.

*Black
Friday*

Tissehuset

I min ungdom lå der i nærheden af Torvet i Esbjerg et lille hus, som blev kaldt Tissehuset, for det var lige, hvad der var.

Damerne skulle gå ind fra højre side. Her holdt en ældre dame rent, ro og orden. Hvad hun hed, ved jeg ikke, for hun blev aldrig kaldt andet end Tissekonen.

Herrerne skulle så indlysende nok gå ind fra venstre side, hvor en ældre herre holdt tilsvarende rent, ro og orden ...

- Og han blev kaldt Tissemanden?

Nej, han blev kaldt Olsen - for det hed han!

Andesnak

Andesnak

Du tror, du er noget.
Ja, det er jeg da os'.
Det er vi alle.

Du tror, du er mere end andre.
Ja, det er da lige, hvad jeg er.
Jeg er mig selv.
Det er der ingen andre, der er!

Hvis du sku' spørge fra nogen

- er billederne taget på min terrasse.
Anden har jeg fået af en tidligere kæreste.
Den står på en Panthella gulvlampe,
som jeg har fået af en hemmelig beundrer.
Opstilling og billede har jeg selv lavet.
Digtet såmænd også.
Portrætfotoet er taget af Lars Saugbjerg, Ugeavisen.

Lediggang

- er roden til alt ondt, sagde min mor ofte. Og ret havde hun.
Verdenshistorien beviser det. Det er sket igen og igen: Et
samfund skiller sig ud fra de øvrige, bliver et verdenssam-
fund med ustyrligt rige borgere, kedsomheden sætter ind,
ulykkerne begynder og samfundet går i opløsning.

Kedsomhed er menneskeheden's fjende nummer ét. Menne-
skets hjerne dur ikke til at gå i tomgang.

Brændt kærlighed

Der er juleklang og englelyd, når de små piger kommer syngende i gåsegang ind i det mørklagte lokale. Kun skæret fra de brændende lys på hovederne og i hænderne viser dæmpet deres udslåede hår og løsthængende kjoler i det tætpakkede lokale. Benovede over den højtidelige stemning – er pigerne helt uden fornemmelse for, hvor tæt de er på hinanden.

Jamen, hvad er det for noget. Det dyrebareste, fineste og mest sårbare vi har. Laver vi om til tikkende brandbomber. Der, hvis uheldet er ude, i bedste fald bliver vansirede for livet.

Gentlemen

Golf er en sport for gentlemen,
og gentlemen snyder ikke,
er én af de tåbeligheder, man ofte hører.

For det første er golf lige så vel en sport for kvinder. For det andet, hvis du mener, at golfspillere ikke snyder, er det enten fordi, du aldrig bevæger dig ud på golfbanen, eller fordi du går rundt med skyklapper.

Golfspillere - er
ganske almindelige mennesker
på godt og ondt
og heldigvis for det!

En hamrende, hvid røv

- det var, hvad Hansen så, da han tændte lyset i soveværelset.

Det var nytårsnat. Der havde været fællesfest i rækkehuskomplekset, og Hansen var på vej i seng. Det var naboen, der var i gang med Hansens kone. Hansen var for chokeret til at sige noget. Han gik bare nedenunder igen og vandrede sanseløst rundt i huset.

Græsplænen! Den plejede Hansen at slå, når han havde brug for at samle sig. Han gik ud i garagen og startede plæneklipperen. Kørte tværs gennem huset, hen over det langluvede gulvtæppe i stuen, så luven sprøjtede ud til alle sider - og ud af terrassedøren.

Der gik Hansen så i måneskin en frostklar nytårsnat og slog græsplæne. Og ovenpå - i soveværelseslampens ulidelige klare lys - havde naboen og konen travlt med at finde en grimasse, der ku' passe!

Skyklapper

For de fleste af os er det ubegribeligt, hvordan det i 1930'erne lykkedes nazisterne, at overbevise store dele af den tyske befolkning om den ariske races overlegenhed, og at det var en nødvendighed på bestialsk vis at undertrykke og ligefrem udrydde andre.

Men jeg synes, det skaber en vis klarhed, hvis man tænker på, hvordan vi i dag stiltiende accepterer, at millionvis af mennesker i den tredje verden mistrives og dør!

Facebookjunkie

Typiske eksempler på Facebookjunkier er de mennesker, der stiller op til X Faktor auditions - fyldt til bristepunktet med troen på egne evner, og når så projektørlyset bliver tændt, falder de sammen i ynkelig uduelighed.

Det er altså mennesker, der er helt uden realitetssans og selverkendelse. Nogle år i forvejen var det sandsynligvis de samme, man oplevede som børn, hvor de optrådte i fx supermarkedet med deres dominerende ego-shows, hvor de siddende i indkøbsvognen støjende bestemte hvor der skulle køres hen, og hvad der skulle fyldes i vognen – helt uden sans for, hvor negativt omgivelserne reagerede på dem.

At forældrene ikke stoppede dem, fortæller uden tvivl en masse om, hvorfor det er sådan og om deres mangelfulde opdragelse, hvor begreber som ansvar, grænser og konsekvens har været aldeles ukendte.

Den eneste succesfulde oplevelse i sociale sammenhænge disse mennesker har oplevet, var sikkert da de oprettede en profil på Facebook og fik en masse nye venner. Nu skal man lige gøre sig klart, at begrebet venner på Facebook har sin helt egen betydning. Der er masser af ligestillede på Facebook, som alle er interesseret i at få mange venner, så det udvikler sig nærmest af sig selv. Vennerne er således typisk ikke nogen, man hverken kender eller sympatiserer med.

Det første man lærer på Facebook, er, at det er et positivt medie. Giver man bare et lille pip fra sig, som kan tolkes til at indeholde uro eller ballade, bliver man straks i tavshed overladt til sig selv. Det ønsker man selvfølgelig ikke, så man hopper straks med på bølgen med at strø om sig med positive tilkendegivelser – uanset, om man mener noget med dem eller ej. Ja, man opdager ligefrem den sammenhæng, at jo flere positive tilkendegivelser man giver, jo flere får man tilbage igen, når man selv forsøger sig med et ynkeligt 'pip'.

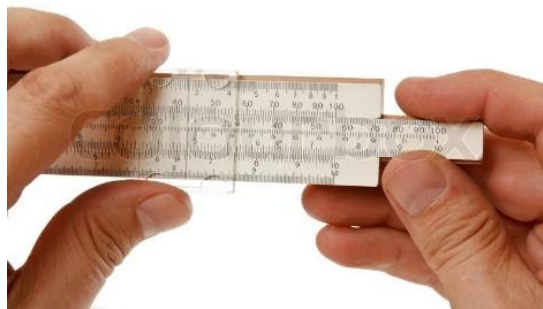
Det er således ren og skær manipulation og gensidig selvsuggestion, hvor man får opfattelsen af, at man er midtpunktet i en jublende fanskare, der tiljubler ens helt unikke talenter. Hvordan disse talenter udvikler sig, bestemmer man selv ved at tilpasse de 'pip', man kommer med. For mennesker, der har et lavt selvværd, virker denne tilbedelse som rent heroin. Euforien udvikler sig hele tiden til nye højder og skaber en nærmest ubrydelig afhængighed. En ny Facebookjunkie er med andre ord skabt. Men det holder kun så længe, man opholder sig i cyberspace. Og som sagt indledningsvis, den dag virkelighedens skarpe projektørlys tændes, og Blachman slår med hammeren, falder man ubærligt langt ned i det sorte dyb!

Regnestokken

Jeg læste til maskinmester i edb-alderens barndom. Dengang var der kun én computer i Danmark. Den hed DASK 1 og stod i Århus. Computer er nu så meget sagt, for det var kun en regnemaskine, der kunne cirka det samme som en husholdningslommeregner kan i dag. Når jeg skriver 'stod', er det fordi, den fyldte lige så meget som et parcelhus. Den havde hverken mikrochips, eller transistorer, men var bygget op med radiorør. Disse radio-gløde-rør havde et enormt strømforbrug, hvorfor det hele var tilkoblet et kæmpe køleanlæg for ikke at brænde sammen.

Dette nørdede, ingeniør-pjattværk grinte vi meget af på maskinmesterskolen, når vi sad og lavede komplicerede beregninger med vores regnestok. Fakta er da også, at man med en regnestok, kan lave beregninger lige så hurtigt, som man kan med en regnemaskine. Med regnestokken er der bare det problem, at den kun beregner tallene. Kommaet må man selv sætte, og det kan godt give tidskrævende problemer.

Det var nok godt, at vi ikke vidste, hvad fremtiden ville bringe.

Learning by doing

- Jeg har fortalt dig, at du kun skal slå det ene bræt ned, når du sidder på wc, skændte mor på den ildelugtende Peter!
- Jeg har fortalt dig, at du skal slå det ene bræt ned, inden du sætter dig på wc'et, skændte mor på den sammenklemte Peter!
- Jeg har fortalt dig, at du ikke skal slå brættet ned, mens du tisser, skændte mor på den smerteplagede Peter!

Arbejdsløsheden

- har været et af hovedproblemerne for skiftende statsministre, i alle de år jeg kan huske tilbage. Der er altså for mange hænder og for lidt arbejde. Ja, det er egentlig utroligt, at det kan være et problem, men det er det altså. Løsningen ligger ellers lige for:

- Brug nogle flere hænder på at hjælpe de gamle, syge og svage
- Fordel det arbejde der er, på de hænder der er til rådighed

Så enkelt er det nu ikke for statsministeren. Han (m/k) skal også tage hensyn til betalingsbalancen og arbejdsmarkedets parter. De arbejdsløse derimod er der ingen der beskytter. Så her sætter han jagten ind. De skal stresses og jages på alle mulige måder. Det eneste helle, de må kunne finde, er på en arbejdsplads. Problemet er bare, at der ikke er arbejdspladser nok, og det kommer til at virke som den her selskabsleg, hvor der er én stol for lidt. De få arbejdsløse, det lykkes at finde et arbejde, skubber bare nogle andre ud i arbejdsløshed. Og så er vi jo lige vidt.

Det problem er statsministeren selvfølgelig også opmærksom på, så han går i gang med at skaffe flere arbejdspladser. Vi skal eksportere os ud af problemet. Produktionsvirksomhederne får tilskud og støtte i hoved og en vis anden legemsdel. Problemet er bare, at alle de andre landes statsministre har fået nøjagtig den samme idé, så det ender op i gensidige effektiviseringer og produktionsforbedringer. Så det rykker ikke rigtigt noget. Det eneste vedvarende der kommer ud af det, er, at stress bliver en folkesygdom på verdensplan.

Hermed kaster statsministeren håndklædet i ringen. Han går på medierne og appellerer med alvorstung mine til befolkningen om at forøge forbruget. At det så ødelægger en hel masse andre fine visioner statsministeren havde om at begrænse importen, energiforbruget og drivhuseffekten og ødelægger en hel masse andre miljøforbedringer, er en hel anden sag. Vores gamle, tålmodige jordklode klarer vel nok et par runder endnu, trøster han sig sikkert med!

Og nu er vi snart derhenne, hvor valget nærmer sig. Så kommer der en ny statsminister, og hele seancen kan begynde forfra!

Tilværelsens ulidelige overfladiskhed

Jeg mødte en tidligere arbejdskammerat den anden dag:

- Hvordan går det? spurgte hun straks.

Da vi tidligere havde talt fortroligt sammen, valgte jeg at sige det, som det var, at jeg lige var blevet skilt, og ikke havde det særlig godt.

I det samme bippede hendes mobil dims. Det var en sms fra hendes barnebarn. Han var blevet ked af det, fordi en lærer havde sagt noget til ham. Det krævede åbenbart øjeblikkelig indgriben, hvorfor hun sagde til mig, mens hun tastede på dimsen:

- Bare fortsæt med at fortælle!

Nåh ja, kvinder kan jo multitaske, tænkte jeg og fortsatte med beretningen om, at efter så mange år var det svært lige pludselig at blive overladt helt til sig selv. Men nu havde jeg efterhånden accepteret, at det er sådan det er, og at jeg skal til at kigge fremad og skabe mig et nyt liv.

Alt imens hun fortsatte på tasterne, kom hun ind imellem med små ytringer, som:

- Ja, det må være hårdt.

- Det er godt, at det går bedre.

Men pludselig afbrød hun og sagde, at hun blev nødt til at gå nu, for hun skulle hente barnebarnet i skolen.

- Hils derhjemme, råbte hun på vej væk!

En aha-oplevelse

Billedet faldt jeg over i en annonce, der tydeligvis skulle vise, hvordan man ser ud, når man er ung, smart og med helt fremme i skoene.

Nu er jeg hverken ung, smart eller med helt fremme i noget som helst, men det gav mig da en forøget forståelse af, hvorfor stress er blevet en folkesygdom!

Hellere et stød for meget ...

Hjertestartere mig her, hjertestartere mig der. De er efterhånden allevegne i det danske landskab. Det ville da være meget mere effektivt, hvis vi alle fik indopereret vores egen lille hjertestarter. Den kunne fx aktiveres, hvis man ringede til et bestemt nummer, som vi hver især fik tildelt. Nummeret kunne tatoveres ind bag øreflippen, så det hurtigt kan findes, hvis det bliver aktuelt.

Det åbner så også op for mange andre muligheder, som fx hvis ægtefællen reagerer for langsomt på noget, man pænt har bedt om at få ordnet.

Eller ved at bestille morgenvækning! Så springer man straks lysvågen ud af sengen, i stedet for at ligge der og trække pinen ud.

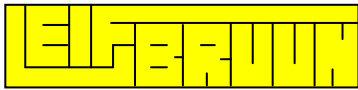
Og ... Jamen, der er jo masser af andre spændende muligheder ...

Organiseret tidsspilde

Hvis nu man samlede alle de politiske partiers programmer, anonymiserede dem ved at fjerne navne og logoer, sendte disse anonyme partiprogrammer ud til at række tilfældige mennesker, og bad dem om at skrive partinavnene på, hvor de regnede med, de hørte hjemme. Hvad ville der så ske?

Svar: Ikke en hylende fis, for folk vil ikke have en jordisk chance for at løse opgaven!

Ufarligt

- kun tilsat rent vand, står der på varedeklarationen. En grov underdrivelse vil jeg nok have lov til at mene:

Vand består af ilt og brint. Blandes disse grundstoffer i det rette forhold bliver det til knaldgas. Det udgør fx brændstoffet i rumraketter, fordi det er den mest energiholdige, man kender. Ilt er det mest brandfarlige der findes, eller rettere ilt er en forudsætning for enhver forbrænding.

'Piller' man ved et brintatom, kan det under ekstreme forhold lade sig gøre at omdanne det til et heliumatom. Det kaldes atomfusion eller kernekraft. Det er den proces, der sker inde i solen, og som på en afstand af 180 millioner kilometer kan lave solforbrændinger på vores hud. Og så er vi endda beskyttet af Jordens forurenede atmosfære. Men det er jo ikke kun det enkelte menneske, solen skinner på, det gør den på hele den side af jordoverfladen, der vender mod den. Det gør den med samme intensitet på hele den kugleflade med en radius af 180 millioner kilometer, der omgiver den. Det har den gjort i 5 milliarder år, og det påstås, at den har brint nok til at fortsætte i lige så mange milliarder år endnu. Men den er selvfølgelig også slukket om natten!

Solen er bare én ud af milliarder af tilsvarende stjerner i vores galakse. De er til gengæld tændte om natten! Vores galakse er bare én ud af milliarder af tilsvarende galakser i universet. Disse galakser har en sådan afstand, eller rettere de fjerneste af dem bevæger sig væk fra vores galakse med en hastighed, der nærmer sig lysets. Det vil sige, når vi ser mod en sådan fjern galakse, så er det lys, vi ser, udsendt fra galaksen umiddelbart efter universets opståen for 15 milliarder år siden.

Hvordan opstod universet så? Som en gigantisk eksplosion, der stadig er under udvikling.

Og så påstår man, at vand er ufarligt!

Har de aftalt det i forvejen

Sensationspressen bringer nogle ligegyldige, private billeder af de kongelige. Nyhedspressen koger over i forargelse, bringer det som tophistorie, og viser - som ren dokumentation naturligvis - de samme billeder.

Resultat: Nyheder i en agurketid og reklame af ubetalelig værdi

Søndag eftermiddagsfred

Far ligger på sofaen med en avis over hovedet. Han snorker.

Mor sidder i lænestolen ved vinduet med stoppeægget inde i en strømpe. I skødet har hun en skotøjsæske med stoppegarn og stoppenåle. Hun stopper strømper.

Hyp, lille Lotte, synger de i radioen. Der er Giro 413.

Jeg sidder for mig selv på gulvet. Jeg leger.

Sådan er det bare!

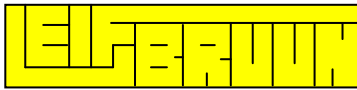
Stoppeæg

Kære Facebook

I har ikke hørt fra mig et stykke tid, fordi min computer har været i udu. Det har været en forfærdelig tid. Flere gange var jeg nødt til at gå rundt nede i byen og fortælle vildt fremmede mennesker om, hvad jeg har fået at spise, hvilken fantastisk ferie mine børn har været på, vise dem billeder af børnebørnene.

På et tidspunkt havde jeg hele 4 følgere. Én læge, én fra kommunen og to andre, der sagde, de var fra politiet.

Men nu er min computer og jeg blevet gode venner igen. Så det ...

Telepati eller apati

Lotte var lige kommet hjem fra arbejde. Hun lå på sofaen og kiggede i retning af telefonen. Der var egentlig meget andet, hun burde ordne, men hun var så træt og trist. Sådan havde det været et stykke tid. Hun lå og tænkte på Bent. Det ville være dejligt, hvis han ringede lige nu. Men det var ikke særlig sandsynligt, eftersom han var i Amerika, og havde været det de sidste 4 måneder.

Inden han rejste, havde de arbejdet sammen i en periode og på den måde lært hinanden at kende. De havde aldrig været kærester, men de havde hjulpet hinanden med forskellige ting. Så besluttede Bent at prøve lykken i Amerika, og så var det sådan set slut. Hun kendte ikke engang hans adresse, og de havde heller ikke aftalt at kontakte ...

- Riiinnnnnnnnng.

- Hej, det er Bent fra Amerika.

Denne beretning fortalte Lotte i frokostpausen. Og alle var målløse.

- Og så lige som du lå og håbede på at høre fra ham.

- Der er nu mere mellem himmel og jord.

Ved en senere lejlighed blev den samme beretning fortalt, hvor Lottes mor var til stede. Umiddelbart efter udbrød hun spontant:

- Det er nu også sygeligt, som hun er forelsket i den dreng. Hun kan efterhånden ikke lave andet end at tænke på ham!

Hvorfor skal ulykken ske inden nogen gør noget

På et tidspunkt var jeg opmærksom på hele 4 forskellige forhold rundt omkring i Vejle by, der efter min bedste vurdering kunne føre til alvorlige ulykker. Derfor besluttede jeg mig for at gøre noget, inden det var for sent. I følgende rækkefølge kontaktede jeg:

- De ansvarlige
- Vejle Amts Folkeblad
- Arbejdstilsynet i Vejle

Ingen af stederne opnåede jeg andet end afvisninger og nedladende og ubehagelige kommentarer. Dog ikke fra Arbejdstilsynet, de gad end ikke svare!

Om mine henvendelser har medført nogen ulykkesforebyggende konsekvenser, kan jeg ikke vide. Det er i denne forbindelse heller ikke væsentligt. Det afgørende er:

Hvordan vil jeg reagere fremover i lignende situationer?

Reinkarnation

Tror du på et liv efter døden?
 Nej, men jeg tror på det indtil døden!

Min indstilling til døden er, at når man er død, er man død. Alting har en begyndelse og en slutning - således også et menneskeliv. Reinkarnation er bare en måde at undgå at konfrontere døden på - på linje med mange andre religiøse påstande. Men jeg kan godt se det smarte i, at det kan være nemmere at se døden i øjnene, hvis man tror på en ny chance bagefter.

Livet er en gave af en given varighed, vi hver især må forvalte efter bedste evne, og med de forudsætninger vi nu engang har. Bliver der så også plads til at gøre livet rigere for ens medmennesker og efterkommere, kan man sige, man bliver udødeliggjort i ånd og tanke.

Skulle jeg endelig tage reinkarnationsteorien alvorligt, har jeg 2 spørgsmål, det aldrig er lykkedes mig at få svar på:

- Da det er sjælen, der vandrer fra liv til liv og ikke kroppen med sindet (hukommelsen), hvordan kan man så huske noget fra et tidligere liv?
-
- Jordens befolkning øges hele tiden. Hvordan formerer en sjæl sig?

ABBA

- får mig straks til at tænke på Agnetha, som universets mest sexede kvinde.

- For 127. gang var der så igen en udsendelse i tv om ABBAs historie.

- For 126. gang besluttede jeg, at den udsendelse ville jeg ikke se, for den havde jeg set.

- For 127. gang sad jeg så igen og gloede for at gense Agnetha.

- For 127. gang kom jeg derved til at høre selvhøjtidelige mennesker forklare om deres store indflydelse på ABBAs succes, fordi de havde iscenesat, lavet filmoptagelser, danseundervisning, kostumer med pailletter, hårstyling, makeup og meget andet.

- For 127. gang tænkte jeg, at de ikke har fattet en brik af det hele.

For ABBA var jo Agnetha, hendes underspillede seksuelle udstråling og store stemme - ikke at forglemme!

Enkefru Johansen

har vundet et fjernsyn. En 40" digitaliseret high-xl fladskærm med stereo, tekst-tv og hele molevitten. Enkefru Johansen har ikke haft fjernsyn før og har sådan set heller aldrig ønsket det.

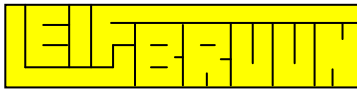
- Sådan noget nymodens pjat, siger hun.

Nu er hun altså blevet udpeget af hjælpefonden som den lykkelige vinder. Og enkefru Johansen er af den gamle skole, hun ved, at høflighed er en dyd, og at taknemmelighed kommer man længst med.

Begivenheden bliver fejret på behørig vis med portvin, kranskage og flag. Den lokale presse, fondsbestyrelse og mange andre er til stede, og vidunderet bliver installeret med kompetent teknikerassistance - som benytter lejligheden til at forklare enkefru Johansen - og alle andre - om de uendelig mange funktioner, der er indbygget i remotekontrollen. Selv ude fra toiletet kan enkefru Johansen vælge mellem X-Faktor, Vild med Dans og mange andre programmer.

Det bliver alligevel for meget for enkefru Johansen, og høfligheden slipper op:

- Det havde da været meget bedre, hvis der var en knap på fjernsynet, så jeg kunne slukke for det!

Hævn

Hævn er en gengældende, afstraffende handling, der udelukkende har til formål at hævde den forsmåede. Hævn er således en primitiv menneskelig adfærd, der bruges i smertefulde situationer, idet man kan opnå en 'hævende' følelse ved at tilføje modparten en tilsvarende smerte. Følelser kan selvfølgelig ikke indgå i sådanne kredsløb, og det hjælper kun som at tisse i bukserne for at holde varmen.

Hvis modstanderen er af samme hævnøstige type, opstår den klassiske og nærmest uløselige hævn på hævn konflikt, som fx har stået på i Mellemøsten i ufattelig mange år.

I mange spillefilm er handlingen bygget op, så det drejer sig om at tage hævn over forbryderen, som forudsætning for at den forulempede kan komme videre med sit liv. Det er den slags fordummende påstande, der bygges videre på i virkelighedens verden. Hævngerrighed er et udtryk for afmagt, og forløser ikke indestængte følelser. Hævn kan måske give en fornemmelse af retfærdighed og forøget retsbevidsthed, men det er en helt anden sag.

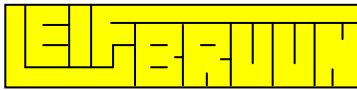
Hævn er et for mig et ukendt begreb.
Selv de værste umennesker,
kan jeg kun have medfølelse for.
De har fået den strengeste straf af alle,
de må leve med sig selv resten af livet!

Dumdristighed

Rutsjebaner, elastikspring, kvalmende, snurre rundt maskiner og meget andet drabeligt er som regel de begivenheder, der trækker de længste køer i landets forlystelsesparker. Folk er med andre ord villige til at sætte liv og lemmer på spil, for at opnå en falsk følelse af at have gjort et eller andet helteagtigt.

For nogle år siden kørte en tv-serie, hvor man fulgte medarbejderne i et omrejsende tivoli. Det var altså de mennesker, der havde ansvaret for at vedligeholde, opstille og betjene disse helvedesmaskiner. De fleste af dem var uden uddannelse og med kun kort erfaring i det, de beskæftigede sig med. Desuden fik jeg indtryk af, at deres livscyklus begrænsede sig til øl, fisse og hornmusik – uden tanke for det ansvar, der hvilede på dem.

Selv har jeg en større teknisk uddannelse og har i hele mit arbejdsliv været beskæftiget med sikkerhed, drift og vedligeholdelse af tekniske anlæg. Min erfaring siger, at man skal opbygge og gennemføre et effektivt,

forebyggende vedligeholdelsesprogram og lade veluddannede, pålidelige håndværker udføre arbejdet.

Men uanset dette, ved jeg også, at der fra tid til anden vil ske uforudsete nedbrud af maskinparken. Det kan ikke undgås. Derfor skal der også udarbejdes og gennemføres effektive sikkerhedsprocedurer i tilfælde af dette så ulykker forebygges.

Fx er der nok ikke mange, der har tænkt over, at dørene åbner udad i bygninger, hvor der færdes mange mennesker. Men hvis man forestiller sig, at der opstår en paniksituation, hvor hundredvis af mennesker pludselig vil ud, må man nok erkende, at det er godt, at der er nogen, der i forvejen har gennemtænkt dette.

Ordkollage

ordkollage
mord lagerøl
ordrer ager nerve slagter dig
mor mager aner ens agt digter
husmor med germaner agtværdigt rørt
ishus rime ege man andagt ær ør
is ser mente en ankermand te ingeniør
især dementere kan andestegning
særkende en ed farvand tegning
kender bedstefar delte ingenting
ørken rosenbed farvel ting tinglyst
mørke bro bedre velskabt godt lysthus
humør el her reager elskab lig vellyst
umør elgbur ring age selskabelig dej lys
mørtel urtering ragelse skabe julelys
ungmø telttur ringvrag sen gå baghjul
mørt turnering afslag hjulbenet
ør urne overfor slagsang netto
børnefilur skib organ lag indkøbsnet
urhøns brøndbor slag svind netop
ønskebrønd orne slagtesvin net
deo nedslag vin revnet
ned kvinder
snedker vinder
kernegevind

Dostojevskij og sognepræsten

- er en berømt russisk forfatter (1821 - 1881), der har skrevet massevis af tykke bøger om livets ekstremer. Han blev idømt dødsstraf og kom i eksil i Sibirien, hvor han gennemlevede utrolig mange lidelser af snart sagt enhver art som fx kulde, sult, tortur, fysiske anstrengelser og nedgørelser. Jeg har flere gange prøvet at læse hans bøger, men har hurtigt opgivet dem igen, da det er alt for langt fra min virkelighed.

Derimod havde sognepræsten i Mølholm slugt Dostojevskijs bøger med stor appetit. Og da han var gift med én af VUC's lærere, havde han et tilbagevendende job med at holde foredrag på skolen, som vi elever så var tvangsindlagt til at høre på.

Sognepræstens pointe var, at Dostojevskij var en meget livsklog mand, fordi han havde gennemlevet så mange forskellige lidelser. Det var godt nok en pointe, der kom bag på mig, og som jeg ikke var enig i og derfor gerne ville have uddybet. Det fik jeg ikke mulighed for til foredraget, så jeg skrev i stedet et brev til ham:

I torsdags overværede jeg dit foredrag på VUC om den russiske forfatter Dostojevskij. Det var både spændende og engagerende, så tak for det. Men der var et bestemt synspunkt, du fremførte, som jeg ikke rigtig kan forliges med, og det er så årsagen til denne henvendelse:

Du forklarede Dostojevskijs store menneske kendskab med, at han havde været så langt inde i sindet som ingen anden. Begrundelsen for dette var, at han mange gange i sit liv havde gennemlevet ekstreme situationer.

Det er så her, jeg ikke kan følge dig. Og forklaringen ligger jo nærmest i dine egne ord. Når man er ekstremt langt ude, arbejder man sig ud af sindet. Det er her instinkterne råder i kampen for overlevelse. Det giver selvfølgelig erfaring i overlevelsesteknik, men da bestemt ikke kendskab til nogen af alle de ufatteligt store og smukke egenskaber, det menneskelig sind kan rumme.

Jeg er således enig i, at man skal ind i kernen af sig selv for at forstå menneskelivet. Det er som med et spil skak, hvor det drejer sig om at beherske brættets centrum. Det er på den måde, man bedst kan flytte rundt med sine brikker – hvis jeg må sige det sådan – med mulighed for godt spil. For os mennesker drejer det sig om at kunne hvile i sig selv – og være tilstedeværende. Det er her livet bliver levende, udviklende og kærlighedsrigt – med mulighed for godt spil.

Sognepræsten belønnede mig da i det mindste med en tilbagemelding. Den lød således: Det glæder mig, at du fandt mit foredrag spændende.

Og det var Danmark ...

Bølgende kornmarker og lysende rapsmarker er et storslået syn og en fryd for øjet. Det er vist sådan, de fleste oplever det. Men man kan også se på det med andre briller:

Det er industrialiseringens triumftog over naturen. Så langt øjet rækker, er der ikke andet levende, end den afgrøde landmanden har bestemt, der skal være der. Alt andet levende er blevet forgiftet, kvalt eller er flygtet.

Man kan også smide brillerne, lukke øjnene og sige: Naturen det billige skidt kan udfolde sig inden for de dertil indrettede parker og reservater.

Vi lader billederne stå et øjeblik ...

